

СЮЗАН ШАЙБЛЕР

ХУБАВА ЖЕНА

Превод от английски: Лола Вълчева, 1993

chitanka.info

1

Това бе един от обичайните градински приеми, които Филип Стъки често устройваше във вилата си сред хълмовете на Холивуд. Елегантно облечени гости седяха или стояха на групички на терасата и в просторната розова градина, тълпяха се около студения бюфет, ядяха, пиеха и разговаряха.

Повечето гости бяха млади или поне се стараеха да изглеждат такива. Господата — със светли ризи и костюми, ефектно подчертаващи загорялата им от калифорнийското слънце кожа, с блестящи зъби, със закалени от спорт тела, поддържани в отлична форма във фитнес студио, на тенискорта и чрез бодибилдинг; дамите — с безупречен тен, перфектен грим и идеално оформени фризури. Това бе допълвано от ароматите на Армани, Унгаро, Диор и Живанши, от специално подбраните бижута, купени в магазините на „Родео Драйв“ — най-елегантната и скъпа улица по цялото Западно крайбрежие.

В патиото^[1] на къщата, построена в испански стил, малка група бе наобиколила нает от Филип Стъки илюзионист. Две жени бяха протегнали дланите си, над които той направи няколко светкавични кръгови движения.

— Госпожи, все едно е какво ще ви кажа, става дума винаги за пари — обясняваше той. — Представете си, че сте служителки в банка, които се занимават с кредити. Вие имате всичко, а аз — нищо.

Докато говореше, той бе сложил три огромни златни монети в ръката на Сюзън Брайсън, млада руса репортерка. „Едно, две, три...“ — преброи той, след което затвори ръката на Сюзън и извади четвърта монета от ръката на стоящата от другата му страна жена с червена рокля. Той вдигна високо монетата, за да могат всички да я видят, сви ръката си, отново я отвори и монетата бе изчезнала.

— Вие имате всичко, а аз — нищо — повтори той и разтвори пръстите на Сюзън. Оказа се, че сега в ръката ѝ има четири златни монети. Зрителите се засмяха изненадано, а илюзионистът каза: — Но

истинско злато няма да ви доверя. Затова всяка монета има стойност само на едно пени.

Той отново взе една златна монета от Сюзън, премести я в другата си ръка и я „превърна“ в голямо медно пени, което връчи на дамата с червената рокля.

— А сега положително се питате къде е изчезнала другата златна монета? — каза той с усмивка. — Внимавайте!

Той протегна ръка и измъкна златната монета иззад ухото на Сюзън. Отново всички се смееха и аплодираха, когато зад групата се появи домакинът на партито Филип Стъки — нисък, плешив, предразположен към пълнеене мъж на около трийсет години. Той бе успял да види последния фокус.

— О, едно пени от ухото! — провикна се той весело. — А колко струва останалото?

Сюзън, хубава блондинка, искаше да му отговори, но Стъки вече се беше обърнал към младия мъж до нея.

— Да си виждал Едуард, Марк? — осведоми се той.

Онзи поклати глава:

— Не, за съжаление не съм. Страхотно парти, Филип!

Макар че бе поласкан, Филип се усмихна иронично.

— Да, жена ми положи доста усилия. Тя направо се обади в една фирма за услуги. Извинете.

Той се насочи към бара, където видя друг познат, с когото би искал да размени няколко думи.

— Здравей, Хауърд, как си?

Мъжът със сивия костюм, който до този момент разговаряше с една млада жена, ѝ се извини и се приближи към Стъки.

— Благодаря, добре, Филип. Между другото, чух, че Едуард се интересува от „Морс Индъстриз“.

Филип кимна.

— Да, сигурно не е дошъл да прави слънчеви бани.

— Мога ли да се включа?

— Разбира се, обади ми се. Просто ми се обади. — Стъки махна с ръка за довиждане и с най-лъчезарната си усмивка се насочи към един тъмнокож господин.

— Здравейте, аз съм Филип Стъки, адвокатът на Едуард Луиз.

— Здравейте. — По-възрастният му протегна ръка. — Всъщност, къде се подвизава почетният гост на този прием?

Той имаше предвид Едуард Луиз, шеф на „Луиз Ентърпрайсиз“, който бе дошъл от Ню Йорк, за да купи почти фалиралата фирма „Морс Индъстриз“.

Едуард и Филип Стъки бяха приятели от доста години. Но през това време Стъки бе работил и като адвокат за фирмата на Едуард и беше спечелил огромни суми покрай неговите сделки и усета му за бизнес.

Стъки се огледа, но не можа да открие приятеля си нито в патиото, нито на терасата или в хола. Той направи опит да се усмихне.

— О, познавам го. Положително се е оттеглил в тихо кътче и флиртува с някоя страхотна красавица.

Той кимна още веднъж на негъра, а след това целуна по бузата една атрактивна млада дама, която стоеше близо до него. „Как си?“ — осведоми се той и без да чака отговор, продължи обиколката си сред гостите. Поздравяваше ту един, ту друг и от време на време спираше до някой, за да размени обичайните реплики.

Едуард Луис обаче не прекарваше времето си във флиртове, а от кабинета му говореше по телефона с Ню Йорк. Той се бе облегнал на огромното бюро от абаносово дърво, а приятното му, излъчващо мъжественост лице изглеждаше сърдито.

— Но секретарката ми трябваше да уреди всичко. Обаждала ли се е? — попита той нетърпеливо.

Женският глас от другата страна звучеше обидено:

— Обади се. Между другото говоря повече със секретарката ти, отколкото с теб.

Едуард потисна въздишката си. С Джесика имаха връзка от доста време и живееха заедно, но той намираше, че тя става все по-трудна. Нещата между тях някак си се влошиха.

— Разбирам — промърмори той, докато гледаше през огромния прозорец осветения от слънцето хълм. Отдолу се чуваха музика и гласове.

— В края на краищата и аз мога да имам личен живот — чу той Джесика да говори с оня полухленчещ, полуагресивен тон, който така му действаше на нервите.

— Но тази седмица е много важна за мен — продължи той и се опита да вложи малко повече шарм в гласа си. — Имам нужда от теб тук.

— Не си ме уведомил навреме за това — отвърна недоволно Джесика. — Смяташ, че трябва само да свирнеш и аз ще дотичам.

— Джесика... — Едуард се опита да остане спокоен и доброжелателен. Или поне да прави впечатление на такъв. — Не смятам, че трябва само да свирна и ти да дотърчиш.

— Но точно такава е чувството, което винаги изпитвам. Може би ще бъде по-добре, ако си събера нещата и напусна.

Отговорът прозвуча бързо, а след това той като че ли почувства облекчение:

— Ако искаш, разбира се!

— Добре, когато дойдеш в Ню Йорк, можем да поговорим за това — заяви Джесика, като се видя хваната натясно, но той не виждаше повод да отлага вече неизбежната раздяла, а също да изтърпи свързаните с нея неприятни сцени.

— Защо? — попита той студено. — Настоящият момент е също толкова подходящ, колкото и всеки друг.

— Добре, и за мен така е най-хубаво! — Гласът на Джесика звънтеше. — Сбогом, Едуард! — И тя тресна слушалката.

Той поддържа своята още няколко секунди и каза: „Сбогом, Джесика!“, макар да знаеше, че тя вече не го чува, и чак тогава с въздишка я остави. „С това — помисли си Едуард — главата «Джесика» е приключена.“ Той прекара ръка през късо подстриганата си вълниста коса, в която вече имаше доста бели кичурчета, оправя тъмносивото си сако и напусна кабинета на Фил. След като слезе по стълбите на приземния етаж, за момент погледна през стъклените витрини към гостите, които се забавляваха във вътрешния двор, и усети, че няма особено желание да остане там.

Проклетата Джесика! Макар че в последно време връзката им ставаше все по-проблематична, с внезапната раздяла тя успя да му развали настроението. Все пак съжалението му трябваше да остане в определени граници. Как жените никога не могат да разберат, че един мъж може да има и друга работа, освен непрекъснато да се прави на Big Lover^[2].

По стълбите се качваше млад мъж. Това беше Уонс, един от сътрудниците на Едуард във филиала на „Луис Ентърпрайзиз“ в Лос Анджелис. Щом видя шефа си, той се усмихна облекчено.

— Филип ме помоли да ви потърся...

— Филип е мой адвокат, нали? — прекъсна го Едуард раздразнено.

Уонс смутено кимна.

— Да, сър.

Едуард продължаваше да стои на стълбите.

— Каква е днес цената на акциите на Морс в Токио? — осведоми се той.

— Аз... аз не знам.

Едуард хвърли поглед към часовника си и се намръщи.

— Не знаете? Борсата в Токио е отворена преди деветдесет минути. Вие сте длъжен да бъдете идеално информиран по тези въпроси, ясно ли е?

Уонс беше готов да козирува.

— Ще бъде изпълнено, сър.

Едуард му кимна малко по-дружелюбно и се усмихна на две гостенки, които се появиха зад него.

— Здравейте, мистър Луис! — каза едната и го погледна с нескрито възхищение.

Едуард се ръкува с нея и със спътничката ѝ така, сякаш са най-скъпите му гости: „Здравейте, как сте?“, след това отново се обърна към Уонс.

— Бих искал да приключа делото Морс колкото се може по-бързо. В неделя се връщам в Ню Йорк. Имам билети за Метрополитен опера.

— Да, сър.

Младият човек го придружи до гостната и се почувства видимо облекчен, когато Едуард Луис му кимна за довиждане, докато прекосяваше стаята, насочвайки се към преддверието. Той наистина нямаше желание да остане на това парти, а искаше да се върне в хотела си.

— Палтото ви, сър.

Отнякъде изникна портиерът на Филип Стъки.

— Благодаря.

Едуард взе от него светлосивия тренчкот и вече се канеше да напусне къщата, когато някой го извика. Това беше Сюзън Брайсън, която бързаше да го настигне. Лицето на Едуард се разведри.

— Здравей, Сюзън — поздрави я той зарадван и я целуна по двете бузи.

Тя го погледна в очите и каза:

— Толкова съжалявам за Картър!

— О, да, и аз съжалявам — отвърна той неловко.

Картър беше баща му, който бе починал преди няколко седмици. За да се отклони от тази тема, Едуард побърза да се осведоми:

— Чух, че си се омъжила.

Тя се засмя и гордо му протегна лявата си ръка, на която проблясваше халка.

— Да, омъжих се. В края на краищата не можех вечно да те чакам.

— Хм... — Той се закашля и реши да подеме въпроса, който го занимаваше след телефонния разговор с Джесика. — Сюзън, кажи ми нещо...

— Да? — попита тя любопитно, като забеляза колебанието му.

— Когато още бяхме заедно, като исках да се уговоря за нещо с теб, тогава ти говореше ли със секретарката ми по-често, отколкото с мен?

Сюзън се усмихна многозначително.

— Тя беше една от шаферките ми.

— Ау... — промърмори Едуард.

Той разбра. За шаферки се канят само най-близките приятели. Значи още докато са имали връзка със Сюзън, секретарката му е станала нейна приятелка, предполага се, поради обстоятелството, че доста често са разговаряли по телефона по негова поръчка. В порив, предизвикан от гузна съвест, той се наведе и я целуна по бузата.

— Във всеки случай мъжът ти е щастливец, щом има теб — каза той. — Желая ти всичко хубаво!

— Благодаря — отвърна тя сърдечно. — И на теб, Едуард.

Тръгването на Едуард не остана незабелязано от Елизабет, съпругата на Филип. Тъй като не можеше да го открие сред гостите на

приема, предположи, че се е оттеглил в някоя тиха стая и положително с някоя суператрактивна жена. Оказа се, че е точно така. Въпреки това, когато завари Фил с една расова червенокоса дама, чието, обуюто с черен чорапогащник, коляно той самозабравено опипваше, Елизабет бе далеч от намерението да му прави остри забележки.

Семейство Стъки имаше негласно споразумение: Фил печелеше много добре и предоставяше на Елизабет възможност да води живот, който ѝ харесва, за което пък тя си затваряше очите пред малките удоволствия, които той си намираще извън семейната спалня. Тя знаеше, че в Холивуд разведените жени бяха малко или много пренебрегвани. Те ставаха аутсайдери — не ги канеха никъде, поне на действително значими приеми, и те нямаха вече никаква роля в обществото. Затова Елизабет предпочиташе да остави Фил да върти любовните си афери, докато ѝ дава кредитните си карти и тя си остава мисис Филип Стъки, чийто календар е запълнен с покани, а на приемиите ѝ идват всички, които имат влияние в Холивуд или в Беуърли Хилс. Обаче Елизабет смяташе за лично поражение това, че почетният гост на днешното събиране си отива толкова рано, затова прекъсна доста развълнувана тази среща на мъжа си с червенокосата, за която смътно си спомняше, че се казва Алисън. Фамилията беше забравила.

— Той си тръгва! — извика Елизабет. — Едуард си тръгва!

Филип, който тъкмо уверяваше Алисън колко би се радвал да се опознаят по-добре, погледна объркано жена си.

— Извини ме! — помоли той Алисън и побърза да напусне стаята, макар да не му бе особено приятно, че жена му остава сама с нея. На излизане успя да види как Елизабет скръсти ръце и я заразглежда с вдигнати вежди. „О, господи, да не е решила да прави сцени?“ — помисли си той. Но сега нямаше време да се безпокои за това, пък и сцените не бяха в стила ѝ.

Междувременно Едуард Луис безрезултатно се опитваше да стигне до колата си. Дългата сребриста лимузина, която му предоставяха от хотела за времето на престоя му, беше безнадеждно заклещена от другите коли, паркирали на площадката пред портала на Стъки. Само един също сребрист „Лотус Еспри“ стоеше готов за тръгване. Едуард откри двама японци при таблото с ключове от колите и посочи лотуса.

— Това колата на мистър Стъки ли е?

Двамата кимнаха, а единият отговори:

— Да, сър. Тя е на мистър Стъки.

Едуард се насочи към лотуса и в същия момент чу Филип да го вика. Адвокатът бързаше да го настигне.

— Накъде си тръгнал? — осведоми се той.

Едуард не отговори на въпроса му, а попита:

— Ще ми дадеш ли ключовете от колата си?

Фил замръзна.

— Защо? Нещо не е в ред с лимузината ти?

— Не, но е блокирана отвсякъде. Дарил не може да се измъкне.

Едуард посочи цветнокожия шофьор, който с още един колега стоеше облегат на стената зад паркираните коли. Когато Едуард и Филип погледнаха към него, негърът само сви рамене, изразявайки съжаление, и продължи да си чете вестника.

— Моля те, дай ми ключовете от колата си — повтори Едуард и Стъки с неохота се съгласи.

— Окей.

Той извади ключовете от джоба на панталона и ги подаде на приятеля си.

— Но по-добре е да не караш, Едуард, преуморен си. Остави колата ми, ще се погрижа да изкарат своята. — Той сърдито замахна на единия от японците. — Хайде, хайде, преместете колите! Ама че разпусната работа!

Едуард вече сядаше в колата, Стъки се стресна и се хвърли към него.

— Моля те, почакай...

Луис отвори страничното стъкло и Филип почти се пхна вътре.

— Можеш ли изобщо да се оправяш с лоста за скорости?

Едуард включи тежкия мотор.

— Разбира се...

— Някога карал ли си кола със скорости? — настояваше Филип и Едуард му се ухили.

— Ами, сигурно...

— Е добре, но моля те, бъди внимателен! Колата е чисто нова.

Филип Стъки се изпоти, щом чу звука, с който Едуард премести лоста на първа скорост. Той вдигна ръце.

— Моля те, остани... по-добре остани тук!

Едуард само махна с ръка за довиждане.

— Всичко е наред. Мога да се оправя с бричката.

Моторът изрева и той потегли. Филип вече не можеше да скрива страха си за новата спортна суперкола.

— Едуард, моля те, внимавай да не ми повредиш колата!

Лотусът се засили, но спря на края на площадката. Стъки тичаше след него.

— Обичам тази кола! — провикна се Едуард от прозореца, като се смееше.

— Аз също я обичам! Моля те, бъди предпазлив! Та ти изобщо не знаеш как трябва да я караш...

Когато Едуард с трясък потегли, Филип изпита почти физическа болка.

— Ще объркаш пътя в тъмното...

Той гледаше след колата си, която със страшно скърцане на гуми зави в грешна посока.

— Бевърли Хилс е в подножието на планината — извика Фил, но Едуард вече не го чуваше.

С ревящ мотор той летеше по тесните и остри завои. За Едуард Луис наистина не бе привично да кара кола със скорости. Той въобще не беше опитен шофьор, тъй като по правило се оставяше да го возят, ако не използваше направо частния си „Джет“. Няколко пъти взе завоите прекалено рязко и почти задави мотора, като удари спирачките. Колата занесе и Едуард в последния момент се озова на едно островче за паркиране, където успя да спре.

— Проклет боклук! — изруга той, докато се опитваше да включи на задна скорост, за да върне колата и да продължи пътя си, но вече с по-умерено темпо.

Междувременно се беше стъмнило, а Едуард Луис още не забелязваше, че е тръгнал в грешна посока.

---

[1] Патио — вътрешен двор на испанска къща, облицован с плочки. — Бел.прев. ↑

[2] Голям любовник. — Бел.прев. ↑

2

Будилникът на нощното шкафче на Вивиан Уорд звънна точно в девет часа и петдесет и пет минути. Тя бе спала дълбоко. Затова първо се протегна, прозя се и без да си отваря очите, се опита да напипа часовника, за да спре звънеца. После остана още няколко минути със затворени очи, преди да седне и бавно да спусне краката си на пода. Докато с привични движения пригладяваше русата си полудълга перука, която не бе свалила, преди да легне, и си оправяше бретона, погледът ѝ блуждаеше по мизерния апартамент, където живееше с приятелката ѝ Кит де Лука.

Дрехите на Вивиан се въргаляха на едно овехтяло кресло и по пода. На стената над леглото имаше нещо като табло, на което бе закачила свои снимки с бивши приятели и познати, чиито лица старателно бе изрязала.

Отвън в стаята нахлуваше шумът на улицата: свиреха коли, някъде крещеше жена, чу се сирена на полицейска кола и се изгуби в далечината.

Хотелът, в който Вивиан и Кит наемаха апартамент, се намиреше на една пресечка на булевард „Холивуд“. Само няколко крачки ги деляха от Алеята на славата, където на тротоара, оградени от петолъчки, са увековечени имената на прочути звезди на Холивуд. Това бе една от многото атракции за туристите, които всеки ден пристигаха в Холивуд на тълпи.

Иначе в тази част на булевард „Холивуд“ нямаше никакви забележителности. Един до друг се редяха евтини ресторанти и барове, увеселителни заведения и порнокина, а петолъчките с имена на холивудски величия бяха район на проститутки, които се шляеха нагоре-надолу по тротоара, чакайки възможност да пипнат някой клиент.

Улични продавачи, борсови спекуланти и дилъри, сутенъори и нелегални имигранти, зяпачи и цяла армия от хора, които живеят от фабриката за развлечения на булевард „Холивуд“ — всички те се

блъскаха по улицата и в близките заведения. От мюзикбоксовете гърмеше рок и соул, младежи стояха на групички или хвърчаха на скейтбордове, а проститутките подмятаха на мъжете в отминаващите коли: „Ей, сладък, искаш ли малко да се позабавляваш? О, сам ли смяташ да останеш през нощта? Имаш ли нужда от едно мило момиче? Погледни ме, аз съм такова...“.

Междувременно Вивиан Уорд отиде в банята, взе един душ и накрая се облече: черен, високо изрязан слип с подходящ сутиен, черен чорапогащник, а отгоре — нещо подобно на рокля. Тя се състоеше от изрязано в талията бюстие без ръкави, на гърба и на корема прикрепено с две халки към една възкъса поличка.

Вивиан бе много красиво момиче — стройна, с дълги крака, големи, изразителни очи и меко очертани устни. Имаше светла, леко загоряла кожа и тънки, хубави ръце.

Тя се гримира пред огледалото, като особено силно подчерта очите — с черен молив и сини сенки, а на устните сложи яркочервено червило. След това обу черни ботуши с висок ток, които ѝ стигаха до бедрата. Циповете бяха развалени и Вивиан се възползва от безопасни игли — с тях закрепил ботушите, преди да ги закопчае. Освен това сложи евтини бижута, гривни, които леко подрънкваха при всяко движение, нахлупи един черен каскет и грабна чантата си. Най-накрая си метна на раменете едно късо червено палто.

Като излезе от апартамента и тръгна надолу по стълбите, чу някой да говори долу във фоайето. Вивиан спря, клекна на стъпалата и предпазливо се провря между перилата. Тя позна собственика на хотела, който държеше за яката един мъж от Ямайка.

— Хайде, стой! Ти май не си ме разбрал. В края на месеца събирам наема от всички. Така че вади мангизите или ще изхвърчиш.

Вивиан се изправи и тихо се вмъкна в апартамента си. В банята вдигна капака на казанчето на тоалетната и извади пластмасова кутийка — скривалището на парите ѝ. Като я отвори, там се оказа само банкнота от един долар, повече нищо. Вивиан погледна стъписано, затвори кутийката и я остави на същото място. Сега трябваше да излезе оттук, без да попадне в ръцете на собственика. Вивиан отвори прозореца в хола, измъкна се на тясната площадка, оградена с железни перила, и протегна крак, за да стигне най-горното стъпало на аварийната стълба. След това бързо заслиза надолу. По улицата

минаваше една двойка, която изобщо не ѝ обърна внимание, обаче на втория етаж тъмнокоса жена се бе показала от прозореца и я наблюдаваше учудено, но не каза нищо. От края на стълбата до земята имаше доста голямо разстояние. Вивиан първо хвърли чантата си и скочи. „Успях!“ — помисли си тя, докато я вдигаше. После се провря под бариерата, за да излезе на улицата, присъедини се към няколкото минувачи и ги следваше до ъгъла на булевард „Холивуд“. Спря на червения светофар и пресече, щом светна зелено.

Един негър с шарена плетена шапка и опърпано кафяво яке говореше, усилено жестикулирайки на група туристи, които тъкмо бяха слезли от автобуса.

— Добре дошли в Холивуд! — викаше той. — Всеки, който идва в Холивуд, има някаква мечта. Вие за какво мечтаете? А вие? Хей, мистър, коя е най-голямата ви мечта?

Вивиан познаваше негъра. Никой не знаеше как се казва, но всеки божи ден той се появяваше на булевард „Холивуд“ и заговаряше минувачите — един такъв простодушен образ, винаги в добро настроение, който от всеки искаше да узнае каква мечта е свързана за него с името „Холивуд“.

Докато вървеше, Вивиан с ъгълчето на окото си забеляза как един младеж се стрелна на скейтборда си към двама тийнейджъри, които очевидно здравата се бяха напмпали. Той спря до тях. „Имам чудесно прахче.“ Няколко банкноти и едно малко пакетче смениха притежателя си и момчето пожела на двамата да се забавляват, преди да изчезне на своя скейтборд.

Негърът следваше туристите до пресечката, където пред една тясна къща бяха спрели линейка и полицейска кола. В нишата, където обикновено седеше един ваксаджия, обграден от няколко униформени полицаи, неподвижно лежеше човек. Няколко зяпачи се бяха събрали, а една жена попита с любопитство:

— Какво е станало тук?

— Ами някаква курва е пукнала.

Единият от полицаите потупа негъра по рамото.

— Детектив Албертсън — представи се той. — Знаете ли нещо за покойната?

Вивиан тъкмо се бе приближила и чу отговора.

— Мога да ви кажа, мистър. Нямам представа с какво се е занимавала, честно.

— Ела, момче, разкажи ми това, дето не го знаеш. Извадихме я от кофата за смет в двора. За кого е работила?

— Само за кока. Тая вече за нищо не ставаше. Работеше само за кокаин, денем и нощем. Правеше всичко само за малко дрога.

— Ами ти с какво се занимаваш? — попита детектив Албертсън. Негърът вдигна ръце в клетвен жест.

— Чист съм, мистър, честно!

— И трябва да ти повярвам?

Полицаят искаше да продължи с въпросите, но вниманието му бе привлечено от друго.

— Хей, хей, хей! — провикна се той нервно. — Какво правите вие там?

Той се приближи към една двойка, застанала пред нишата. Жената държеше фотоапарат и щракаше без прекъсване.

— От пресата ли сте?

Жената прекрати дейността си и бързо се обърна към него.

— Не, не сме. Идваме от Орландо.

Клатейки глава, полицаят се обърна към един колега.

— Невероятно! Видя ли това, Ал? Тия са туристи, а снимат един труп!

Колегата му избута настрани жадните за сензации зрители, а Вивиан побърза да се отдалечи. Тя познаваше мъртвата и от вида ѝ я побиха студени тръпки. Вече от разстояние тя видя как сложиха трупа в линейката и го откараха.

Вивиан отново претича на отсрещната страна на улицата и се насочи към заведението, което се намиреше там. „The Blue Banana Club“^[1] беше написано с големи букви на входа. До стената бяха опрени няколко мотора, а вътре гърмеше музика. Някаква жена, облечена с доста къса дънкова пола, стоеше на един подиум и рисуваше по стената портрети с огромни размери, като при това танцуваше с бавни еротични движения.

Заведението беше препълнено и задимено. Щом влезе вътре, Вивиан се потопи в звън на чаши, глъчка и смях. От музикалната кутия звучеше шлагер — мъжки глас пееше:

*„Не мисли, че в този ненормален свят
е толкова странно това, че те обичам...“.*

Няколко разпасани типове танцуваха, другите стояха на бара в дъното, който прекосяваше помещението от край до край. Вивиан си проправи път до съдържателя.

— Хей, Попс! Имаш ли представа, къде е Кит? — попита тя.

Възрастният човек кимна с глава към стълбите.

— Горе, в билиардната е.

Кит де Лука, която наемаше заедно с Вивиан хотелския апартамент, седеше на една маса с още няколко души. Тя беше ниско, фино момиче с хубаво, гладко детско лице. Когато Вивиан се качи, Кит тъкмо решише дългите си тъмнокестеняви къдрици. Тя свали слънчевите очила, щом Вивиан се приближи до масата.

— Вив! — каза тя с усмивка. — Здравсти, скъпа!

Вивиан започна без предисловия.

— Къде са мангизите? — сопна се тя на Кит.

Онази пропусна въпроса покрай ушите си и с любезен жест се обърна към седналия до нея мъж.

— Карлос, познаваш Вивиан...

После посочи другите двама на масата — момчето, което хвърчеше по улицата със скейтборд, и една колежка на Кит и Вивиан.

— Това са Ейнджъл, а това е...

— Тия ги познавам — прекъсна я рязко Вивиан. — Какво направи с мангизите?

— Карлос ми осигури малко прашец. Ние тук си организирахме едно малко парти — гордо обясни Кит. — Аз съм домакинята.

Вивиан я гледаше потресено.

— Умът ми не го побира! Купила си тоя боклук с парите за наема ни! Полудяла ли си, Кит?

В яда си тя я издърпа от мястото ѝ и леко я раздруса. Обаче щом я пусна, Кит изгуби равновесие и се свлече на пода. Тя виновно погледна нагоре към Вивиан.

— Страшно ми трябваше едно пакетче...

— Така ли? А какво ще стане с наема? — изфуча Вивиан.

Карлос се изправи и застана между двете жени.

— Хайде, хайде, успокой се, чика^[2] — каза той с кадифен глас.

Той беше хубав млад мъж, испански тип, облечен с много тесни панталони и черна риза. Носеше и шапка. Той дръпна от себе си ръката на Кит, която с умоляващ поглед се беше вкопчила в ризата му и силно клатеше глава.

— Дължи ми още двеста зелени...

— Карлос! — промърмори Кит ужасена.

Вивиан я погледна смаяно.

— Още двеста долара?

— Това... това е отпреди — каза Кит, заеквайки.

— Вярно е. Двеста, Вивиан. — Карлос я разглеждаше с мазна усмивка. — Но ако искаш да отработиш при мен дълговете на Кит, сигурно ще се споразумеем.

Кит видя как Вивиан ядосано изкриви уста и каза бързо:

— Това е истинско любовно предложение, Карлос, но чак дотам още не сме стигнали. — Тя скочи и хвана Вивиан за ръката. — Ела, бейби. Да вървим надолу.

Но Вивиан беше се опряла като магаре на мост.

— Какво значи това да отработя? Аз трябва да отработвам твоите дългове?

Ейнджъл, която дотогава мълчаливо наблюдаваше сцената, започна да се киска, докато Кит се мъчеше да довлече Вивиан до стълбите.

— Падаш ли си по такова нещо, Карлос? — попита Ейнджъл сутеньора, с когото живееше.

Карлос погледна към Вивиан и отново само се усмихна. Вивиан обаче все още беше бясна.

— Откраднала си парите, докато съм спала — нахвърли се тя върху Кит. — Вярно ли е?

Онази вдигна рамене.

— Не можах да те попитам, нямаше те.

Междувременно бяха слезли долу и Кит се насочи към бара.

— Ей, къде отиваш? — попита Вивиан. — Хайде да тръгваме.

Кит поклати глава.

— Трябва да хапна. И не забравяй — жилището е мое.

Тя взе една салфетка и започна да си избира от подредените в блюда захаросани плодове.

— А ти не забравяй, че аз също живея там! — отвърна възмутено Вивиан.

Кит реагира бурно.

— Ти нямаше нищо, като пристигна тук. Това беше мое жилище. Аз ти дадох пари и съвети как да ги печелиш. Карлос ме притисна. Трябваше да му дам малко пари. А сега ми досаждаш. Не е честно.

Попс, собственикът на бара, с вдигнати вежди наблюдаваше как тя си пълни устата със захаросани плодове. Той се приближи и каза недоволно:

— Тук не е на самообслужване.

— Аз ти досаждам? — възмути се Вивиан. — Кит, току-що видях жена, която бяха извадили от контейнер.

Тя седна на един висок стол, а Кит, който вече искаше да си тръгва, спря и се върна при нея.

— Знам. Кльоцавата Мери. Но тя беше развалина. Само се помпаше с кокаин. Доминик още преди месеци напразно се опитваше да я хване в нормално състояние!

В другия край на бара стана по-шумно. Няколко посетители започнаха да се карат. За момент Вивиан и Кит се разсеяха и погледнаха натам. След малко Вивиан отново се обърна към приятелката си.

— Искам да се махна оттук — промърмори тя потиснато. — Ти не си ли пожелаваш това понякога?

— Да се измъкна оттук? — Кит ужасена поклати глава. — Ами къде да отида?

Всъщност тя беше напълно права. Как можеха момичета като тях, които проституират на булевард „Холивуд“, да успеят да променят живота си?

Двете излязоха от бара и минаха няколко крачки до онази част на булевард „Холивуд“, която беше техен район. Тук работеха доста проститутки, но всяка си имаше определено „парче“ от улицата, където се подвизаваше в очакване на клиенти.

Обаче Кит и Вивиан още отдалече видяха, че този път територията им е окупирана от някой друг. Те познаваха момичето —

казваше се Рейчъл. Кит енергично се насочи към конкурентката, която стоеше, облежната на едно дърво.

— Здравсти, Рейчъл.

Червенокосата проститутка, облечена в ластична рокля на черни и бели карета, небрежно се отдели от дървото.

— Има ли нещо?

Кит кимна.

— Да, нали виждаш звездите на тротоара, бейби?

Рейчъл кимна.

— Ами да...

— Много добре. — Кит посочи плочките с имена на прочути холивудски артисти. — Вивиан и аз работим от Боб Хоуп, през братята Ритц и Фред Астер чак до Ела Фицджералд. Това е наша територия. Ние имаме по-стари права тук. По-добре се разкарай в твоя ъгъл.

— Извинявай, извинявай — отвърна Рейчъл с престорена любезност. — Нямах намерение да пускам корени тук. — Тя хвърли злобен поглед към Вивиан. — Между другото тя още е нова в бизнеса.

— Вярно е — отговори Кит безразлично. — Но не и аз.

Тя направи няколко крачки към колежката си.

— Така че пускай корени при Естер Уилсън.

— Уилямс — поправи я Вивиан автоматично и Кит повтори:

— Естер Уилямс. Там ти е мястото!

Рейчъл изкриви устни.

— Не прави такива физиономии. Ставаш все по-тъпа и досадна.

С тези думи тя се обърна и бавно тръгна, като поклащаше бедра на високите си токове.

Кит гледаше след нея с набръчкано чело. После се обърна към Вивиан:

— Наистина ли съм досадна?

— Да — каза тя и добави с усмивка: — Понякога.

Кит въздъхна.

— Така е, защото винаги съм страшно гладна. Трябва веднага да изям нещо по-засищащо.

Тя млъкна, защото от колата, която бавно минаваше покрай тях, свирна един мъж.

— Здравсти, сестричке!

Кит притича до колата.

— Здравсти! Кажи, бейби!

През прозореца тя видя, че в колата има още двама мъже — един отзад и шофьорът.

— Какво, така ли ще ме оставиш? — попита тоя до него. — Днес имам рожден ден.

— Ти нещо не си в ред! — извика Кит като картечница, обърна се и се върна при Вивиан.

Тя свали черния каскет и си оправи русите прави коси.

— Тая вечер май ще е абсолютно мъртвило.

Кит кимна унило.

— Така изглежда. Може би все пак трябва да си вземем някой.

— Карлос си пада по теб.

— Да, и тогава ще ни прибира мангизите и ще сме по-зле отпреди.

— Пак си права.

Кит се засмя и цитира популярната фраза, с която двете момичета славеха свободата си: „Ние казваме кой, ние казваме кога и сами си определяме цената“.

Тя се облегна на един стълб и се загледа в минаващите коли. След кратко мълчание Вивиан я попита:

— Не изглеждам ли прекалено прилично?

— О, не. Харесва ми как изглеждаш. — Кит погали перуката ѝ.
— Мъжете си падат по такива работи.

Тя се обърна, защото чу страшен рев от мотор на кола и свирене на гуми.

— Ей, кой е тоя побъркан, дето така си мъчи колата? Ама това е...

Тя свирна оценяващо с уста, като видя сребристия „Лотус“ да изскача от Хайланд авеню на булевард „Холивуд“ и сръга Вивиан:

— Човече, дръж го тоя!

— Чакай малко! — Вивиан разгледа спортната кола и прибави с известно колебание. — Това е „Лотус Еспри“...

— Не, това е нашият наем! — поправи я Кит.

Тя наблюдаваше как лотусът намали темпото и края спря и побутна Вивиан ободряващо.

— Върви де! Изглеждаш страхотно. Трябва да го наръсиш здравата — поне стотачка. Обади ми се, като свършиш. И се пази!

— Ти също — каза Вивиан, погали я бързо по бузата и свали палтото, за да покаже перфектната си фигура и дългите крака. Тя разроши малко русата си коса и се насочи към лотуса.

Кит махаше възбудено.

— Хайде, бейби, вземи му акъла! — извика тя въодушевено. — Побъркай го! Ще се справиш. Парите са ти в кърпа вързани!

---

[1] Клуб „Синият банан“. — Бел.прев. ↑

[2] Chica (исп.) — малка. — Бел.прев. ↑

3

Едуард Луис, който седеше зад кормилото, въобще не беше забелязал приближаването на Вивиан. В пълно объркване той гледаше ту таблото, ту лоста за скорости.

„Е, хайде, не се гипсирай“ — промърмори той. — „Тук някъде трябва да е първа скорост.“

Той съвсем се беше объркал, след като бе напуснал къщата на Филип Стъки. Беше стигнал някак до Холивуд, беше излязъл на края на булевард „Холивуд“ при театър „Пентъджис“ и там, вместо да завие надясно по посока Уест Холивуд и Бевърли Хилс, беше тръгнал в обратната посока. Няколко пъти Едуард чете табелките на улиците: Тренди стрийт, булевард „Сънсет“, Мелроуз авеню, но нямаше понятие, къде се намират тези улици и как оттам да стигне до хотела си. Така че продължаваше да кара, макар да имаше доста големи трудности с лотуса. Най-често забравяше да натисне съединителя, когато искаше да превключи скоростите, няколко пъти задави мотора или даде повече газ и колата подскачаше или изхвърчаше напред като ракета.

Едуард беше вече доста изнервен, когато изведнъж се оказа в една слабо осветена странична уличка, където къщите бяха заобиколени от големи градини зад боядисани в бяло стени или огради от ковано желязо. На тротоара пред себе си видя някакъв тип с окъсани дрехи, очевидно скитник, който се ровеше в кофа за смет. Като се показа от прозореца, Едуард чу как скитникът възмутено ругаеше: „Я погледнете това! Хората вече само боклуци изхвърлят!“.

Едуард беше натиснал спирачките.

— Извинете...

— А?

Бездомникът се уплаши и се изправи.

— Можете ли да ми кажете как се стига оттук до Бевърли Хилс?

Мъжът се дотътри по-близо.

— Ами вече сте там. Тая, вядно, е къщата на Силвестър Сталоун.

Едуард любезно благодари, а скитникът направи широк жест с ръка и се засмя.

— Тук сте добре дошъл.

На Едуард някак си не му вдъхна доверие обяснението. Може би този човек е луд или пиян — или и двете. Във всеки случай той пропусна да го попита за пътя до хотел „Рийджънт Бевърли Уилшър“, ами с доста усилия обърна колата. После се върна по пътя, по който бе дошъл, с надеждата все някак да стигне до главна улица със съответните табели. И така той отново се бе озовал на булевард „Холивуд“.

Едуард погледна нагоре, когато главата на Вивиан се показва в отворения прозорец от другата страна на колата. Тя се усмихна лъчезарно и показва чудесните си бели зъби.

— Е, нещо определено ли търсите?

Тя се надяваше, че сега той ще отговори: „Разбира се — теб!“. Но той каза само: „Да, пътя за Бевърли Хилс. Можете ли да ми го покажете?“.

Усмивката на Вивиан стана още по-широка. „Доста готино изглежда шофьорът на тоя «Лотус Еспри».“, помисли си тя. По всичко личеше, че има пари, ама много пари.

— Разбира се. За пет зеленки.

Едуард я зяпна объркано.

— Но това е смешно.

— Вярно. — Тя захихика. — Затова вече вдигнах на десет долара.

— Но вие не можете да искате пари за такова нещо — отвърна той, като клатеше глава.

Тя се подпря на вратата.

— Мога да правя каквото си искам, бейби. Нали знам пътя.

После направи една крачка назад, изправи се, като че ли се кани да тръгва, и обърна към Едуард хубавия си гръб. Няколко секунди той разглеждаше меките заоблености под тесния минижуп и онази част от стройните ѝ бедра, която не беше скрита от черните ботуши, и накрая вдигна рамене.

— Е, добре, окей. Вие спечелихте.

Той бръкна в джоба на самото си, а Вивиан се върна със светкавична бързина и пак се облегна на прозореца.

— Можете ли да развалите дваисет долара?

Едуард ѝ протегна една банкнота, а Вивиан отвори вратата и с един скок се озова в колата.

— За дваисет ще ви заведе лично. — Тя грабна банкнотата, сгъна я и я пхна в сутиена си. — Ще ви покажа и къде живеят звездите.

Едуард нямаше как да не се засмее на дързостта ѝ.

— О, благодаря ви. Вече видях къщата на Силвестър Сталоун.

— Страхотно — каза Вивиан и се облегна назад. — Първо, направо, а после — надясно...

Този път той налучка първа скорост, включи я, но отпусна твърде бързо съединителя. Колата подскочи напред, а Едуард натисна прекалено силно газта и Вивиан буквално се залепи за кожената седалка.

— Светлините — каза тя уплашено, макар че ѝ стана и малко смешно. — Би било добре да включите светлините.

За щастие този път Едуард намери нужния бутон, фаровете пламнаха. Лотусът хвърчеше по улицата и на един светофар за малко да мине на червено. Едуард спря в последния момент.

Вивиан преглътна.

— Това... това май е страхотна машина! — Изказването ѝ прозвуча оценяващо.

— Да, но малко е... как да кажа... темпераментна — добави Едуард с крива усмивка.

— Ваша ли е колата? — осведоми се тя, а той поклати глава.

— Не.

— Крадена ли е?

Той се засмя.

— Не точно.

Докато чакаха на един светофар, той хвърли поглед към Вивиан.

— Имате ли си име?

Тя кокетно му се усмихна.

— Как бихте ме нарекли?

Тъй като той мълчеше, тя тихо му каза през смях:

— Вивиан. Името ми е Вивиан.

— Вивиан — повтори той, когато светофарът превключи на зелено.

Той отново даде газ, а тя попита:

— В кой хотел живеете?

— В „Рийджънт Бевърли Уилшър“.

— Още съвсем малко направо, ей до оня ъгъл. После надясно.

Вивиан разглеждаше профила на Едуард.

— От Калифорния ли сте?

Той поклати глава.

— Не, идвам от Ню Йорк.

В този момент той превключи на втора и зави по Мелроуз авеню.

— Абе, човек — каза Вивиан с възхищение. — Тая пустина взима завоите като по релси.

— Извинете, какво казахте? — попита той неразбиращо, а тя се кискаше доволно.

— Пълно безумие! При това има само четири цилиндъра.

Едуард мина на трета скорост и даде още газ.

— Вие разбирате от коли? Къде сте ги научили тия работи?

— Само от списания. Момчетата вкъщи бяха луди по американските тенекии, особено по „Мустанг“ и „Корвет“. Купуваха ги на старо и ги оправяха до идеално състояние. Често ходех да гледам.

Тя разглеждаше луксозния интериор и хвърли кос поглед към Едуард.

— А всъщност как така вие толкова малко разбирате от коли?

— Още първата си кола получих като подарък заедно с шофьора — обясни той откровено. — И къде е било това, където момчетата така са си падали по страшната американска ламарина? — попита той, като се опитваше да наподобя нейния начин на изразяване.

— В Милий Вил, Джорджия — отвърна тя.

Едуард опита да включи на по-висока скорост и Вивиан се засмя.

— Много здраве от скоростната кутия! Скоростта е там, превключвате неправилно. Това е обикновено превключване.

Той несъзнателно погледна към лоста за скорости.

— Обикновено превключване? Сега знам толкова, колкото и преди. — Тя отново се засмя, а той добави: — Карали ли сте някога „Лотус“?

— Не...

— Тогава сега ще карате за първи път.

Той спря.

Вивиан изскочи на улицата и толкова бързо заобиколи колата, че Едуард едвам успя да излезе. Размениха си местата и Вивиан каза, предвкушвайки удоволствието:

— Моля, затегнете си колана. Сега ще ви покажа какво може тая бричка. Няма да повярвате на очите си! Готов ли сте?

Едуард беше закопчал предпазния си колан.

— Готов съм.

Тя си нагласи страничното огледало и това за обратно виждане.

— Е, тръгваме.

С тези думи натисна газта и почти безшумно превключи. Колата се засили и се понесе по улиците. Вивиан умираше от удоволствие, а очите ѝ светеха.

— Това нещо има педали като на състезателна кола. Много са близко един до друг. Много по-лесно е да се кара от жена. Нали имаме по-малки крака. Е, аз съм изключение. Нося четиридесети номер.

Едуард погледна отстрани лицето ѝ. Почти детската ѝ радост му харесваше.

Тя махна дясната си ръка от кормилото и я протегна пред лицето на Едуард.

— Стъпалото на човека е дълго, колкото ръката му от лакътя до китката. Това знаехте ли го?

— Не, не го знаех. — Гласът му прозвуча леко насмешливо.

— Не е толкова важно.

Вивиан отново хвана кормилото с двете си ръце. Известно време мълчаха, а Едуард пригладваше с ръка палтото си, което беше в скута му. След внезапното си тръгване от приема той просто го беше метнал на предната седалка, а Вивиан бе седнала отгоре.

След малко Едуард отново погледна към Вивиан. Тя е една много чаровна личност, намираше той. Ако не беше облечена и издокарана така ужасно, едва ли някой щеше да я помисли за проститутка. Имаше красиво лице и много хубави ръце.

Той се изкашля.

— Кажете ми, моля, колко печели сега момиче като вас? Имам предвид, въ... във вашия бизнес?

— Под сто долара нищо няма да намерите — послъга Вивиан, която не беше забравила съвета на Кит и трагичното състояние на портмонето си и на сапунерката. Тоя тип изглеждаше така, че сигурно можеше да даде тия пари от воле.

— Сто долара на нощ? — попита Едуард с изненада.

— На час — заяви тя, без да ѝ мигне окото.

Сега вече той почти си глътна езика.

— На час? — попита той с недоверие. — Печелите по сто долара на час и закопчавате ботушите си с безопасни игли? Това трябва да е шега!

— С пари не се шегува човек — отвърна тя, а той кимна утвърдително и напълно убедено.

— Не.

Той отново я разглеждаше отстрани.

— Сто долара на час... солидна сума!

За момент Вивиан откъсна поглед от пътя и се усмихна предизвикателно на Едуард. После сложи ръката си в скута му, задържа я там за малко и каза самоуверено:

— Все още не е, но може да стане!

Едуард предпочете да не ѝ отговори. Освен това нищо не му идваше наум. В главата му изведнъж се възцари тотален хаос. Така че не можеше да прави нищо друго, освен да зяпа Вивиан.

След известно време стигнаха до хотел „Рийджънт Бевърли Уилшър“. Вивиан направи елегантен завой и спря пред портала на огромния луксозен хотел.

Портиерът в униформа, който стоеше пред входа, се приближи към лотуса. В този момент една много елегантна дама тъкмо излизаше от хотела. Тя се обърна да види спортната кола, която явно правеше впечатление, и портиерът трябваше да положи усилия, за да не се захили, защото точно тогава Вивиан отвори вратата на шофьорското място и излезе. Елегантната госпожа ѝ хвърли шокиран поглед, преди бързо да се отдалечи.

— Добър вечер, мистър Луис! — поздрави портиерът и побърза да отвори вратата на Едуард.

Той рискува да погледне Вивиан още веднъж, но не знаеше дали трябва да е стъписан или въодушевен.

— Ще ви трябва ли колата още тази вечер?

Едуард се засмя, тъй като трябваше да си припомни шофьорските си умения.

— Не, надявам се не.

После се обърна към Вивиан. Тя гледаше разкошната фасада на хотела.

— А-а... тук значи — каза тя с възхищение, а той кимна.

— Да.

Няколко секунди се гледаха мълчаливо и накрая Едуард попита:

— Всичко наред ли е?

Вивиан не бързаше да тръгва. Толкова се надяваше, че ще я вземе в хотела! Ама че гадна работа, ако се върне при Кит без стоте долара!

— Да, мисля, че е наред. Ще си взема такси с моите двайсет долара.

Но не изглеждаше да има намерение да се сбогува.

— Трябва да се връщате в своя офис — каза Едуард.

Вивиан се засмя.

— Да, в моя офис... много добре.

Той погледна надолу, а после отново към нея.

— Много ви благодаря за помощта.

— Е, тогава...

Вивиан още се колебаеше. Тя отново погледна хотела, а за Едуард тя изглеждаше като гладно малко дете, залепило нос на една витрина, където зад стъклото са изложени най-разкошните шоколадови торти.

Тя се обърна.

— Довиждане — викна Едуард след нея и наблюдаваше как бавно се отдалечава.

Вървейки, тя си наметна палтото. Високите токове на ботушите ѝ, които бе закопчала с безопасни игли, защото явно нямаше пари, за да си сложи нови, тракаха по тротоара, когато завиваше от площадката пред хотела към булевард „Уилшър“.

Едуард все още чакаше, но тя не спря, за да се качи на някое от минаващите таксита. Тогава, след кратко колебание, решително се

насочи към нея.

— Няма ли да вземете такси? — попита той, щом я настигна.

Тя се беше настанила на облегалката на една пейка на спирката на рейса и беше стъпила на мястото за сядане. Тя се обърна към него и каза:

— Размислих. Реших да хвана автобуса. По-весело е.

— Аха.

Едуард се засмя с лека ирония в гласа, като я гледаше отвисоко. Нито той, нито Вивиан бяха забелязали, че портиерът, който междувременно се бе погрижил един служител на хотела да прибере лотуса в гаража, ги наблюдаваше с голям интерес.

— Нещо не ми излиза от главата... — каза Едуард. — Наистина ли искате по сто долара на час?

— Да — изтърси Вивиан самоуверено.

Той се замисли за момент. След известно колебание се реши и попита:

— Ако... ако нямате други ангажименти, ще ми доставите ли удоволствието да ме придружите в хотела? Става ли?

— Разбира се — каза тя, колкото се може по-небрежно, но грейналото ѝ от радост и облекчение лице издаваше, че тонът ѝ лъже. Тя скочи от пейката и двамата се върнаха в „Рийджънт Бевърли Уилшър“.

— Как се казвате всъщност? — попита Вивиан изведнъж.

— Едуард.

— Едуард! — повтори тя с въодушевление. — Това е любимото ми име. Намирам, че звучи представително.

Той махна с ръка, но тя не можеше да бъде спряна.

— Ще ви кажа нещо, Едуард, това не може да е случайност, о, не...

Той изведнъж се сети за нещо, спря и ѝ протегна палтото си.

— Моля, облечете това.

Тя погледна учудено.

— Ами че защо?

— Защото... — той се изкашля неловко, — защото този хотел не е от ония заведения, където се наемат стаи за по един час.

Той се усети, че думите му прозвучаха доста рязко, но Вивиан само се усмихна: „О...“. После, за негово облекчение, се остави да ѝ

наметне палтото.

Те влязоха във фоайето на хотела, обзаведено със скъпи килими, постлани върху огледално чистия мрамор, с удобни кресла и пищни, разкошно аранжирани букети.

Вивиан разглеждаше всичко това с широко отворени очи и като че ли направо попиваше луксозната гледка.

— Уау! — не се стърпя тя и неволно възкликна. Докато вървеше, тя пхна ръцете си в ръкавите на палтото на Едуард и се загърна, колкото може по-добре.

Въпреки това едно пиколо, който тъкмо излизаше от лифта с количка, пълна с кожени куфари и чанти, се обърна след нея с отворена уста. Той не беше единственият, който я изглежда така, но може би единственият, в чийто поглед имаше открито възхищение.

На рецепцията стоеше семейна двойка, която огледа Вивиан с високо вдигнати вежди, а жената дори изфуча възмутено и се обърна на другата страна.

В кожено кресло седеше възрастен джентълмен, който четеше вестник. Но той също погледна към нея и изглеждаше така, сякаш е загубил ума и дума пред това необичайно явление за един луксозен хотел... А една жена почти си изкриви врата, като надничаше иззад огромна ваза с цветя, когато Вивиан мина покрай нея.

Но тя не забелязваше нищо, ами все още бе погълната от разглеждането на обстановката. Едуард се усмихна.

— Е, хайде, достатъчно — каза той любезно.

Вивиан цялата се сви и чак сега забеляза впечатлението, което предизвикваше.

— Ах, да му се не види — промърмори тя и изведнъж усети, че коленете ѝ омекват.

Какво, по дяволите, търсеше тя в тоя хотел? Най-вероятно всеки момент щяха да я изхвърлят оттук.

Едуард разбра какво става с нея и леко я докосна по гърба.

— Не се притеснявайте. Елате, да вървим.

Той забеляза, че тя върви едва-едва, като вдървена, и добави:

— И не се безпокойте толкова.

Тя прехапа устни и го погледна неуверено, докато вървеше послушно до него към рецепцията на хотела.

— Добър вечер, мистър Луис — поздрави го любезно една служителка.

Персоналът в „Рийджънт Бевърли Уилшър“ беше отлично школуван, затова младата жена рискува да хвърли само един бърз поглед към Вивиан, без това да повлияе на учтивата ѝ усмивка.

— Здравейте — отвърна Едуард. — Имате ли съобщения за мен?

— Пристигнаха някои неща за вас.

Младата жена се обърна към полиците на стената зад нея и му протегна малка пачка с писма и телекси.

— Благодаря — отвърна той, докато бегло ги преглеждаше.

Вивиан се бе облегнала на гишето в поза, която вече ѝ беше влязла в кръвта на булевард „Холивуд“: едната ръка опряна на хълбока, ханшът малко встрани и единият крак леко напред. Кит доста дълго я караше да я упражнява. Изглеждаше секси, но разбира се, доста предизвикателно, така че сега администраторката вече я зяпаше с нескрито любопитство.

Едуард бързо хвана Вивиан за ръката.

— Ах, да — сети се той на тръгване. — Пратете ми, моля, бутилка шампанско и ягоди.

— С удоволствие — служителката грабна телефона.

„Обслужване по стаите за мистър Луис, моля“ — чу я Вивиан да казва, докато вървяха с Едуард към асансьорите.

Той натисна копчето, за да извика асансьора, а през това време една възрастна двойка, която също чакаше там, гледаше само нея. Особено жената се беше втренчила, като че ли е малко зелено човече от космоса.

Полека-лека Вивиан се беше съвзела от притеснението, предизвикано от изисканата обстановка. Това, че дамата я разглеждаше така, постепенно започна да я дразни. Тя качи единия си крак на високия пепелник до вратите на асансьора, така че палтото на Едуард да се разтвори и да могат да се виждат дългите ѝ стройни крака, обути в черни лъскави ботуши.

— О, скъпи — каза тя с пронизителен глас, като се преструваше на шокирана. — Знаеш ли какво ми се е случило? Имам бримка на чорапогащника.

Едуард мълчеше и се подхилкваше, докато онези двама се обърнаха с възмущение. Вивиан избухна в смях.

— Та аз изобщо нямам чорапогащник...

Възрастната жена отново се обърна към нея и се опита да изстиска една кисела усмивка.

В този момент пристигна асансьорът. Чу се тих звън, вратите се отвориха и една млада двойка излезе. Вивиан, все още смеейки се, погледна в кабината.

— О, какъв късмет! Има канапе за двама!

Едуард искаше да пусне по-възрастната двойка да мине първа, но след тази забележка на Вивиан, госпожата окончателно ѝ обърна гръб. С такова нещо няма да пътуваме в една кабина, казваше възмутеният ѝ поглед.

Едуард сви рамене и обясни с усмивка:

— Тя пътува за пръв път в асансьор.

Мъжът, който беше излязъл от лифта, зяпаше Вивиан възхитено, а спътничката му го сръга и каза: „Затвори си устата, скъпи!“.

Вратите се затвориха, но и момчето в асансьора се беше втренчило във Вивиан. То като че ли нямаше намерение да потегля нагоре, ами я разглеждаше с явно възхищение.

Тя седна на кожената пейка, сложи крак върз крак, но веднага скочи, като се почувства виновно.

— Извинявайте, но не можах да се сдържа — каза тя тихо на Едуард.

Той кимна.

— Но следващия път ще можете, нали? — отвърна той.

После подканящо погледна момчето.

То цялото се стегна, върна се към задълженията си и натисна нужното копче. С леко бръмчене асансьорът потегли.

— Мецанин — обяви униформеният младеж, който по време на пътуването въодушевено зяпаше Вивиан.

— Мецанин! — Тя свирна с уста оценяващо, докато следваше Едуард. — Страхотно!

— Наляво — подкани я той и тя се обърна в нужната посока.

Момчето също излезе в коридора и гледаше след нея. Но Едуард му хвърли укоряващ поглед и то побърза да се скрие в кабината си.

Едуард отвори вратата на апартамента си с кодова карта. След това пусна Вивиан да влезе.

Апартаментът имаше размери на средно голяма къща за едно семейство: състоеше се от голямо антре, хол, столова и спалня. Освен това имаше огромна баня с отделен дрешник. Розовият килим беше толкова дебел, че краката на Вивиан потъваха в него. И тук навсякъде имаше цветя, а зад френските прозорци се простираше огромна тераса.

В антрето Едуард включи осветлението за целия апартамент и Вивиан влезе в хола. Тя огледа мебелите, изработени от скъпо дърво, драпираните завеси от коприна и меките кресла и дивани, подредени на групи в различни места.

— Е? — попита Едуард с усмивка. — Впечатлена ли сте?

Тя се приближи към него.

— Впечатлена? Сигурно се шегувате! Аз често идвам тук. И за ваше сведение — все пак дават стаи за по един час.

— Да, разбира се.

Той отиде до писалището, остави пощата и включи настолната лампа. После се настани в едно креелo, за да прегледа писмата и телексите.

Вивиан отвори една от вратите към терасата и излезе навън.

— Уау! Страхотен изглед! — извика тя и заразглежда светлините на града, които бяха ниско долу. — Бас държа, че оттук можете да виждате морето.

Едуард отвори един плик и извади намиращия се вътре лист.

— Вярвам ви. Още не съм бил на терасата.

Тя се върна в хола през втората врата.

— Как така, не излизате ли навън?

— Имам фобия от височина.

— Така ли?

Той кимна, а Вивиан се осведоми, малко объркана:

— А защо тогава живеете толкова високо?

— Защото така съм свикнал. — Той откъсна поглед от писмото и ѝ се усмихна. — Напразно търсих апартамент на първия етаж. Всичко беше заето.

Чак сега тя осъзна, че все още е с палтото на Едуард. Тя го свали и го сложи на канапето. Направи няколко крачки из стаята и реши, че е време да пристъпи към истинската цел на посещението си тук.

— Така, след като ме взехте с вас тук, горе, какво ще искате от мен?

Докато чакаше отговора му, тя старателно разглеждаше една витрина и опипваше обковката от месинг, за да не гледа Едуард в очите. Все още подобни въпроси ѝ бяха доста неприятни и тя се притесняваше много, когато трябваше да започва първа.

Едуард се опитваше отново да се концентрира върху писмото си.

— Ако трябва да съм точен, нямам представа.

— Жалко...

Вивиан продължи обиколката си и сега оглеждаше една овална стъклена маса. Едуард се почувства неловко.

— Защото не съм планирал това...

Вивиан смъкна палтото си.

— Ах, вие планирате всяка своя крачка?

— Да, винаги! — отвърна той убедено.

— Аз също! — изтърси тя и се поправи, щом видя недоверието в погледа му. — О, не, всъщност въобще не обичам да планирам. Честно казано, не мога да понасям плановете. Винаги съм била непостоянна. Там, където си оставя дрехите, съм си като у дома. Живея от ден за ден. Да, такава съм.

Тя седна в едно кресло и скръсти ръце, като се оглеждаше. Въздъхна няколко пъти, поизправи се и накрая предложи:

— Какво ще кажете, ако ми платите сега? Може би тогава ще се поотпуснем.

Той се завъртя на креслото си и за миг я изгледа неразбиращо.

— О, да, съжалявам... Предполагам, нямате нищо против да ви дам парите в брой?

Физиономията на Вивиан се разведри, когато го видя да вади портфейла си от самото.

— В тях е истината!

Вивиан скочи, когато Едуард сложи на бюрото няколко банкноти. Бързо прибра парите, седна върху бюрото и пхна стоте долара в ботуша си.

Погледът на Едуард, без да иска, бе привлечен от краката ѝ. Но той побърза да погледне настрани.

— А-а... седнали сте на моя факс.

Тя се усмихна съблазнително.

— Каквото и да е това, на такова нещо още не бях сядала.

В края на краищата се наклони малко встрани и повдигна хубавия си ханш, за да може Едуард да измъкне отдолу писмата си.

— Благодаря, всичко е наред — промърмори той смутено и сложи нещата си на другия край на бюрото.

— Великолепно!

Вивиан отново се изправи, като се подхилкваше, и разкопча донякъде ципа на ботуша си. Оттам извади шепа презервативи и ги поднесе на Едуард, подредени като карти.

— Изборът е ваш! Имам червен, зелен, жълт... Само лилав не мога да ви предложа в момента. Но имам още един със златна монета. Кондом за шампион! — Тя го вдигна нависоко и го размаха, подобно на рекламите, пред носа на Едуард. — Най-хубавото, най-великото, най-доброто! Не пропуска нищо с абсолютна сигурност. Изненадан сте, нали?

Той се прикри зад ироничния си тон.

— Един шарен букет, пълен със сигурност — заключи той, а Вивиан се ухили.

— Човек трябва да е добре екипиран.

Развеселен, той стана. Вивиан подреди презервативите на бюрото и погледна към колана му. Очевидно размишляваше дали трябва да изчака той да пристъпи пръв, или би предпочел тя да поеме инициативата.

Най-накрая се реши на последното и понечи да разкопчае колана му.

— Ами, ризата можем първо...

Едуард я хвана за ръката.

— Не, аз... — Той се засмя смутено. — Аз просто бих искал малко да поговоря с вас.

— Да поговорите? — повтори тя слисана и започна трескаво да обмисля какво ли има предвид с това.

Да не би да е от ония типове, които си падат по секс по телефона или по нещо такова? Тя го погледна изпитателно и реши, че го е казал съвсем искрено, без задна мисъл. Да не би да не я харесва?

— Е, добре — каза Вивиан малко разочарована. — От мен да мине. Съгласна съм.

Тя наблюдаваше как Едуард свали сакото си и го метна на облегалката на креслото и се опита да започне любезен делови разговор.

— Едуард, по работа ли сте в града или на частно пътуване?

— По работа. — Той погледна към нея. — Поне така си мислех.

— По работа... — Тя си прехапа долната устна. — Е, добре. Нека да отгатна. Значи... значи най-вероятно сте... адвокат.

Докато тя говореше, той се беше настанил удобно в едно кресло и си беше протегнал краката на специално пригодно за това тапицирано столче. Вивиан слезе от бюрото и дойде при него. Някак си не ѝ допадаше, че този елегантен, изглеждащ страхотно, мъж не я иска. Даже никак не ѝ харесваше. Затова реши да направи нов опит. В крайна сметка беше платил сто долара и тя искаше да извърши съответната услуга.

— Адвокат значи — повтори Едуард, който явно се забавляваше, а Вивиан в това време се настани на столчето и започна да гали краката му. — Как ви дойде това наум?

Тя му хвърли един поглед с притворени очи.

— Имате това сухо, скучно излъчване.

Точно попадение! Вивиан видя как той сърдито изкриви уста.

— Предполагам, че познавате доста адвокати.

— Хм... — каза тя и го погали с крайчетата на пръстите си по вътрешната част на крака му. Усмивката ѝ определено беше двусмислена. — Имала съм работа с мнозина.

Едуард се наведе напред и Вивиан не очакваше нищо друго, освен да я целуне, но в този момент на вратата на апартамента се звънна и Вивиан изненадано се обърна.

— Кой може да е това?

Едуард също беше изненадан, но повече по друга причина, а не поради звънеца.

— Шампанското — каза той след кратко размишление.

— О, колко мило! — Вивиан стана. — Тогава ще се опитам да бъда полезна. Ще отворя вратата.

Той я погледна, докато излизаше, и този път в погледа му явно имаше еротичен интерес.

Звънна се втори път и Вивиан със замах отвори входната врата. Отвън стоеше келнер със сребърен поднос, на който имаше покрито с капак блюдо и бутилка шампанско в сребърен съд, пълен с парченца лед.

— Добър вечер — каза келнерът вежливо, а Вивиан му кимна с едно любезно „Здравейте“. Затвори вратата след него и го последва до хола.

Келнерът спря и погледна Вивиан въпросително.

— Къде бихте искали да го оставя?

— Къде бихте искали да го остави? — предаде тя въпроса на Едуард, а келнерът възхитено разглеждаше голата ѝ талия.

— Най-добре е на бара — отвърна Едуард.

— Разбира се, веднага.

Келнерът се откъсна от съблазнителната гледка и отиде до бара, следван от Вивиан. Като остави таблата и се обърна, той почти се блъсна в нея.

— О, извинете! — каза тя и искаше да му даде път. Келнерът се дръпна в същата посока, така че пак не можеше да мине. Вивиан се засмя и направи няколко крачки встрани.

— Ще го прибавя към сметката, мистър Луис — обясни келнерът, но остана да стои като закован на мястото си. Той гледаше ту Едуард, ту Вивиан.

Тя се намръщи.

— Какво зяпате така?

Вместо отговор се чу леко изкашляне и Вивиан се обърна за помощ към Едуард.

— Какво зяпа така?

Онзи най-сетне загрея и извади портфейла от джоба си.

— Да, да. Това е за вас. Много ви благодаря.

Той бутна пари в ръката на келнера, който веднага се поклони и се насочи към вратата.

— Много ви благодаря. Приятна вечер.

— И на вас — каза Едуард с едва забележимо нетърпение.

След като келнерът излезе, Вивиан поклати глава, разбирайки какво е направила.

— Ах, много глупаво, бях забравила за бакшиша.

Едуард махна с ръка и тръгна към бара.

— Не се притеснявайте.

Тя направи няколко крачки из стаята, като клатеше ръце.

— Ще събуя ботушите. Нещо против?

— Ни най-малко — отговори той, докато слагаше две чаши за шампанско на стойката на бара и вадеше шишето от съда за охлаждане.

Вивиан седна на едно от двете стъпала, които отделяха гостната от преддверието и отвори ципа на единия ботуш.

— Всъщност имате ли си жена? Или приятелка?

— Имам и двете — обясни той и махна сребърното фолио от тапата.

Вивиан хвърли първия ботуш на пода.

— Ами къде са сега? Да не би да ходят заедно на пазар? — Тя се захили и разкопча втория ботуш.

— Моята бивша съпруга — обясни Едуард, натъртвайки думите, докато тапата с едно тихо „плюп“ изскочи от шишето, — е в моята бивша къща в Лонг Айленд с моето бивше куче. Моята бивша приятелка — Джесика — живее в Ню Йорк. — Той напълни чашите. — Докато ние тук си говорим, тя тъкмо се изнася от моя апартамент.

Той донесе на Вивиан една чаша и я сложи на пода до нея. После се върна на бара, за да вземе блюдото, което келнерът бе сервира заедно с шампанското.

Вивиан беше свалила втория ботуш и чорапите си и взе чашата. С учудване Едуард наблюдаваше как тя на един дъх глътна повече от половината, като че ли пиеше минерална вода.

Той свали капака на блюдото и ѝ го подаде.

— Все пак опитайте с ягода.

— Защо? — попита тя учудено и той ѝ обясни, че ягодите подчертават финия вкус на шампанското.

Вивиан огледа плодовете. „О, каква отрова...“ — промърмори тя оценяващо. После избра една особено голяма ягода, отхапа малко и доста звучно сръбна от шампанското.

— Хъм, не е лошо. Вие нищо ли няма да пиете?

— Не.

Едуард сложи капака на блюдото и го остави на бара.

Вивиан разглеждаше наполовина отхапаната си ягода и празната чаша.

— Честно казано, много ми харесва как играете на голям прелъстител. Обаче това е напълно излишно. Часовникът си върви, освен това времето е пари, а ние вече се посближихме. Няма ли да започваме?

Той беше седнал на един висок стол до бара.

— Имам чувството, че, що се отнася до времето, вие сте в голямо напрежение. — Вивиан кимна мълчаливо, а той продължи: — Мисля, че трябва да ви освободя от този товар.

— Точно това имам предвид! — викна тя с облекчение.

— Колко струва цялата нощ? — попита той решително, а тя за малко да скочи към него. Но веднага се усети и се постара гласът ѝ да звучи колкото се може по-небрежно.

— Цялата нощ? — Тя се замисли, а после се засмя. — Нямах толкова много пари.

— Кой ти каза това? — попита той спокойно и тя се реши да заложи всичко на карта.

Не можеше да каже нищо повече от „не“, а все пак ѝ оставаха стотите долара.

— Струвам триста долара.

Едуард обаче не направи физиономия.

— Триста? Това все още мога да си позволя.

Той скочи от стола и дойде при нея, за да вземе празната ѝ чаша. Вивиан го зяпаше с отворена уста, а той се усмихна.

— Много ви благодаря. Сега можем да се поотпуснем.

Докато ѝ сипваше шампанското, тя изведнъж скочи.

— Веднага се връщам — извика тя, грабна чантата си и тръгна да търси банята. За нея имаше две врати: едната беше в антрето, а другата излизаше в спалнята.

Вивиан влезе през вратата в антрето в облицованата с мрамор баня, в която всички метални дръжки бяха позлатени. Изми си ръцете и ги избърса с един от мъхестите пешкири. После измъкна от чантата си малка кутийка.

— Бива си го твоето шампанско! — провикна се тя.

— Не те разбрах. Какво каза?

Тя изплашено се обърна, когато Едуард ненадейно се появи на вратата и с инстинктивно движение скри зад гърба си кръглата малка кутийка. Той обаче я виждаше в огледалото.

— Аз... ъ, аз само казах, че ей сега ще се върна — отвърна тя, като се усмихваше нервно.

Той я загледа с очевидно недоверие.

— Какво... какво държиш там? Какво криеш зад гърба си?

— Нищо — увери го тя смутено.

Лицето му стана още по-мрачно. С две бързи крачки той се озова до нея и взе чантата ѝ, която беше на плота под огледалото.

— Да сме наясно — не понасям наркотиците. Вземи си нещата и парите и изчезвай оттук!

— Ама че глупости! — сърдито възкликна тя и се опита да се защити, докато той искаше да я избута към вратата. — Не взимам наркотици. Приключих с това, когато бях на четиринайсет.

Той посегна към ръката ѝ, която тя все още държеше зад гърба си.

— А това какво е? — попита той ядосано, разтвори пръстите ѝ и извади кутийката.

Той слисано погледна първо надписа на капачето, после съдържанието.

— Добрите стари клечки за зъби...

Едуард бутна кутийката обратно в ръката ѝ.

— Съжалявам — призна си той и с учудване осъзна, че е почувствал облекчение. — Наистина съжалявам.

Той гледаше Вивиан с неопределим израз на очите и като че ли нямаше намерение да напуска банята.

— Какво има? — попита тя с раздразнение. — Да не би да искаш да гледаш?

Чак сега той забеляза, че чантата ѝ още е в ръката му и побърза да ѝ я върне.

— Благодаря — промърмори тя, все още малко обидена, и я сложи на плота.

Едуард се колебаеше.

— Не са много хората, които биха могли да ме изненадат...

Лицето ѝ помрачня.

— При мен е обратното. Повечето хора ме плашат.

Тя отвори кутийката и видя в огледалото, че Едуард продължава да стои, облегнат на вратата.

— Ти все пак ме гледаш! — възмути се тя.

Той се усмихна.

— Вече съм вън.

„Това е една абсолютно побъркана вечер“ — мислеше си Вивиан. Най-побърканата и странна вечер, която някога е преживявала.

Едуард беше ѝ включил телевизора, а самият той отново бе седнал зад бюрото и се занимаваше с писмата си, с някакви бизнес проблеми и от време на време се обаждаше по телефона.

Вивиан седеше на дебелия килим, пиеше шампанско и се тъпчеше с орехи. На екрана вървеше серия от поредицата „Обичам Луси“ и тя се забавляваше царски. Главната героиня, със затъкната на кръста рокля, изпод която се показваха дълги, набрани долни гащи, като луда пристъпяше от крак на крак в един чебур, докато една италианка се опитваше да влезе в огромна бъчва, за да machка грозде за вино.

В стаята беше тъмно, светеше само малката лампа на бюрото, където Едуард работеше. В момента говореше по телефона с Уонс, негов сътрудник, а от време на време поглеждаше към Вивиан, която се смееше високо и от сърце като дете.

— Да, може и да е така, Уонс — каза Едуард. — Знам. Но ми трябват точни цифри за „Морс Индъстриз“.

Вивиан отново се разсмя и почти заглуши смеха на въображаемите зрители на сериата.

— От Лондон вече ги имам — продължи Едуард. — Но ми липсват тези от Токио. По-късно ще се обадя пак, остави ги, за да могат да ми ги предадат. Много ти благодаря.

Той остави слушалката и отново се завъртя на стола си към Вивиан. Пред нея на пода бяха разхвърляни всички възможни закуски и напитки, които Едуард бе ѝ извадил от бара. Тя усети погледа му и се усмихна.

— Направих си малък пикник. Наистина ли не искаш да пийнеш нещо?

— Аз съм бизнесалкохолик, не виждаш ли?

Той си записа нещо, а Вивиан отново се обърна към телевизора.

Междувременно Луси също се бе покатирила в бъчвата и маршируваше, правейки всевъзможни гримаси, докато италианската селянка я гледаше презрително, а Вивиан щеше да се пръсне от смях.

— Тая серия не я бях гледала — обясни тя и се обърна по корем.

Едуард се засмя, на не толкова на събитията, които се разиграваха на екрана, колкото на нейното въодушевление. Той стана и се премести на едно кресло до нея и протегна крака на съседното.

След малко Едуард леко докосна с върха на пръстите си гърба на Вивиан. Тя въобще не забеляза това, а продължаваше да се смее на гримасите на Луси, които онази правеше, докато тъпчеше гроздето.

Едуард продължаваше да я гали и накрая тя погледна нагоре към него. Спря да се смее и те се гледаха известно време мълчаливо. Вивиан видя топлината в очите на Едуард и усети как тя преминава в нея. Тя чувстваше, че тази нощ с този мъж всичко по необясними причини е някак по-различно от друг път. По-различно и по-хубаво.

Тя бавно се изправи, опря се на ръце и застана на колене. Без да става, пропъзля до креслото на Едуард и сложи ръце върху краката му. Тъй като той не каза нищо, а само я гледаше, тя пхна пръстите си под панталоните му и започна бавно да го гали — все по-нагоре, докато стигна бедрата му.

Телевизорът още работеше, а Луси тичаше под съпровода на смеха на зрителите по бъчвата с грозде. В средата стоеше италианката и я гледаше безмълвно.

Вивиан хвърли един поглед към екрана, после отново се обърна към Едуард. Той започна да диша по-често, докато тя го докосваше, а Вивиан се усмихваше. Усмивката ѝ беше съблазнителна, дори нежна.

Тя го остави, за да смъкне горницето си и го издърпа заедно с полата. Дойде ред на черните жартиери. Сега Вивиан беше само по слип и сутиен.

За момент тя се наведе напред и сложи лицето си в скута на Едуард. После стана, за да вземе една възглавничка от канапето. Хвърли я на пода пред Едуард и застана на колене върху нея. На една малка масичка напипа дистанционното управление и изключи звука.

Когато в тоя момент погледна към екрана, италианката тъкмо хвърляше в лицето на Луси една шепа смачкано грозде. Вивиан се засмя, но веднага след това цялото ѝ внимание отново бе само за Едуард.

Той тихо изстена, когато тя пак започна да го гали. Докато взимаше възглавницата, Едуард видя колко хубава фигура има — тънка талия, бедра с мека закръглена форма, стегнат, висок бюст. Беше слаба, но не и кльощава, а кожата ѝ беше безупречна.

Бавно, с онази съблазнителна и нежна усмивка Вивиан започна да развързва вратовръзката на Едуард. На слабата светлина от телевизора и настолната лампа очите ѝ изглеждаха тъмни и малко загадъчни.

Когато я погали по косата, стори му се, че е малко странна, макар да не разбираше защо. Той си дръпна ръката и предпочете да гали Вивиан по врата и раменете.

През това време тя беше развързала вратовръзката му и я хвърли на килима. После започна да разкопчава ризата. Щом свърши, пръстите ѝ с нежни, възбуждащи движения се плъзнаха по гърдите му, слязоха надолу към колана, разкопчаха го и отвориха ципа.

Тя усети възбудата му и го побутна, за да седне по-дълбоко в креслото. После се изправи, за да го погледне в очите, и попита с тих, приглушен глас: „Как ме искаш?“.

— Ти какво предлагаш? — попита той също тихо, а тя отвърна:

— Каквото ти поискаш. Но няма да те целувам по устата.

— Аз също...

Лека усмивка пробяга по лицето ѝ и премахна напрежението му. Тя се наведе и Едуард усети топлия ѝ дъх по кожата си. Тя го целуваше по корема с уста и език, а през това време обхвана с ръце възбудената му, пулсираща мъжественост.

Само още един път вдигна глава, за да се усмихне на Едуард, преди отново да наведе лицето си и този път да я обхване с устните си.

На другата сутрин Едуард стана доста рано. Той беше работил до късно през нощта и бе предоставил на Вивиан широкото си легло, където тя, свита на кълбо като кученце, спеше, заровила лице в копринените възглавници.

Русата ѝ перука висеше на облегалката на стола заедно с дрехите ѝ. Едуард я откри още през нощта, когато, след като взе душ, още веднъж се върна в спалнята, и си припомни колко странно усещане бяха предизвикали косите на Вивиан, докато я галеше. Сега вече имаше обяснение за това.

Той любопитно се приближи до леглото и разгледа спящото момиче. Собствената ѝ коса беше червеникава и гъста и трябваше да ѝ стига до раменете. На Едуард му хареса. За миг той се поколеба дали да легне при нея в леглото, но после излезе на пръсти и отиде в хола.

Сега, на сутринта, Едуард беше по копринен халат, вече беше закусил малко, а също бе поръчал обилна закуска за Вивиан и говореше по телефона с адвокатата си Филип Стъки.

В столовата келнерът подреждаше масата за Вивиан.

Разбира се, разговорът на Едуард се въртеше отново около „Морс Индъстриз“. Беше дошъл в Калифорния, за да купи това предприятие, което се намираше в доста големи финансови затруднения и искаше да приключи начинанието си до една седмица.

Филип Стъки не гледаше на нещата толкова оптимистично.

— Джим Морс няма да ти предаде фирмата си без борба — каза той, а Едуард кимна.

Не бе и очаквал нещо друго.

— Той е управлявал фирмата цял живот — каза той. — Не мисля, че ей така, без нищо, ще се остави да го отстранят.

— Той иска да се види с теб на всяка цена — продължи да докладва Стъки.

— Окей — веднага се съгласи Едуард, а Филип напразно изброяваше аргументи против това.

Едуард беше решен още същия ден да покани Джим Морс на обяд.

Докато продължаваше разговора вече по безжичния телефон, Едуард отиде в столовата и подписа сметката за закуската на келнера.

Филип Стъки опита още веднъж да откаже своя приятел и бос от среща насаме с мистър Морс.

— Поне недей да ходиш сам — увещаваше го той. — Казвам ти, той е опитен стар играч. Трябва страшно да внимаваме какво казваме, иначе като нищо ще се озовем пред съда.

— Положително. По принцип имам предвид вероятността нещо да се провали — каза Едуард невъзмутимо. — Затова ми доставя толкова голямо удоволствие.

Той погледна Вивиан, която се появи на вратата по халат. Тя видя, че той е в столовата и се поколеба, преди да влезе, да не би да попречи на разговора му.

— А, да, трябва да ти кажа нещо за колата ти... — започна Едуард с престорено променен глас, а Фил изстена.

— Знаех си аз!

Едуард се настани на масата.

— На завоите хвърчи като по релси.

— Какво? Какво значи това? — осведоми се Филип недоверчиво. — Тъй като Едуард мълчеше, той паникьосано извика в слушалката: — Отговори ми!

Но Едуард само се засмя и прекъсна разговора.

Той прибра телефона в дипломатическото си куфарче, което седеше отворено на масата, и взе „Уол Стрийт Джърнъл“.

През това време Вивиан разглеждаше в хола менюто, което келнерът беше оставил. Щом забеляза, че Едуард вече не говори по телефона, тя влезе в стаята.

— Добро утро — поздрави тя сковано.

Той за малко се откъсна от вестника си.

— Добро утро.

С почти срамежлива усмивка тя посочи косата си, която наистина й стигаше до раменете. „Рижава е...“

Едуард кимна.

— Така повече ми харесва.

След това отново се вгълби в четенето на вестника.

— Ти... ти не ме събуди, а виждам, че си зает — продължи Вивиан неуверено. — Веднага изчезвам.

Той махна с ръка.

— Не, няма нужда. Гладна ли си? Сигурно си гладна. Ела, седни и хапни малко.

Той стана, за да ѝ отмести стола. После посочи двете големи, покрити блюда до приборите за закуска.

— Аз... аз си позволих да поръчам от всичко, което имаше в менюто. Понеже не знам какво обичаш.

Той отвори блюдата. На едното имаше бъркани яйца с шунка, на другото бяха подредени кифлички с ягоди.

— Благодаря — каза Вивиан и му се усмихна.

— Окей. — Той остави тежките сребърни капаци. — Няма нищо...

Без да сяда, Вивиан си взе един кроасан от кошничката в средата на масата, отхапа малко и излезе през отворената врата на огромната тераса. Едуард погледна след нея.

— Добре ли спа?

— Да, прекалено добре — отговори тя с пълна уста. — Почти забравих къде се намирам.

Той беше извадил от куфарчето календара си и записваше нещо в него.

— Рискове на професията? — осведоми се той.

Тя се върна в столовата и се настани на масата пред него.

— Да — потвърди тя и го погледна със съчувствие. — А ти спал ли си?

Той спря да пише.

— Малко, тук, на канапето. Трябваше още да поработя върху някои неща.

Вивиан кимна, като размахваше оживено ръката си с остатъка от кроасана.

— Ти не спиш, не взимаш наркотици, не пиеш... А също и не ядеш — добави тя, като хвърли един поглед към чинията, която почти не беше докоснал. — Какво правиш всъщност? Едно е сигурно — не си адвокат.

Той се засмя.

— Така е. Между другото тук има четири стола. Седни все пак.

Тя послушно се спусна от масата и се настани на един стол, а той отново посегна към своя „Уол Стрийт Джърнъл“.

Тя отново се загледа в Едуард и продължи да го разпитва:

— Ами какво правиш тогава?

— Купувам фирми — обясни той просто.

— А мога ли да попитам, що за фирми са това?

— Обикновено са фирми, които имат финансови затруднения.

Вивиан протегна ръка, топна един пръст в масленицата и сложи малко масло на остатъка от кроасана си, а Едуард продължаваше да преглежда вестника.

— Щом имат проблеми, сигурно ги получаваш на смешно ниска цена — предположи тя.

— Възможно е. Предприятието, което искам да купя тази седмица, струва смешната сума от един милиард.

Вивиан бързо пъхна последното парче от кроасана в устата си и почти се задави.

— Един милиард долара? — изломоти тя, а той потвърди развеселен.

— Уау! — Тя най-накрая успя да преглътне парчето. — Трябва да си много умен тип, а? Аз спрях след десети клас. А ти колко време ходи на училище?

— Аз завърших дори следването си.

Междувременно тя си взе сладкиш, отхапа едно парче и отново започна да говори с пълна уста.

— Бас държа, че семейството ти страшно се гордее с теб, така ли е?

Тя се усмихна и продължи да яде, но за нейно учудване Едуард не ѝ отговори. Вместо това той започна подробно да ѝ описва как стоят нещата с неговия бизнес. Докато тя си сипваше кафе, и след два сладкиша се захвана с бърканите яйца с шунка, той отиде в гардеробната, която се намираше до банята, за да се облече.

Той отново избра един коректен тъмносив костюм с жилетка, копринена риза и черни италиански обувки. После потърси подходяща вратовръзка с ненатраплива разцветка и застана пред огледалото, за да я върже.

През това време Вивиан беше привършила закуската си и отиде при него.

— Разбирам — каза тя. — Ти самият въобще го нямаш тоя един милиард долара. Нали?

— Не. Покупката се финансира от банки, частни инвеститори... Не е проста работа.

Тя седна на малката масичка до огледалото и наблюдаваше как се мъчи с вратовръзката.

— Значи не произвеждаш нищо и не строиш нищо — обобщи Вивиан това, което бе разбрала от неговите обяснения. — А какво става, след като купиш някоя фирма?

— Отново я продавам — обясни той. Беше си завързал възела, но не му хареса. Клатейки глава, той пак го развърза.

Вивиан стана.

— Остави аз да го направя.

Докато умело оправяше вратовръзката му, тя се върна на предишната тема.

— Значи продаваш ги.

— На практика става така: аз не продавам цялото предприятие, а фабриките поотделно. Така печалбата ми се увеличава.

Тя затегна възела на вратовръзката му.

— Точно това правят крадците на коли. Първо открадват колата, а после я разпродават на части.

— Да, нещо такова. Но съвсем законно! — добави Едуард, като наблегна на последното.

Вивиан се усмихна, поглаждайки вратовръзката му.

— Това се казва идеален възел — каза тя със задоволство.

Едуард разглежда отражението си в огледалото.

— Не е лошо. Съвсем не е лошо. Къде си се научила да го правиш?

Тя се промъкна отпред и също го заразглежда в огледалото.

— Ще ти призная. У дома спях с всички студенти по банково дело.

Той се обърна рязко към нея и тя забеляза в погледа му неприязън. Доволна, че го е преметнала така, тя взе сакото, за да му помогне да го облече.

— Имах много мил дядо, той ме научи. В неделя винаги слагаше вратовръзка.

Физиономията на Едуард доби по-ведър вид, а Вивиан махна въображаема пращинка от рамото му.

— Имаш ли нещо против, ако поплувам малко във ваната, преди да си тръгна? — попита тя, като се опитваше да говори непринудено, защото ѝ беше ясно, че всеки момент той ще излезе от хотела и повече никога няма да го види.

— Разбира се, че нямам. Но остани в групата на неможещите да плуват.

Той се насочи към вратата, защото в този момент звънна телефонът в спалнята му. Беше Филип Стъки, който му докладва, че Джим Морс е приел поканата за обяд на Едуард. Освен това шефът на „Морс Индъстриз“ искал да доведе и внука си.

— Той трябва да поеме фирмата — добави адвокатът с насмешка.

Докато говореше по телефона, Едуард извади от костюма, който беше носил предишния ден, кодовата карта от апартамента и я сложи в джоба си.

— Ах, да. Един много енергичен млад човек. Казва се Дейвид и играе поло.

— Мога само пак да повторя — каза Филип троснато. — Не е добра идеята да се срещаш с него сам.

От банята се чуваше плискане на вода и пеенето на Вивиан. Със звънлив детски глас тя се опитваше да подражава на Принс: „I just want your extra time...“^[1].

Едуард взе телефона и тръгна към банята. Докато на другия край на линията Филип продължаваше да го увещава, Едуард отвори леко вратата на банята и надникна вътре.

— Мисля, че би било по-добре, ако се появиш с някоя мила спътничка — каза Филип. — Това ще придаде на срещата по-дружеска атмосфера. — Той се засмя. — Чуваш ли ме? — попита той. — Слушаш ли изобщо какво ти говоря?

Едуард не му беше отговорил, защото бе твърде зает да слуша пеенето на Вивиан и да я гледа как лежи в огромната вана.

Тя се къпеше в истинска оргия от пяна. Само главата ѝ се подаваше. Беше си нахлузила слушалките на един уокмен и пееше със затворени очи, самозабравено и на висок глас заедно с Принс.

Едуард отвори вратата още малко и влезе с телефона, без Вивиан да го забележи.

— Да, да, слушам те — каза той в слушалката.

„If you want to impress me...“^[2] — пееше Вивиан и Филип я чу.

— Това пък какво е? — попита той нервно.

— Камериерката пее — обясни Едуард, като запази присъствие на духа.

„Oh, got to be too flirty, mama, I know how to undress me...“^[3] — кършеше глас Вивиан, а Филип се опитваше да я надвика.

— Слушай, познавам няколко мили момичета...

— Не може да бъде! — прекъсна го Едуард подигравателно, докато зяпаше Вивиан, която се плискаше с детинска радост в пълната с пяна вана и продължаваше да пее:

„I just want your extra time and your...“^[4]

С присвити устни тя млясна няколко целувки във въздуха.

„Your kiss!“^[5]

— Освен това вече си имам едно — добави Едуард, който отново се сети, че говори с Филип. Той дори не забеляза колко различно прозвуча изведнъж гласът му, почти нежно.

Той обиколи ваната, все още с телефона до ухото си.

Тонът му отново стана делови.

— Концентрирай се върху Морс. Трябва да знам какво си е наумил. Тръгвам веднага.

С това той остави апарата на мраморния плот и седна на ръба на ваната.

„I want to be your fantasy“ — продължаваше да пее Вивиан със затворени очи. — „Well, may be you could be mine.“^[6]

Изведнъж тя като че ли почувства присъствието на Едуард, отвори очи и го погледна малко уплашено. Но като чу тихия му смях, пак се отпусна и се присъедини към него.

Докато Едуард чертаеше с пръст малки кръгчета в пяната, тя свали слушалките и ги остави на ръба на ваната.

— Падам си по Принс. Да не би и ти да си падаш?

— Повече от всичко на света — потвърди той решително, а тя сбръчка чело.

— Никога ли не чукаш на вратите?

Той си пое дълбоко дъх.

— Вивиан, искам да ти направя едно предложение.

Тя изненадано го погледна.

— Какво предложение?

— Ще остана в града до неделя. Искаш ли да прекараш цялата седмица с мен?

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли?

— Да. Бих се радвал да ме придружаваш навсякъде. Една седмица. Ще издържиш ли толкова време с мен? — Тя се засмя, а той продължи: — Ще ти платя добре, така че да не си на загуба.

Тя поклати глава, като че ли още не можеше да проумее какво ѝ предлага.

— Разбира се, ще приема смахнатото ти предложение и ще ти стана придружителка. Но ти си мъж с хубава външност, богат. Би могъл да имаш всички жени безплатно.

— Ценя професионализма — отвърна той сухо. — С аматьорите в последно време имам само трудности.

Тя изучаваше израза на лицето му и разбра, че наистина говори сериозно. Лицето ѝ веднага придоби строг, делови израз.

— Щом ще съм на твое разположение двадесет и четири часа на денонощие, ще ти струва скъпо.

Той се усмихна и се изправи.

— О, да, разбира се. Е, добре, кажи ми някаква сума по твое усмотрение. Колко ще поискаш?

Вивиан се загледа в пияната, докато с трескава бързина пресмяташе докъде би могла да стигне.

— Шест цели нощи, а и дните с тях... Четири хиляди долара! — С тези думи тя вдигна глава, за да провери реакцията на Едуард. Той изглеждаше все пак малко шокиран.

— Шест нощи по триста излизат според мен само хиляда и осемстотин.

— Ами ти искаш и дните — контрира тя.

— Тогава две хиляди.

— Не, три хиляди — упорстваше Вивиан.

Няколко секунди се гледаха в очите. После Едуард се отпусна и ѝ се усмихна.

— Съгласен съм.

Вивиан направо замръзна с отворена уста. След малко изпищя от радост.

— Е, това трябва да е съдба! Ха...

Продължението на изречението изчезна под водата, защото тя загуби равновесие и главата ѝ потъна.

Едуард се наведе над ваната, в която сега се виждаше само пяната.

— Вивиан? Вивиан, това „Да“ ли означава?

Вместо главата ѝ, на повърхността се показаха нейните колене, които тропаха радостно. Тогава Едуард я хвана и ѝ помогна отново да се изправи. Главата и лицето ѝ бяха целите в пяна.

— Да — каза тя и изпръхтя, като се опитваше да махне белите мехури от устата и очите си.

Едуард взе един пешкир, за да ѝ помогне.

— Да, да — повтори тя щастлива и се отръска като мокра котка.

След десет минути вече беше крайно време Едуард да потегли. Вивиан отново бе облякла хотелската хавлия и беше омотала мократа си коса с пешкир като с тюрбан.

Едуард сложи още някои документи в дипломатическото си куфарче.

— Цял ден няма да ме има — обясняваше ѝ той, докато вадеше от портфейла си една пачка банкноти. — Купи си нещо за обличане.

Вивиан презрително погледна дебелия портфейл и каза:

— По-добре носи пътнически чекове, по-сигурно е.

— Вечерта най-вероятно ще излезем — продължи той, без да обърне внимание на забележката ѝ. — Имаш нужда от нещо подходящо.

— Какво например?

— Не прекалено екстравагантно... и не прекалено секси — разясни ѝ той. — Разбра ли ме?

— Скучно — каза тя недоволно, а той я поправи:

— Елегантно — после се усмихна. — Мога ли да направя още нещо за теб?

Тя подпря ръце на хълбоците и се усмихна мило.

— Мога ли да те наричам Еди?

— Не, ако искаш да ти отговоря.

Той отиде в столовата и сложи в куфарчето си „Уол Стрийт Джърнъл“. После го затвори и се насочи към преддверието. Вивиан го последва.

— Щях да остана и за две хиляди — каза тя, за да го ядоса, но той парира:

— Аз щях да платя и четири хиляди. — Той отвори вратата. — До довечера.

— Бейби — изведнъж тихо каза Вивиан, — ще бъда толкова мила с теб, че никога няма да поискаш да си отида.

Той спря на вратата и я погледна замислено.

— Три хиляди за шест дни — каза той с тон, който не допускаше възражения. — И, Вивиан, ще те пусна да си отидеш.

Тя наведе глава и мълча, докато той излезе от апартамента и затвори вратата. За момент тя се вслушваше в стъпките му, които се отдалечаваха по коридора.

— Ще видим! — каза си тя, като се усмихваше с половин уста.

Тя се огледа в луксозното антре, изтича в хола и избухна в смях. Размахваше ръце, смееше се и танцуваше из стаята. Радостта от това, което ѝ се бе случило, се отприщи. Та вчера тя не знаеше как ще си плати наема, а днес...

С гръмки ликуващи възгласи Вивиан врѣхлетя в спалнята и се метна в леглото.

„Три хиляди долара!“ — провикна се тя, полудяла от радост и от щастие почти направи стойка на глава. Боксираше възглавниците, въргаляше се и се смееше, докато след малко не седна, изморена и останала без дѣх.

Тя грабна телефона от нощното шкафче и го сложи пред себе си на леглото. После набра номера на апартамента, в който живееха с Кит. Трябваше доста да почака, преди отсреща да вдигнат слушалката. Кит се обади със сънен глас: „Ало?“.

— От колко време се опитвам да те хвана? — започна Вивиан, без да ѝ даде време да се опомни. — Кѣде се губиш?

— К’во? — попита Кит, която още не се беше събудила съвсем и взе тази, която ѝ говореше толкова строго, за майка си.

Вивиан си каза името и Кит се засмя облекчено.

— Ах, ти ли си! Бях на ’но парти. А ти кѣде се губиш?

— О, бейби, дръж се да не паднеш! Тоя мен с лотуса... В стаята му съм в хотел в Бевърли Хилс. Това е апартамент. Банята е два пъти по-голяма от „Блу банана“.

— Трябва ли да ми надуваш ушите с такива работи? — попита Кит недоволено.

Очевидно малко ѝ завиждаше. Но Вивиан беше прекалено развълнувана, за да може Кит да я спре.

— Искат да остана с него цялата седмица. Знаеш ли какво ще получа за това? Познай! Ах, няма да можеш да се сетиш. Три хиляди долара.

— Стига си ме будалкала! — каза Кит слисано.

— Кълна ти се, три хиляди. Има и отделно пари за парцали.

— Ама че късмет! — извика Кит, която изведнъж се събуди. — И тоя аз ти го намерих! И вярно ли ще се изръси с три хиляди? Перверзен ли е?

— Не.

— Тогава е грозен? — попита Кит, която предишния ден въобще не беше обърнала внимание на Едуард, а беше зяпала само лотуса.

— Страхотен е! — уверено заяви Вивиан.

— В тая работа нещо не е наред — настояваше Кит. Тя все още не вярваше и се осведоми със съмнение в гласа: — Е? Даде ли ти вече наема?

— В края на седмицата — призна Вивиан и Кит обясни триумфиращо:

— Знаех си, че нещо не е наред.

По време на разговора Вивиан беше легнала на кревата, но сега отново се изправи.

— Вече ми плати триста долара за предишната нощ... Кит, искам да ти дам нещо от тях. Ще ги оставя на рецепцията. Ела да ги вземеш. Аз съм в хотел „Рийджънт Бевърли Уилшър“. Запиши си го. Запиши си, иначе ще забравиш. Нали те познавам. — Тя чу Кит да повтаря полугласно името, докато си го записваше, и прибави: — Къде мога да купя хубави дрехи, все едно колко скъпи? Той плаща.

— В Бевърли Хилс? — искаше да се увери Кит и щом Вивиан потвърди, ѝ каза възможно най-скъпото място. — О, на „Родео Драйв“, бейби.

Половин час по-късно Вивиан излезе от апартамента в същата екипировка като предишната вечер, но без русата перука, а със собствената си разкошна коса и слезе с асансьора надолу. Беше вързала червеното си палто на кръста, така че то представляваше нещо като втора пола, която прикриваше нейния минижуп.

Бърнард Томпсън, управителят на хотела, беше във фоайето и тъкмо разговаряше с един гост от Италия и със съпругата му, дама около четирийсетте, която седеше в инвалидна количка.

Мистър Томпсън имаше топли кафяви очи, леко оредяваща над челото коса и добре поддържани мустаци и бакенбарди. Като управител на такъв първокласен хотел той, разбира се, имаше отлични маниери.

Той стоеше с гръб към Вивиан, тихо разговаряше с италианците на матерния им език и затова не забеляза учудването, което Вивиан отново бе предизвикала.

Едно пиколо, който носеше ваза с цветя, спря и направо я зяпна. А администраторката, която бе застъпила на смяна сутринта и затова още не я бе виждала, положи големи усилия, за да не я поглежда много уплашено.

Вивиан, крачейки бодро с високите си ботуши, се насочи право към нея.

— Здравейте — каза тя любезно, а служителката — казваше се Марджъри Уилсън — изстиска една любезна, доброжелателна усмивка.

— Моля! Какво бих могла да направя за вас?

Вивиан сложи плик за писма на махагоновия плот.

— Имам съобщение. За Кит де Лука. Ще дойде да го вземе по-късно.

Мис Уилсън кимна и посегна да вземе плика. Тя се стресна, когато на тръгване Вивиан ѝ подвикна:

— Но да не го отваряте!

— Разбира се, че няма — промърмори мис Уилсън, която беше потресена.

Тя с поглед потърси помощта на шефа си, мистър Томпсън, но той все още разговаряше с гостите. Той я съзря чак след като Вивиан мина покрай него и очите му станаха огромни.

Поклащайки бедра, Вивиан си проправи път между няколкото пиколо, които тъкмо внасяха в залата различни куфари и чанти. Управителят се извини на италианците и отиде на рецепцията.

— Мис Уилсън? — попита той обезпокоен. — Познавате ли тази дама?

— Не — отговори тя и загрижеността ѝ нарасна. Какво правеше едно такова момиче в хотел като „Рийджънт Бевърли Уилшър“?

---

[1] „Искам те само в свободното ти време...“ — Бел.прев. ↑

[2] „Ако искаш да ме впечатлиш...“ — Бел.прев. ↑

[3] „О, много обичаш да флиртуваш, момиче, но и сам мога да се съблека...“ — Бел.прев. ↑

[4] „Искам само свободното ти време и твоите...“ — Бел.прев. ↑

[5] „Твоите целувки!“ — Бел.прев. ↑

[6] „Искам да бъда твоята мечта. Е, може би ще бъдеш моя.“ — Бел.прев. ↑

„Родео Драйв“, където пазаруваха богатите и красивите, се намираше съвсем наблизно. За да стигне дотам, Вивиан трябваше само да пресече булевард „Уилшър“.

Тя никога не бе идвала тук и с учудване разглеждаше суперелегантните витрини на магазините и, разбира се, също толкова елегантно облечените хора, които вървяха по тротоарите, спираха от време на време пред витрините или влизаха в някой магазин.

Евтините неща, с които Вивиан беше издокарана, тук правеха същото впечатление, каквото биха предизвикали в „Блу банана“ скъпите модни облекла и аксесоари на тукашните дами. Но щом някой се загледаше в нея, тя също го зяпаше дотогава, докато любопитният отместваше поглед и си продължаваше пътя. Обаче при една особено настойчива госпожа този номер не мина. Тогава Вивиан извади дъвката от устата си и с размах я залепи на стъклото на витрината на един бижутерски магазин. Дамата ужасено отстъпи няколко крачки назад, а Вивиан, смеейки се, продължи да върви.

Една седмица с Едуард! Една седмица за три хиляди долара! И освен това още цяла пачка пари, за да си купи рокля от „Родео Драйв“! Хората могат да я зяпат, колкото си искат, това няма да помрачи радостта ѝ.

„Луи Вюитон“ — беше написано над входа на един елегантен магазин за кожени облекла. На друго място тя прочете: „Шанел“, а няколко крачки по-нататък: „Даймъндс он Родео“. След това — „Гучи“... Имената бяха познати на Вивиан от списанията, а представата, че сега можеше да влезе в някой от тия прочути магазини и да си купи рокля, направо я опияняваше.

Но тя не бързаше. Първо разгледа всички възможни витрини и пасажи, чудеше се на скъпо облечените манекени, после, клатейки глава, разгледа едно монополи, изложено в бижутерски магазин, на чиято дъска бяха наредени долари на пачки и скъпоценни камъни,

полюбува се на един „Ролс Ройс“ и на другите луксозни коли, паркирани на улицата.

Покрай нея бавно мина едно открито „БМВ“. Мъжът, който го караше, говореше по телефона, а малкият му син правеше същото с телефон-играчка. Вивиан се засмя наум и поклати глава.

След малко спря пред витрината на един бутик, събра смелост и решително влезе.

Вътре магазинът беше обзаведен като елегантен салон: с полилеи във форма на корона, с аплици и килими. На тапицирано с коприна канапе седеше клиентка и разглеждаше роклите, които ѝ представяха. За нея се грижеше една руса продавачка.

Друга, малко по-възрастна, стоеше в дъното и махаше с лакираните си нокти повехналите листенца от едно цвете в скъпа керамична ваза. Влизането на Вивиан я накара да вдигне поглед.

Вивиан нерешително бе застанала близо до вратата. Тя разгледа изложените в магазина рокли и накрая се обърна към една въртяща се стойка, за да огледа моделите, закачени там.

Професионално любезната усмивка на продавачката се стопи. Тя изостави вазата и тръгна към Вивиан.

— Мога ли да ви помогна? — осведоми се тя с кисел тон.

Вивиан поклати глава.

— О, не, само разглеждам.

— Търсите ли нещо определено? — Ако това изобщо беше възможно, тонът на идеално фризираната госпожа стана с три степени по-студен и самоувереността на Вивиан изведнъж се изпари във въздуха.

— Не, не... — Тя все още разглеждаше роклите на стойката. — Всъщност да. Аз... аз... имам нужда от нещо по-обикновено.

Погледът на наконтената продавачка се плъзна презрително по дрехите на Вивиан.

— И аз мисля така — каза тя язвително.

Вниманието на Вивиан бе привлечено от един манекен, който стоеше вътре в магазина. Манекенът беше облечен с ансамбъл в бяло и златистокафяво. На Вивиан явно ѝ хареса и тя се приближи до него.

— Имате много елегантни неща. Колко струва тази рокля?

Веждите на продавачката се вдигнаха почти до края на челото ѝ.

— Мисля, че това не ви отива.

Вивиан постепенно започна да се ядосва.

— Извинете, но аз ви попитах колко струва тази рокля, а не дали ми отива.

Продавачката се обърна към по-младата си колежка.

— Мари, колко струва тази рокля? — осведоми се тя високомерно, а русата отговори:

— Този модел е недостъпен за вас.

— Този модел е недостъпен за вас — повтори по-възрастната като папагал.

Вбесена, Вивиан започна да рови в чантата си, за да извади парите, които Едуард ѝ беше дал.

— Все ми е едно! Имам достатъчно пари! — обясни тя и протегна на жените смачканите банкноти.

Двете се спогледаха мълчаливо, после едната каза с леденостуден тон:

— Не мога да си представя, че имаме нещо за вас. Очевидно сте сбъркали магазина. Моля, вървете си.

Вивиан ги изглежда — първо едната, после другата и усети как лицето ѝ пламва. Срам и яд се надигнаха в нея. Тя сви рамене и безмълвно се обърна. Тръгна бавно, но после почти тичешком излезе навън.

На улицата облече палтото си и въпреки лятната горещина, го закопча догоре. Почти бегом се върна в хотела.

Пред входа стояха двама мъже и разговаряха. Докато минаваше покрай тях, Вивиан дочу няколко фрази от разговора им и забеляза с крайчето на окото си, че и двамата погледнаха след нея и още повече се засрами. Тя припряно влезе в хотела и се насочи право към асансьорите.

Мистър Томпсън, управителят, я забеляза и я спря.

— Извинете, мис, мога ли да ви помогна? — попита той учтиво.

— Искam само да се кача в стаята си — отвърна тя.

Сега не можеше да понесе никакви любопитни въпроси или унижителни забележки, а искаше да се скрие в стаята като някое животинче в дупката си.

— Имате ли ключ?

Вивиан спря пред асансьорите и погледна уплашено мистър Томпсън.

— О, забравила съм онова пластмасово нещо. Живея на най-горния етаж.

— Гост на хотела ли сте? — осведоми се управителят с неизменна учтивост.

— Съпровождам един приятел.

Тя забеляза недоверието в погледа му.

— Хм... и кой е този приятел?

— Едуард — каза тя просто и мистър Томпсън кимна все пак малко подигравателно.

— Аха, Едуард.

— Едуард... Едуард... — Тя млъкна, като си блъскаше главата да се сети за фамилното му име. Да му се не види, как се обръщаха към него вчера вечерта жената на рецепцията и келнерът?

В този момент пристигна единият от асансьорите, вратите се отвориха и в коридора излезе момчето от предишната вечер. Вивиан се усмихна с облекчение и посочи към него.

— О, той ме познава!

Младежът кимна, а мистър Томпсън му махна с ръка да дойде.

— Денис, бил сте нощна смяна вчера, нали?

— Да, сър.

— И познавате ли тази млада дама?

Момчето отново кимна.

— Тя е тук с мистър Луис.

Вивиан успокоено си пое дъх и го потупа по рамото.

— Точно така се казва. Едуард Луис! Благодаря ти, Денис.

Мистър Томпсън направи една крачка към него и оправи яката на униформата му. Денис прошепна:

— Вчера вечерта се появиха тук заедно...

Управителят на хотела кимна и отговори също шепнешком:

— Благодаря ви.

После отново се обърна към Вивиан, която тъкмо беше влязла в асансьора, и любезно, но настойчиво я издърпа обратно в коридора. Вивиан ядосано изфуча:

— О, господи, какво има пак, бе? Какво има?

Тя говореше вече на висок глас, но мистър Томпсън продължаваше да я държи за ръката с невъзмутима любезност.

— Само спокойно. Не се вълнувайте. Всичко е наред. Да идем в кабинета ми и да поговорим.

— Идвам, идвам — троснато каза Вивиан, докато мистър Томпсън кимаше за довиждане на момчето. То установи, че мистър Томпсън изглежда доста нервен, макар че изключително малко бяха нещата, които биха могли да нарушат неизменното му спокойствие.

В кабинета си управителят предложи на Вивиан да седне и взе кана с вода, за да полее цветето, което се намираше на една малка масичка. Той направи това нарочно, защото не искаше Вивиан да се почувства като на разпит. Наистина съмненията му относно нейната професия бяха изчезнали, защото целият ѝ вид я издаваше, но в същото време тя не му беше антипатична. Той намираше, че въпреки опърничавото ѝ и малко шумно поведение у нея имаше нещо много мило и непосредствено. Но все пак — проститутка в „Рийджънт Бевърли Уилшър“?!

Мистър Едуард Луис го беше поставил в извънредно трудно положение и мистър Томпсън се надяваше, че ще може да излезе от него по дискретен начин.

— Как се казвате? — попита той Вивиан.

Тя беше разкопчала палтото си и сложи крак връз крак.

— Изберете си някое име! — сопна се тя.

Мистър Томпсън сложи каната на мястото ѝ и се обърна към нея:

— Оставете шегите настрана, млада госпожице.

Малко изплашена, тя си каза името, а той учтиво ѝ благодари.

— Е, добре, мис Вивиан. — Той отиде до бюрото си и се облегна на него със скръстени ръце, като я гледаше леко усмихнат. — Това, което става в други хотели, не е допустимо в „Рийджънт Бевърли Уилшър“. Мистър Луис — както е било винаги досега — е наш специален гост, а ние полагаме големи усилия да се отнасяме със специалните ни гости като с приятели.

Тя се усмихна подигравателно и предвзето вдигна очи нагоре, защото намираше неговия начин на изразяване за доста надут. По дяволите, до гуша ѝ беше дошло от тия сноби!

Но мистър Томпсън не се остави да бъде изкаран от равновесие от нейната мълчалива враждебност.

— Тъй като е наш гост, ние очакваме от мистър Луис да регистрира придружителите си. Но тъй като той е наш приятел,

естествено ще му простим. Мога да предположа, че вие сте... — той спря, за да потърси подходящ израз, — негова роднина...

На настоящия му поглед Вивиан отговори с пълно неразбиране. После загоря и кимна припряно.

— Да...

— Така си и мислех — каза той с облекчение. — Тогава, предполагам, сте негова...

Той отново спря, а Вивиан вметна несигурно:

— Племенничка?

Мистър Томпсън кимна и се усмихна почти бащински.

— Милата племенничка! Ако изхождам от това, предполагам, че когато мистър Луис си замине, повече никога няма да ви видя в този хотел.

Вивиан млъкна и само пак отегчено вдигна очи нагоре: „Господи, защо този човек използва толкова много «завързани» думи?!“.

— Освен това много се надявам, че няма да имате други чичовци тук! — добави мистър Томпсън многозначително.

Тя поклати глава и той въздъхна облекчено.

— Добре. Виждам, че с вас се разбираме. И накрая бих искал да ви помоля да се облечете малко по-подходящо. Това е всичко.

— Не, това още не е всичко — изтърси Вивиан. — Точно това опитах да направя сега. Днес вече бях на „Родео Драйв“ и исках да си купя рокля. Но ония жени в магазина не искаха нищо да ми продадат. Сега имам една купчина пари, но си нямам рокля.

Докато говореше, тя си отвори чантата и показа на управителя смачканите банкноти, които ѝ беше дал Едуард. Гласът ѝ трепереше и издаваше колко разстроена и ядосана се чувстваше все още. Тя погледна мистър Томпсън.

— Не очаквам от вас да ми помогнете, но какво да направя? Знам само, че за днес вечерта ми трябва рокля. И... никой... не иска да ми помогне...

Тя млъкна и просто бутна парите в ръцете на озадачения мистър Томпсън. Тя наистина никак не искаше да се разплаче, но повече не можеше да сдържа сълзите си. Помисли си за Едуард и за това, какво ще ѝ каже, ако вечерта му отвори вратата, облечена със старите си

парцали. При това вече си беше мечтала как ще се нагласи за него. Беше си го представяла как ще ѝ се възхищава. А сега?

Най-вероятно ще я изхвърли и тогава — край с трите хиляди долара. Какво можеше да прави мъж като Едуард Луис с момиче като нея, което дори не е в състояние да си купи прилична рокля! Съвсем ясно е — ще я отпрати и тя вече никога, никога няма да го види.

Вивиан подсмърчаше и си бършеше очите и носа с опакото на ръката си, а мистър Томпсън извади снежнобялата си кърпичка и заедно с парите ѝ я тикна в ръцете. После заобиколи бюрото си и вдигна слушалката на телефона.

— Е, чудесно — каза Вивиан, която още плачеше. — Искате да извикате ченгетата? — Тя се втрени в ръцете си, където бяха парите. Може би този откачен тип си е въобразил, че тя ги е откраднала от Едуард? — Хайде, повикайте ченгетата. Това е добра идея. Предайте им много здраве от мен.

Той беше набрал номера и чу свободния сигнал. След малко някой вдигна слушалката.

— Дамски облекла, моля — поиска мистър Томпсън, а Вивиан изненадано вдигна глава. — Да, Бриджит, моля.

В объркването си тя искаше да си избърше носа с парите и в последния момент забеляза грешката си и силно и звучно си издиха носа в кърпата на мистър Томпсън. Той пък се опита да не гледа прекалено ужасено тази шмъркаща фанфара, ами каза в слушалката:

— Ало, Бриджит. Добър ден, тук е Бърнард Томпсън от „Рийджънт Бевърли Уилшър“... — Той спря да говори за момент, защото жената на другия край на линията каза нещо, и се усмихна. — Имам една молба към вас. Ще бъдете ли така добра да ми направите една услуга? След малко ще ви посети една млада дама. Името ѝ е Вивиан. Моля, погрижете се за нея. Тя е племенничка на един от специалните ни гости.

Смехът му се усили, когато при тези думи погледна към Вивиан, а тя му отговори с такова облекчение и благодарност в погледа, че сърцето на мистър Томпсън, което не можеше лесно да бъде трогнато, сега щеше да се разтопи.

Четвърт час по-късно Вивиан отново се появи на „Родео Драйв“. Мистър Томпсън беше се обадил в единия от магазините на „Гучи“. Малко неуверено тя влезе в голямата зала на партера и се огледа.

Една мила, вече недотам млада продавачка тъкмо слизаше надолу по стълбите от горния етаж с една клиентка, която изпрати до вратата. „Не се безпокойте, мисис Рейни, ще ви се обадя веднага, щом бъде доставена“ — чу я Вивиан да казва, докато минаваха покрай нея, а клиентката кимна. „Много мило.“

Продавачката ѝ отвори вратата и ѝ пожела приятен ден. После се обърна към Вивиан, която стоеше пред едно огледало със златна рамка и полираше с пръст и без това безупречните си зъби. Продавачката ѝ се усмихна.

— Добър ден. Вие сигурно трябва да сте мис Вивиан. Казвам се Бриджит.

Тя ѝ протегна ръка, а Вивиан я хвана и я раздруса. Падна ѝ камък от сърцето. Тая Бриджит наистина е мила, както я беше уверил мистър Томпсън, и не е ни най-малко високомерна. Вивиан се усмихна с облекчение.

— Да. Барни каза, че ще бъдете мила с мен...

Бриджит се засмя, докато вървеше с нея към един от многобройните стъклени щандове.

— Той наистина е най-очарователният мъж, когото познавам. Какво имате намерение да правите? Ще разглеждате града?

— Днес отиваме на вечеря — отвърна Вивиан, която въпреки любезността на Бриджит все още беше малко нервна. Тя сложи ръце в скута си и понечи да седне върху един щанд, но Бриджит я спря.

— О, моля ви, не сядайте там!

Изплашена, Вивиан се дръпна от стъкления плот. Но Бриджит продължаваше да се усмихва все така любезно.

— Значи ще излизате на вечеря? Тогава една рокля за коктейл ще е най-подходяща. Моля, елате с мен. Ще намерим за вас една хубава рокля. Чичо ви ще я хареса.

Тя огледа Вивиан, докато вървяха към стълбите, покрити с килим.

— Носите размер 38, нали?

— Да. Откъде знаете? — попита Вивиан объркано, докато се качваше до нея.

Онази се засмя и сви рамене.

— Та това е професията ми!

Вивиан спря на едно стъпало и я погледна неуверено.

— Бридж... той съвсем не ми е чичо.

— Винаги е така, скъпа! — отвърна продавачката и весело ѝ намигна.

Когато след един час Вивиан отново се върна в хотела, носейки плик с надпис „Гучи“, лицето ѝ беше пламнало от възмущение. Тя се огледа във фоайето, търсейки мистър Томпсън, и го откри с една двойка японци, с която той тихо разговаряше. Разбира се, на японски.

— Барни! — викна Вивиан и се затича към него.

Тя смъкна плика от рамото си и закачи с него японеца.

— Извинете, мистър — каза му тя и веднага пак се обърна към управителя. — Най-сетне имам рокля!

Мистър Томпсън кимна на японците, молейки за разбиране, и дръпна Вивиан няколко крачки встрани.

— Колко жалко, че веднага не сте я облекли — каза той, гледайки „работното облекло“ на Вивиан.

— О, не — възрази тя, — трябва да я пазя. Имам и обувки. Искате ли да ги видите?

Тя понечи да извади от плика кутията с обувки, но мистър Томпсън я спря.

— Не е необходимо. Предполагам, че сте купили много красиви неща.

Той нервно хвърли поглед към японските гости, а Вивиан каза притеснено:

— Е, добре. Съжалявам, не исках да попреча. Бриджит много ми помогна. Беше страхотна идея. Много сте мил.

Тя го погледна с признателност и в този миг изглеждаше толкова млада и въпреки невъзможния си външен вид толкова мила, че мистър Томпсън я намери направо за очарователна.

— Радвам се, когато вие се радвате — каза той искрено и леко се поклони.

Вивиан му кимна за довиждане и се затича към асансьорите, здраво притиснала покупките си.

Щом влезе в антрето на апартамента, чу телефонът да звъни. Тя с крак затвори вратата, хвърли чантата си на земята и се втурна към апарата, който беше в хола. Но продължаваше да държи плика за дрехи с надписа „Гучи“.

— Да, ало? — обади се тя, останала без дъх, и чу строгия глас на Едуард.

— Друг път въобще да не ти идва наум да вдигаш слушалката!

Тя се усмихна и седна на масата, на която беше сложен телефонът.

— Тогава защо ми се обаждаш?

— Купи ли си нещо хубаво? — попита той и тя го чу да се смее.

— Да, нещо страшно шикозно. Рокля за коктейли.

— Добре, ще бъда във фоайето на хотела точно в деветнадесет и четиридесет и пет.

— Няма ли да се качиш преди това? — попита Вивиан малко разочарована.

Тя си беше представяла колко страхотно ще бъде, когато Едуард влезе и тя му се покаже в новата си рокля. Освен това искаше да му зададе няколко въпроса. Много важни въпроси...

— За съжаление няма да може — отвърна Едуард. — Ще ни чакат.

— Къде ще ходим? Ще ми кажеш ли?

— Отиваме във френски ресторант. Във „Волтер“. Много е елегантен.

— Добре. Ще те чакам във фоайето. Но само защото ми плащаш за това.

— Много ти благодаря. Невероятно мило от твоя страна — каза Едуард малко ядосан.

Тя чу, че затваря телефона, и се усмихна сама на себе си.

След няколко минути телефонът звънна за втори път. Вивиан, която тъкмо искаше да разопакова покупките си, изтича до него и се обади. Отново беше Едуард.

— Нали ти казах, че телефонът е табу за теб!

— Много просто е — не ми се обаждай повече — възрази му тя и чу, че той се смее развеселен, преди отново да затвори. Тя също хвърли слушалката и промърмори, свивайки рамене: „Тоя не е в ред“.

Междувременно мистър Томпсън се чувстваше напълно спокоен, че е разрешил случая „мис Вивиан“ с необходимата дискретност и че младата дама от апартамента ще си остане горе до завръщането на мистър Луис. Във всеки случай повече няма да шокира гостите на изискания „Рийджънт Бевърли Уилшър“ с крещящото си одяние.

Затова той още по-болезнено прие факта, че „мис Вивиан“ очевидно притежава по-слабо чувство за такт, отколкото той беше преценил според последните си наблюдения. Тя не остана да си седи в апартамента, за да чака там мистър Луис, ами отново се появи във фойейето, облечена, разбира се, по същия начин, както и преди.

Мистър Томпсън беше с гръб към нея, тъй като в този момент говореше с двама служители на хотела за пожарогасителите, които трябваше пак да бъдат проверени. По променилите се физиономии на двамата съсипаният управител веднага разбра какво точно ставаше. Имаше само една личност в „Рийджънт Бевърли Уилшър“, която предизвикваше този смаян, полуужасен, полувъзхитен израз на мъжките лица.

Той се обърна и видя Вивиан, която вървеше към него.

— Барни — каза тя умоляващо и гневът му моментално се изпари.

— Нещо не е в ред с роклята? — осведоми се той, като отпрати двамата служители.

— О, не, не, не, не е това. Аз... имам малък проблем.

И тогава Вивиан с голямо смущение си призна, че я е страх от вечерята във „Волтер“. Защото това е много представителен ресторант. А тя няма никакво понятие от правилата за поведение на маса. И дали той, Барни, не би могъл да ѝ даде няколко съвета.

Всъщност Вивиан искаше да пита Едуард за това, когато той се върне в хотела. Но той щеше направо да я вземе от фойейето, а по пътя за ресторанта нямаше да остане време. Но Вивиан в никакъв случай не искаше да се държи неправилно и преди всичко не искаше да излага Едуард.

Мистър Томпсън наистина беше рядко мил човек, както вече беше казала Бриджит. Когато можеше да помогне на някого, правеше го наистина с удоволствие. А на умоляващите очи на Вивиан той нямаше как да устои. И преди това беше станало така, когато тя, плачейки, седеше в кабинета му. Оттогава тя явно беше се изпълнила с голямо доверие към него.

Тя приличаше на малко бездомно куче, което е получавало само ритници, и сега тичаше след тоя, който за първи път се отнасяше добре с него.

Освен това на мистър Томпсън му харесваше, че не е нито нахална, нито глупава. Тя искаше да учи и да прави всичко толкова добре, колкото ѝ бе възможно. „Това, намираще той, бе качество, достойно за уважение.“

В този момент в хотела беше относително спокойно. Времето за обяд беше минало, а до вечерята оставаха още няколко часа, но мистър Томпсън знаеше, че в ресторанта вече подреждат масите за вечерта. Така че какво пречеше да даде на младата дама — при тази мисъл той все пак трябваше да се усмихне наум — няколко урока по добро поведение? С това щеше да направи услуга не само на нея, но и на мистър Луис. И трето, така щеше да измъкне Вивиан от фоайето и да я отърве по този начин от любопитните погледи на гостите и персонала.

Ресторантът, с благородния порцелан, розовите покривки от дамаска, красиво аранжираните букети, среброто и кристала, имаше празничен вид.

Мистър Томпсън настани Вивиан на една кръгла маса и търпеливо и обстоятелствено ѝ обясни как трябва да сяда и какво да прави със салфетката, от коя страна се сервира ястията и от коя се отсервират, а също и кои чаши и прибори за коя част от менюто са предназначени.

Скоро на Вивиан започна да ѝ се вие свят, но тя с трогателно старание се опитваше да запомни всичко, което мистър Томпсън ѝ показваше и обясняваше.

— Е, добре — каза той накрая, — още веднъж отначало. Първо салфетката.

Той стоеше зад нея, а тя извади сгънатата салфетка от една чаша, сложена сред останалите прибори.

— Салфетката — повтори тя. — Слага се внимателно в скута.

Тя го направи, а мистър Томпсън я похвали.

Но в следващия момент застина със страдалчески израз, защото Вивиан се облегна на масата с двете си ръце.

— Махнете лактите от масата! Стойте изправена.

Той се наведе малко напред и започна да посочва една по една наредените до чинията на Вивиан вилици.

— Вилицата за раците. А тази за салатата. А тази за основното ястие.

В дъното на залата няколко келнери тичаха напред-назад и се занимаваха с подреждането на последните маси. От време на време хвърляха любопитен поглед към шефа си и Вивиан. Но тя не им обръщаше внимание, а се напругаше да запомни как изглеждат различните вилицы.

— Вилцата за салата ще разпозная при всички положения — каза тя отчаяно. — Но останалите работи направо ме влудяват.

Мистър Томпсън се усмихна успокояващо.

— Ах, ако се изнервите, просто пребройте зъбците. — Той вдигна вилиците една по една, за да й покаже. — Четири зъбеца — за основното ястие. Понякога вилцата има само три зъбеца. Това е вилцата за салата.

Вивиан имаше огромно желание отново да опре лакти на масата. Но не го направи, а стисна зъби и смело продължи да упражнява как трябва да се държи в изискано общество по време на обяд, докато стана време да се качи горе, за да се приготви за вечерта.

Тя беше неописуемо благодарна на мистър Томпсън за усилията, които бе положил за нея, и с най-голямо удоволствие би го целунала по бузата. Но все пак не се реши да направи това.

Едуард имаше зад гърба си напрегнат ден. Беше провел с Филип Стъки и останалите си сътрудници неколкочасово съвещание, на което обсъждаха само икономическата ситуация и евентуалната покупка на „Морс Индъстриз“.

Едуард още веднъж си бе съставил подробна представа за това западащо предприятие. Хората му бяха подготвили филм за отделните заводи, за корабостроителниците, където Джим Морс строеше корабите си, и за различните индустриални площи, който прожектираха на Едуард.

Колкото повече гледаше, толкова по-силно ставаше убеждението му, че купуването на „Морс Индъстриз“ наистина е много изгодна сделка. Вече го бе обзела ловна треска, както всеки път, когато се намираше пред края на някое начинание. Но при все това той винаги оставаше с ясно и хладно пресметливо съзнание.

Тези две негови качества му бяха помогнали още на млади години да постигне големи успехи. На него и на някои други, които се бяха присъединили към него и взимаха участие в сделките му. Като Филип Стъки например.

Но по време на прожекцията, докато Уонс даваше обяснения, в залата за съвещания на „Луис Ентърпрайзиз“ нахълта Джейк, един от младите мениджъри на Едуард.

— Има интересна новина — прошепна той на ухото на Филип Стъки, който седеше най-близо до вратата.

Филип вдигна ръка.

— Едуард, току-що получихме новини за Морс. Дон, спрете апарата.

Той стана и включи осветлението, а младежът, който водеше прожекцията, я прекрати.

— Е? — обърна се Стъки към Джейк.

Онзи се изпъна. Докато говореше, той гледаше най-вече Едуард и Стъки.

— На стария Морс са му предложили много изгодна сделка от военноморската флота. Поръчка за триста и петдесет милиона долара за строеж на разрушители.

Филип се изсмя подигравателно.

— Поръчка от военноморската флота? Не мога да повярвам. Как е могло да стане това? Нали казахте, че той вече не получава поръчки от тях.

— Да, така мислех — защитаваше се Джейк.

Марк, друг сътрудник, който седеше на масата до Уонс, се намеси:

— Ако това е истина, акциите ще скочат много и ще стане прекалено скъпо за нас.

Филип се опря на масата със свити в юмруци длани.

— По дяволите! Това го знам и аз.

— Много се радвам, че получихме тази информация навреме, сър — възрази Джейк.

Той погледна към Едуард, който беше единственият, приел обезпокоителната новина съвсем спокойно и в момента си наливаше от едно шише минерална вода.

— Така можем да се оттеглим навреме.

— Да се оттеглим? — побесня Филип Стъки. Неговото допреди малко бледо лице се покри с болезнена руменина. Той се изпоти и избърса с кърпичка челото и врата си.

— И дума да не става! Вече сме инвестирали хиляда работни часа. Никой няма да се оттегля от проекта.

Той се отпусна в креслото си и сърдито огледа околните.

— Вярно е, Филип, но... — обади се Марк, но Стъки не го остави да довърши.

Той защитаваше позицията си, а Марк възбудено му възразяваше. Дебатите започваха да се разгорещават, докато Едуард не се намеси и не заглуши гласовете на спорещите.

— Но, господа, моля ви, успокойте се. Така не може да продължава!

Той изчака, докато стана тихо, и тогава попита:

— Кого познаваме от сенатската комисия?

— Сенаторът Адамс — отговори Стъки нервно. Той още не разбираше накъде бие Едуард.

Той беше станал.

— Сенатор Адамс — повтори той. — Да се установи къде е в момента. Военноморската флота не дава току-така триста и петдесет милиона долара, без да представи нещата за одобрение от сената.

Той отпи глътка минерална вода, а Джейк вече се беше насочил към телефона.

Стъпки гледаше втренчено пред себе си.

— Не разбирам какво става тук днес, джентълмени.

Едуард остави чашата и се върна на мястото си, за да си вземе куфарчето.

— Фил, доколкото знам, съм те назначил, за да си блъскаш главата вместо мен — каза той с хладен тон. — Аз съм в твоя офис.

На излизане той се обърна към Уонс:

— Боб, после ще ми трябват всички данни.

— Ще бъде изпълнено — отвърна младежът с готовност, а Едуард след едно кратко „Благодаря“ искаше да напусне залата за съвещания.

Филип обаче го спря.

— Едуард — попита той обезпокоен. — Подготвен ли си достатъчно за срещата тази вечер?

Едуард се усмихна.

— Хм...

— Добре, но кое момиче ще те придружава?

Той видя любопитството в очите на Филип, помисли за Вивиан и усмивката му стана още по-широка.

— Никое от тези, които познаваш.

След това си тръгна, но чу как Филип въздъхна нервно зад гърба му.

Все пак Едуард не беше толкова спокоен, колкото се стараше да изглежда. Сделката с военноморската флота можеше с един замах да извади „Морс Индъстриз“ от всички финансови затруднения. А това означаваше, че той, Едуард, наистина трябва да зареже тая работа, независимо от това какво смята или иска Филип. Само че що се отнасяше до солидната поръчка за Морс, последната дума още не беше казана. Трябваше да се залага на сенатор Адамс. Но дали щяха да успеят?

Едуард беше решил първо да се обади на Вивиан, за да се разбере с нея за срещата вечерта във фоайето на хотела. Кратката „схватка“ по телефона беше го развеселила и когато продължи да се съвещава с Филип, усещаше нещо като радостно очакване при мисълта за срещата с нея.

Точно в седем и четиридесет и пет Едуард се върна в „Рийджънт Бевърли Уилшър“. Както и сутринта, когато напусна филиала на „Луис Ентърпрайзиз“ в Даунтаун^[1] в Лос Анджелис, той се възползва от лимузината, собственост на хотела. Филип Стъки междувременно с облекчение си беше получил отново лотуса. Беше му го докарал до „Луис Ентърпрайзиз“ шофьор на „Рийджънт Бевърли Уилшър“.

Едуард помоли Дарил, чернокожия си шофьор, да го чака с колата пред хотела и с бърза крачка прекоси фоайето. Той се озърна, търсейки Вивиан, и с учудване установи, че тя не беше там. Тъкмо искаше да отиде до някой телефон, за да ѝ се обади в апартамента, когато мистър Томпсън го заговори.

— Добър вечер, мистър Луис. Казвам се Томпсън. Управител съм на хотела.

Едуард му хвърли само един бегъл поглед.

— Извинете, трябва спешно да се обадя по телефона.

Той продължи пътя си, но Бърнард Томпсън тръгна до него.

— Извинете ме, сър, имам съобщение за вас.

— От кого? — попита Едуард, докато вече набираше номера на апартамента си.

— От вашата племенничка, сър — обясни мистър Томпсън многозначително.

Едуард, стъписан, се обърна към него.

— От кого, моля?

Управителят каза с приглушен глас:

— От младата дама, която също живее във вашата стая.

— О-о...

Едуард свали надолу слушалката и я сложи обратно върху апарата.

— И двамата знаем, че тя не ми е племенничка — каза той, а мистър Томпсън кимна.

— Разбира се.

— И знам това много добре, защото съм единственото дете в семейството.

Този път мистър Томпсън си позволи да се усмихне.

— Да, сър.

— Какво е съобщението? — поиска да узнае Едуард.

Мистър Томпсън посочи коктейлбара, в който по това време обикновено имаше много посетители. Гостите седяха на ниските масички, за да пият по нещо преди ядене. Оттам се чуваше свирене на пиано и шум от много гласове.

— Младата дама ви очаква в бара.

Едуард тъкмо искаше да вземе куфарчето си, което беше оставил до телефона, но за миг замръзна, когато мистър Томпсън убедено добави:

— Мис Вивиан е една очарователна личност.

— Очарователна? — Едуард изглеждаше напълно стъписан, но управителят не даде никакви допълнителни обяснения, а само леко се поклони.

— Желая ви приятна вечер, сър.

— Благодаря ви, мистър... ъъ...

— Томпсън — поясни Барни. — Казвам се...

— Да, разбира се — прекъсна го Едуард.

— Аз съм управителят. Управителят на хотела — добави той с невъзмутима учтивост и извади една визитна картичка от джобчето на самото си. Той искаше да я даде на Едуард, но той вече беше му обърнал гръб.

Все още доста объркан, той отиде в коктейлбара. Първо потърси Вивиан по масите, но не можа да я открие. Затова погледът му се насочи към стойката на бара.

Там, с гръб към него, беше седнала една млада жена. Беше облечена с разкошна, дълбоко изрязана на гърба рокля от черна дантела, а червеникавата ѝ къдрава коса беше събрана на тила в прелестна прическа. Това беше Вивиан, но той я позна чак когато тя се обърна към него, и то не веднага.

Това, че е хубава, Едуард знаеше. Но сега остана смаян от това колко прекрасна изглеждаше. Той остана да стои като закован, докато Вивиан бавно се спусна от високото столче до бара. Тя видя

възхищението в очите му и лицето ѝ светна още по-силно. Така, точно така си беше представляла как ще реагира Едуард, когато я види.

Тя взе от съседния стол малката си чантичка — също от „Гучи“ — и късото вечерно палто, подбрано специално за роклята, и тръгна към Едуард.

— Забрави ли ме? — попита тя тихо, защото той все пак беше закъснял.

— Изглеждаш великолепно — каза той с глас, от който по гърба ѝ преминаха тръпки.

Тя се засмя щастливо, но и малко притеснено на неговия комплимент.

— Прощавам ти.

Едуард не сваляше поглед от нея, докато ѝ подаваше ръката си.

— Вечерята чака.

На излизане от бара Вивиан вървеше или по-точно се носеше до него.

„Волтер“ наистина беше много изискан ресторант. Масата, която беше запазена за Едуард, се намираше в средата на залата, която беше заобиколена от галерия. Горещо също имаше маси, така че те долу бяха като изложени на показ. Вивиан с неудоволствие установи това, когато оберкелнерът ги заведе до местата им.

Докато вървяха, тя успя да хвърли един поглед към останалите гости и въпреки обучението по добро държание на мистър Томпсън, сърцето ѝ отиде чак до елегантните обувки на висок ток от „Гучи“.

— Оттук, моля, мистър Луис — каза оберкелнерът и посочи една кръгла маса за четирима, на която вече седяха двама господина. — Вашите гости ви очакват.

Едуард за миг погледна към Вивиан.

— Не се притеснявай толкова — прошепна ѝ той и тя се опита да се вземе в ръце и да пристъпва колкото се може по-гордо.

Щом Вивиан и Едуард се приближиха, господата станаха.

— Мистър Морс? — обърна се Едуард към по-възрастния.

— Да, мистър Луис, аз съм Джим Морс. — Шефът на „Морс Индъстриз“ беше беловлас великан, чието лице излъчваше енергия и

ум. Имаше, безброй малки бръчици около устата си. Той за миг погледна Едуард изпитателно, преди да стисне ръката му.

После се обърна към спътника си — млад мъж с рижаворуса коса и светли очи.

— А този чудесен младеж е единственият ми внук Дейвид.

Дейвид Морс се засмя.

— Е, що се отнася до чудесния младеж, не съм много сигурен. Но че съм внук, е вярно.

— Радвам се да се запозная с вас — увери ги Едуард учтиво. После избута Вивиан напред. — Позволете да ви представя Вивиан Уорд.

С най-хубавата си усмивка Вивиан се ръкува с Джим Морс.

— Много се радвам.

— Мистър Морс и Дейвид — каза Едуард, като видя, че тя не иска да пусне ръката на Джим Морс, ами продължава да я друса, като че ли иска да му я откачи.

Тя се притесни и припряно се обърна към Дейвид. Възхитеният му поглед ѝ възвърна малко от увереността ѝ.

— Здравейте — каза той с усмивка.

Едуард решително се насочи към стола си, а оберкелнерът, който учтиво бе застанал на няколко крачки от тях, дръпна малко назад стола на Вивиан. Тя го погледна доста объркана и явно не знаеше какво да прави.

— Седни де — каза ѝ тихо Едуард и тя се подчини, след което седнаха и двамата Морс.

В следващия момент обаче Вивиан скочи от мястото си и тримата господа отново станаха.

— Извинете ме — промърмори тя.

А Едуард се осведоми:

— Къде отиваш?

— Искам да си оправя грима — обясни тя притеснено.

Двамата Морс се засмяха, а Едуард каза:

— Нагоре по стълбите, после вдясно.

— Благодаря. Извинете ме...

Тя се обърна натам, накъдето той ѝ бе посочил.

— Да поръчвам ли и за теб? — осведоми се Едуард, а тя смело отговори:

— Естествено!

В следващия миг обаче загра, че е направила фал, и добави много кротко и мило:

— Моля те, бъди така добър. Сърдечно ти благодаря.

— Няма за какво — отвърна той със същия тон.

Той и двамата Морс изчакаха, докато Вивиан се изгуби на стълбите, и отново седнаха.

В началото разговорът се въртеше около най-общи неща, но Вивиан почти не взимаше участие от страх да не каже нещо неподходящо.

Когато сервираха предястието, Вивиан видя, че това не са нито раци, нито салата, както очакваше според наставленията на мистър Томпсън, ами сандвичи с различни пастети. Доста сконфузена, Вивиан гледаше ту към келнера, който слагаше чинията пред нея, ту към Едуард. Да му се не види, кой прибор трябва да използва сега?

Но келнерът само се усмихна любезно, а вниманието на Едуард беше насочено към Дейвид Морс, който в този момент на разговора решително премина към същинската цел на тази среща.

— Мистър Луис — каза той, — дядо ми е убеден, че основателят на една компания трябва да взима решенията относно бъдещето ѝ.

Вивиан побутна Едуард под масата.

— Къде е салатата? — прошепна тя, защото междувременно сред всичките вилици, подредени до чинията ѝ, беше открила само тази за салатата.

Дейвид Морс разбра въпроса ѝ и погледна объркано в чинията с предястието си. Едуард се наведе към Вивиан.

— Салатата ще дойде накрая — отвърна той също тихо.

— Но това е единствената вилица, която разпознавам — прошепна тя отчаяна.

Тя гледаше приборите си и размишляваше с кое от всички тия проклети неща трябва да започне да яде, тъй като господата явно учтиво чакаха тя да започне. При това ѝ се стори, че Дейвид Морс леко се подхилква.

— Или... ако трябва да го кажа с други думи — отново се върна той на въпроса, който беше подел, — обясненията, които ни бяхте дали, и слуховете, които витаят наоколо, си противоречат. Какви са всъщност вашите намерения?

Джим Морс, който забеляза нерешителността на Вивиан, се обърна към нея с широка усмивка.

— Не знам как е с вас, но аз така и не можах да запомня кое от тия неща за кое ястие се използва.

Вивиан се засмя с облекчение и го погледна благодарно. Възрастният господин взе един от сандвичите си с ръка и просто отхапа от него, като намигна на Вивиан. Тя направи същото, а той кимна доволно.

В погледа на Едуард, който, разбира се, използваше нужната вилица, проблеснаха весели искри. Джим Морс му ставаше все по-симпатичен. Но това по никакъв начин не можеше да промени решението му да купи неговата фирма, при това при условия, които той, Едуард, постави.

Вивиан беше доволна, че с помощта на Джим Морс е преодоляла първото препятствие, и се наслаждаваше на сандвичите с пастет, който беше наистина много хубав. Но радостта ѝ беше краткотрайна, защото като следващо ястие сервираха охлюви. Келнерът, който ги донесе, сложи до всяка чиния щипка за охлюви и съответната вилица. Проблемът с вилиците значи беше решен, но Вивиан нямаше ни най-малко понятие как трябва да използва тези два предмета.

Тя отново погледна умоляващо към Едуард, но вниманието му беше ангажирано от Дейвид Морс. Младежът беше твърдо решен да даде на разговора нужната насока и преди всичко да извади Едуард от хладната му резервираност.

— Навремето дядо ми е правил най-големите кораби в света — обясняваше той. — Хората като него направиха велика тази страна.

Вивиан се обърна към келнера.

— Кой е поръчал това? — попита тя с изненада, а Дейвид отново я погледна объркано.

Келнерът деликатно посочи Едуард.

— Това са „ескарго“ — обясни най-накрая Едуард. — Охлюви. Това е френски деликатес. — Той кимна на Вивиан подканящо. — Опитай ги.

В този момент най-много ѝ се искаше да го ритне по пищяла. Нарочно ли правеше така или наистина не разбираше, че тя няма понятие как трябва да се оправи с тия проклети охлюви?

Но Едуард вече отново се беше обърнал към младия Морс.

— Дейвид? — подкани го той да продължи.

— Мистър Луис, в случай, че поемете нашия концерн, което, смятам, няма да се случи... Но, да приемем, че все пак го направите — какво имате намерение да предприемете?

— Ще разделя концерна и ще разпродам всеки завод поотделно.

Едуард погледна към Вивиан, разбра, че тя не знае как да отвори щипката за охлюви, и незабелязано за околните ѝ показа. „Така...“ После с отворената щипка взе един охлюв от чинията си.

Вивиан неумело опита да му подражава. Щипката се хлъзна няколко пъти по черупката на охлюва, но накрая Вивиан все пак успя да хване охлюва. Тя се зарадва, когато мъжете отново продължиха разговора си и престанаха да ѝ обръщат внимание.

— Искам да ви кажа направо — каза Джим Морс. — Идеята да разпродадете парче по парче четиридесетгодишния ми труд не може да ме въодушеви.

— Плащам добра цена — вметна Едуард студено, а Вивиан през това време гледаше в пръстите му, за да види как вади с вилницата украсения с масло и подправки охлюв от черупката.

— Чрез продажбата ще станете много богат човек.

— Имам достатъчно пари. Бих искал да задържа корабостроителниците си — отхвърли Джим Морс този аргумент, като едва се сдържаше.

Вивиан искаше да повтори номера на Едуард с охлюва, но докато ровичкаше с вилницата в черупката, той се изплъзна от щипката и отхвъркна нависоко. Келнерът, който стоеше зад нея, го хвана с пълна невъзмутимост, сякаш нищо не се е случило.

— Хлъзгави гадории — изпусна се Вивиан и Дейвид Морс побърза да се наведе над чинията, за да прикрие смеха си.

Келнерът също се усмихна.

— Може да се случи на всеки — каза той на Вивиан, но в този момент тя предпочиташе да потъне вдън земя.

Един охлюв ѝ стигаше засега. Сред следващите ястия от менюто нямаше неприятни изненади за нея и Вивиан би могла да им се наслаждава, ако атмосферата на масата не ставаше все по-напрегната.

Дейвид Морс, който обичаше дядо си и му се възхищаваше, се измъчваше неимоверно, защото трябваше да наблюдава как Едуард любезно, но решително отбива всяко предложение на възрастния

господин за запазването на компанията „Морс Индъстриз“ такава, каквато е в момента.

Дейвид Морс намираше това, което ставаше на срещата, за невероятно унижително и с нетърпение чакаше края ѝ. На Джим Морс също му ставаше все по-ясно, че се бори напразно. Но все още не искаше да се предава. За него това беше твърде важно. Преди всичко той искаше да накара най-сетне този млад, стегнат и непоколебим Едуард Луис да излезе от своята непреклонна сдържаност и да направи или да каже нещо, което евентуално би могло да бъде използвано като оръжие срещу него.

Когато донесоха украсения с клонки от маточина шербет^[2], Джим Морс смени тактиката.

— Навремето познавах баща ви — спомена той между другото. — Как беше малкото му име?

Вивиан опита едно клонче от маточина и бързо го изплю. Очевидно това нещо не бе предназначено за ядене. Тогава Вивиан се зае с шербета си, който явно много ѝ хареса.

— Картър — отговори Едуард на въпроса на Джим.

Старият Морс кимна.

— Ах, да, Картър.

— Картър Луис — потвърди Едуард с известна надменност.

— Наистина ли е толкова подъл, както разправят за него? — попита Джим Морс.

Вивиан уплашено вдигна поглед от чашата с шербет, но лицето на Едуард остана с непроменено изражение.

— Не, това по-скоро се отнася за мен.

Джим Морс се усмихна презрително.

— И възхищава ли ви се за това?

— Едва ли — отговори Едуард, свивайки рамене. — А е и без значение, защото баща ми почина.

Сега Джим Морс беше наистина смутен.

— О, не знаех. Съжалявам.

Вивиан сложи за момент ръката си върху ръката на Едуард.

— Аз също съжалявам — каза тя сърдечно.

Едуард въобще не реагира на това, а само отмести чашата си и погледна Джим Морс.

— Мистър Морс, вие помолихте да се срещнем. Какво мога да направя за вас?

Възрастният господин отговори на погледа му гневно и решително:

— Моля ви, оставете концерна ми на мира!

Едуард поклати глава. Очите му имаха същото непреклонно изражение като на Джим Морс.

— Не. Имам акции на стойност десет милиона долара.

Един келнер искаше да вземе шербета на Вивиан, но тя го спря, защото в чашата имаше още малко. Тя бързо го дояде, а друг келнер прибра чашата на Едуард.

Джим Морс се наведе над масата.

— Тогава ще откупя акциите ви — каза той решително.

— Нямате пари за това — парира Едуард като се усмихваше.

— Ще строим десет разрушителя за военноморската флота — намеси се Дейвид, а Едуард продължаваше да се усмихва.

— Поръчката вече не е валидна. Сенатът взе решение да не отпуска средства. Работата е приключила.

Личеше си, че за Джим Морс е много трудно да преглътне тази новина. Дейвид беше пребледнял.

— И как, по дяволите, успяхте да го постигнете? — каза той с треперещ глас. — Колко политици е трябвало да подкупите?

Джим Морс сложи ръката си върху неговата.

— Спокойно, само спокойно. Не се вълнувай, Дейвид. — Той хвърли на Едуард презрителен поглед. — Мистър Луис бие под пояса.

— Тук имате право — добави Едуард студено.

Младият Морс хвърли салфетката си на масата.

— Стига ми толкова!

Той се опита да се вземе в ръце и погледна към Вивиан.

— Вивиан, за мен беше удоволствие да се запозная с вас.

Той беше станал и леко ѝ се поклони. После се обърна към стария Морс.

— Извини ме, дядо, но трябва да изляза на чист въздух.

Последва леко кимване с глава към Едуард.

— Мистър Луис...

След това Дейвид си тръгна с бърза крачка. Джим Морс също беше станал.

— Ще се присъединя към внука си. — Лицето му отново се разведри, когато се обърна към Вивиан. — Желая ви приятен апетит. Всичко хубаво, мис.

Той обиколи масата и спря за малко до Едуард.

— Предупреждавам ви, Луис. Толкова лесно, както си го представяте, няма да стане.

— Ще видим, сър.

На лицето на Едуард не трепна нито един мускул. Той погледна след Джим Морс, който с горда осанка вървеше към изхода. Тогава отново седна, наведе глава и мълчаливо се загледа в розовата покривка от дамаска.

---

[1] Даунтаун — центърът на Лос Анджелис. — Бел.прев. ↑

[2] Шербет — вид сладолед в САЩ. — Бел.прев. ↑

8

Когато Вивиан излезе от банята, в спалнята влизаше лека светлина от хола. Тя все още беше облечена с черната си рокля за коктейли, но беше събула обувките и чорапите.

— Едуард? — извика тя.

— Навън съм — чу се гласът му от терасата.

Вивиан си пхна краката в големите му кожени пантофи, които бяха до леглото, и отиде в хола.

Вратата на терасата беше отворена, а Едуард седеше до нея на един стол.

— Нали каза, че никога не излизаш на терасата? — попита Вивиан, докато се приближаваше към него.

— Как така? — отвърна той с вяла усмивка. — Та аз съм само наполовина навън.

Тя погледна надолу към него.

— В колата беше толкова мълчалив. За вечерта ли мислиш? — С наведена глава тя отиде до парапета на терасата и с един скок седна отгоре. — Е, да, аз направих няколко гафа. Но мисля, че всичко мина добре. Или не е така?

Едуард мълчеше и тя продължи да говори:

— Той има трудности. Ти искаш да купиш фирмата му, но тъкмо с това той не е съгласен.

— Благодаря за обобщението — отговори той сухо.

— Проблемът е, струва ми се, в това — продължи тя, без да се засегне, като си клатеше краката, — че ти харесваш мистър Морс.

— Бъди така добра, да не седиш на парапета — помоли Едуард. — Това много ме изнервя. Слез, моля те.

— Това те изнервя? — повтори тя подигравателно и се наведе малко назад. — Какво ще стане, ако се наведе още по-назад? Ако падна? Тогава ще ме спасиш ли?

Ужасен, той извърна глава.

— Престани! Не мога да гледам това!

Вивиан се наведе още по-назад и погледна надолу в бездната.

— Доста е високо — отбеляза тя и отгоре на всичко протегна ръце във въздуха. — Без да се държа! Без да се държа! — извика тя триумфиращо.

Едуард отново я погледна ужасено и тя забеляза измъчения израз на лицето му.

— Е добре, окей — каза бързо и пусна ръцете си надолу. — Съжалявам.

Тя отново седна изправено, а Едуард каза:

— Истината е, че това, дали харесвам този човек, или не, няма никакво значение. В деловите си отношения не допускам да се влияя от чувства.

— Да, това го знам. Кит винаги ми е казвала: никакви чувства, когато си с клиент. А не можеш да се целуваш без чувства. Същото е като при теб. Оставаш студен, не се обвързваш. Когато спя с някого, съм като робот. Просто го правя. — Тя кимна няколко пъти, но улови погледа на Едуард и се притесни. — Може би невинаги — поправи се тя с плаха усмивка. — С теб... е различно.

— Надявам се да е така — каза той бързо.

Но тя не знаеше дали наистина ѝ вярва, или ѝ се подиграва.

— Да, да, между нас двамата има определени прилики, Вивиан. Ние и двамата използваме хората за пари.

Няколко секунди мълчаха. Отдолу се чуваше шумът от минаващите коли. Вивиан прегърна с ръце коленете си.

— Съжалявам, че баща ти е починал. Кога е станало това?

— Миналия месец.

— Липсва ли ти?

На лицето му се появи горчива усмивка.

— Последните четиринадесет години не си говорихме. Не бях при него, когато е умрял.

— Сигурно не искаш да говориш за това?

— Не — отвърна той.

Отново за няколко минути се възцари тишина. След малко Вивиан изведнъж скочи от парапета.

— Мисля, че имам идея. Имам страхотна идея! Ще си направим една вегетарианска нощ. Ще се заковем като пенсионери пред телевизора и ще гледаме стари филми.

— Ще се заковем като пенсионери? — повтори той развеселен, а тя кимна.

— Да. Вегетарианска телевизия. Ще се настаним уютно. Ще мързелуваме. Е?

С усмивка, пълна с очакване, тя клекна на пода до него.

Няколко минути той мълчаливо я гледаше. После леко я отдръпна от себе си и стана.

— Вивиан, сега не искам да гледам телевизия. Утре ще играем на пенсионери, а?

— Ами къде отиваш? — попита тя, като го видя да прекосява хола.

— Слизам долу, в бара — отговори той и излезе от апартамента.

Вивиан се почувства изведнъж съвсем самотна и изоставена. Но скоро преодоля обзелата я тъга и реши въпреки всичко да гледа телевизия. Все някога Едуард щеше да се върне. Нали живееше тук.

Вивиан пусна телевизора и превключваше различните канали, докато намери игрален филм. Тя се настани удобно на дивана, изгледа и края на едно шоу, а после още един филм. Казваше се „Шарада“ с Одри Хепбърн и Гари Грант.

Филмът беше много вълнуващ и Вивиан го гледаше с огромно удоволствие. През това време дори престана да се безпокои за Едуард. На заключителната сцена почти се разплака, когато Одри Хепбърн радостно попита: „Венчално свидетелство ли... спомена току-що?“.

Гари Грант вдигна със своя неповторим маниер едната си вежда.

„Недей да сменяш темата. Дай ми мярката.“

Огромните очи на Одри блестяха.

„О, обичам те, Адам, Алекс, Питър, Брайън — или както и да се казваш! Обичам те!“

И под съпровода на нежна музика Одри и Гари се целуваха, докато на екрана не се появи надписът „Край“.

Вивиан се изправи и напипа дистанционното управление, за да изключи телевизора. Стана тихо. Като оставяше дистанционното, погледът ѝ падна върху часовника до него. Той показваше три без четири минути. А Едуард още не се беше върнал.

Безпокойството ѝ стана изведнъж толкова силно, че тя решително придърпа към себе си телефона и набра номера на рецепцията.

— Ало — каза тя несигурно, щом чу гласа на служителката. — Обаждам се от апартамента. Мъжът, който живее тук, мистър Луис... Щеше да е на бара. Виждали ли сте го някъде?

Пет минути по-късно тя вече слизаше надолу с асансьора. Дори не се беше облякла, ами беше с халата, с който за по-удобно бе седяла пред телевизора. Освен това беше боса.

Момчето от нощната смяна надникна от лифта, огледа се в безлюдния коридор и даде знак на Вивиан. Тя бързо го следваше, докато я водеше към ресторанта, откъдето иззад затворената врата се чуваше свирене на пиано.

Картината, която се представи на Вивиан, когато влезе вътре, беше наистина особена. Голямата зала беше слабо осветена. На рояла в дъното седеше Едуард и свиреше в самозабрава.

Масите бяха изчистени, върху някои бяха сложени столове. Няколко келнери събираха използваните салфетки и ги слагаха в големи торби. На една маса близо до рояла седеше един работник от хотела и слушаше свиренето на Едуард. Друг беше зает с подреждане на столове върху масите, за да могат чистачките рано сутринта безпрепятствено да минават с прахосмукачка.

Вивиан плахо се приближи към него. Едуард не я забеляза. Той беше напълно погълнат от свиренето.

Тя спря зад него и се загледа в ръцете му и в наведената му глава. Тя нищо не разбираше от музика, но ѝ харесваше това, което свири Едуард. Звучеше тъжно и изпълнено с копнеж и я трогна много.

След малко Едуард свърши с няколко бързи, брилянтно изпълнени пасажа и тих заключителен акорд, а мъжете в залата започнаха да аплодират.

Той стана и се обърна към тях.

— Благодаря ви. Много благодаря.

Вивиан се облегна на рояла.

— Изобщо не знаех, че можеш да свириш на пиано — каза тя.

— Свирия само пред непознати.

Той отново седна на табуретката и погледна нагоре към нея.

— Чувствах се така самотна там горе — промърмори Вивиан, като че ли трябваше да се извинява за появяването си.

Едуард продължаваше да я гледа и на лицето му се появи нещо, което тя вече добре познаваше: желание. От това тя се почувства по-

уверена и му се усмихна.

Тя изглеждаше много съблазнително, облечена с белия си халат, който леко се беше разтворил на гърдите, и с буйната си червеникава коса. Очите ѝ бяха големи и сериозни, въпреки усмивката.

Едуард се обърна изведнъж към мъжете в залата.

— Господа, бихте ли ни оставили насаме?

Той не изрече тези думи високо, нито пък със заповеден тон, но въпреки това мъжете изпълниха молбата му, без да възразят. Един след друг те напуснаха залата.

— Благодаря ви — викна Едуард след тях, а Вивиан попита:

— Хората винаги ли правят това, което искаш от тях?

Той не отговори, а пое дълбоко дъх, прегърна я през кръста и я придърпа към себе си. За миг, преди да притисне глава в скута ѝ, тя видя изражението на скрита мъка на лицето му.

За малко остана така, а Вивиан стоеше неподвижно и усещаше топлото му дишане през плата на халата си и галеше косата му. После той погледна нагоре, докато развързваше колана на халата ѝ. Отдолу тя беше с късо черно потниче от дантела и слип.

Едуард разтвори халата ѝ и вдигна потника. Той продължаваше да мълчи, когато започна да гали тялото на Вивиан. След малко стана и я прегърна още по-силно с едната ръка, докато другата не спираше да се плъзга по талията, бедрата и гърдите ѝ.

— Да, те го правят — промърмори Вивиан и сама даде отговор на въпроса си отпреди.

Тя усети как докосванията на Едуард събуждат нещо у нея — желание, отдаване... Чувства, които тя не искаше, но срещу които не бе в състояние да се бори.

Тя знаеше, че е грешка, че е съвсем, ала съвсем безсмислено, опитваше се да мисли за съвета на Кит: остави чувствата вън от играта. Но Вивиан инстинктивно усещаше, че вече е твърде късно за това.

Тя погледна Едуард и прочете в очите му колко много я желаше. Несъзнателно започна да диша по-бързо. И тогава Едуард с едно движение я вдигна и я сложи да седне на рояла. Стъпалата ѝ докоснаха клавишите и се чуха няколко нехармонични акорда, а Едуард обхвана лицето ѝ и го притегли към себе си, за да я целуне по устата.

Вивиан се възпротиви. „Това не“ — помисли си тя в паника и извърна глава.

Едуард разбра какво става с нея и поиска да я накара да го направи. Той сложи ръка на врата ѝ и обърна главата ѝ към себе си.

„С теб е различно“ — беше му казала тя, а той не ѝ повярва. Но сега искаше за нея наистина да бъде по-различно, отколкото с който и да е мъж, който е имала преди това.

Вивиан задъхано се отбраняваше. Най-накрая просто се отпусна напред и започна да целува врата на Едуард.

Устните ѝ бяха горещи и влажни и той усети, че тя трепери. С изстенване той ѝ разтвори краката, така че да застане между бедрата ѝ. После сложи ръцете си на гърба ѝ и я притисна към себе си.

Стъпалата на Вивиан отново докоснаха клавишите на рояла, но двамата не обърнаха внимание на това. С едно бързо движение Едуард издърпа слипа ѝ, а когато се наведе, за да притисне устните си към корема ѝ, Вивиан отметна глава назад и го прегърна.

Той продължи да я гали и да я целува, и всяко негово докосване предизвикваше у нея тръпки, които преминаваха по тялото ѝ на горещи вълци и я правеха мека, безсилна и съвсем открита пред него.

И макар да знаеше, че е неправилно, съвсем-съвсем безнадеждно да обича този Едуард Луис, тя все пак не можеше другояче. Тя го искаше така, както не бе искала нищо друго през живота си.

Когато Вивиан се събуди, слънцето светеше в стаята, а тя лежеше сама на голямото двойно легло. Едуард се появи на вратата, облечен за излизане.

— Ставаме! — каза той. — Време е да се ходи на пазар.

Той седна на ръба на леглото, а Вивиан го погледна с усмивка.

Тя видя, че той вади от джоба една от кредитните си карти.

— Ако в някой магазин имаш затруднения с тази карта, нека се обадят в хотела. Разбра ли?

Тя се протегна, прозявайки се, и седна. Той ѝ даде картата, която тя огледа от всички страни.

— Още веднъж да пазарувам? — попита тя без особено въодушевление.

Едуард се наведе, за да завърже наново връзката на едната си обувка.

— Хм. Бях изненадан от това, че вчера си си купила само една рокля.

— Не беше толкова весело, колкото си мислех.

Той се изправи и я погледна внимателно.

— Как така?

— Държаха се грубо с мен.

— Грубо? — повтори той с недоумение, а тя кимна.

Тогава той разбра и у него се надигна силен гняв, който не можеше да си обясни разумно. Тия проклети високомерни лешояди! О, можеше да си представи как са се отнесли с Вивиан. Но това не биваше да ѝ се случва още веднъж. Не на Вивиан.

Той я погледна и у него се надигна чувство, което беше изпитвал много рядко през живота си. Поне откакто бе станал възрастен човек: желанието да закриля някого.

Той хвърли поглед към ръчния си часовник. По принцип изобщо нямаше време. Трябваше да отиде във фирмата, защото... О, това не беше чак толкова важно.

Едуард се чудеше сам на себе си. Откога деловите проблеми станаха за него не чак толкова важни? Досега те заемаха първо място в живота му. Той искаше да прави кариера, да стигне на върха. Успя да постигне това само благодарение на упоритата си, постоянна работа. Освен това нямаше нищо друго, което да го въодушевява повече от жонглирането с акции, с пари, от преследването с всичките му правила на водене на борба — понякога брутални, понякога скрити. Той обичаше да дърпа конците и да упражнява власт.

И все пак днес в тази слънчева сутрин вече не беше толкова важно. Нещо друго изглеждаше по-съществено. Освен това някои неща би могъл да уреди по пътя и по телефона.

Половин час по-късно Едуард и Вивиан излязоха от хотела. Тя носеше старата си минирокля, но беше облякла отгоре една риза на Едуард и я беше вързала на кръста.

Въпреки всичко тя се чувстваше много неуверено, когато вървяха по „Родео Драйв“. Беше същото като предишния ден. Най-страхотните луксозни коли се плъзгаха по улицата, невероятно шикозно облечени жени се отдаваха на удоволствието да пазаруват, плащаха, без да им

мигне окото за една-две рокли на прочути дизайнери повече пари, отколкото Вивиан е имала, за да живее цяла година, или си почиваха от тежестите на пазаруването в някое луксозно кафене.

— Всички хора ме зяпат — оплака се Вивиан.

Тя дъвчеше дъвка и нервно я местеше натам-насам.

— Те не зяпат теб, а мен — отвърна Едуард и леко стисна ръката ѝ.

— В магазините се държат лошо. Не мога да го понеса — продължаваше тя да се оплаква.

— Магазините не са мили с хората, а с кредитните карти.

Той спря пред един елегантен бутик, чиито витрини явно му харесаха, и се обърна към Вивиан.

— Окей. Стига си се притеснявала.

— Добре — промърмори тя послушно и се опита да се отпусне.

— Дъвката вън — заповяда той и тя изплю бялото парченце точно когато от магазина излизаха две клиентки.

— Доволен ли си? — попита тя и се засмя, когато той възмутено вдигна вежди.

— Мечтаех за това — промърмори той, докато гледеше как двете дами отдалече заобиколиха дъвката, като че ли е някакво отвратително насекомо.

Вивиан се ухили злорадо и се почувства видимо по-добре. Но това ѝ състояние не трая дълго. Когато влязоха с Едуард в магазина, тя отново имаше усещането, че всички я разглеждат враждебно или презрително и най-много ѝ се искаше да се скрие зад някоя закачалка с рокли.

Все пак Едуард — с неговия светлосив двуреден костюм, който явно беше шит от първокласен шивач, вдъхваше доверие и изглеждаше достатъчно платежоспособен, така че един издокаран мъж на около тридесет години веднага се втурна към него.

— Името ми е Холистър. Аз съм управителят. Мога ли да ви помогна с нещо?

Едуард се представи и му подаде ръка. После се обърна и посочи Вивиан.

— Виждате ли тази млада дама?

— Да...

Управителят не успя напълно да скрие неодобрението си при вида на нейната „екипировка“. Мини и завързана отпред мъжка риза? Но все пак тя явно му харесваше, защото я гледаше като някакъв особено апетитен стек.

Едуард се усмихна незабелязано и прегърна Вивиан.

— Имате ли във вашия магазин нещо толкова хубаво, колкото нея?

Вивиан се засмя, а мистър Холистър осъзна, че не е много уместно да я зяпа така.

— О, да — измънка той, но веднага се поправи: — О, не. Не, извинете ме, трябваше да го формулирам по друг начин. Имаме някои неща, които само ще подчертаят красотата ѝ. Да, това исках да кажа, точно това. Мисля, че в това отношение мненията ни съвпадат. Щом ви видях, веднага разбрах...

Едуард прекъсна този словесен поток.

— Извинете. Имаме нужда от... — Той млъкна и дръпна мистър Холистър малко встрани. — Ще трябва да ни предоставите няколко от вашите служители. Веднага ще ви кажа защо.

— Да? — попита управителят с готовност.

— Бих искал да похарча при вас, как да ви кажа, почти цяло състояние. В замяна на това обаче очаквам да ни обслужите извънредно добре, ако разбирате какво искам да кажа.

Мистър Холистър изглеждаше въодушевен.

— О, сър. Бих искал да ви поздравя. Вие сте в нужния магазин, в нужния град.

Той заведе Вивиан и Едуард до едно канапе, взе от масата един каталог и го бутна в ръцете на Вивиан.

— Всичко, което виждате тук, можем да ви осигурим. Чувствайте се като у дома си.

— Благодаря — каза Вивиан и се отпусна на мекия диван, а мистър Холистър плесна с ръце.

— Мери Пат, Мери Кейт, Мери Франсис... — провикна се той, като продължаваше да пляска с ръце, и седна до Вивиан. — Покажете ѝ всичко. Елате, донесете новите модели.

Изведнъж от всички страни изникнаха продавачки с рокли в ръце или на закачалки на колелца. Те наобиколиха Вивиан, а мистър Холистър заповяда:

— Няма да се отделяте от нея!

Междувременно Едуард беше извадил от куфарчето си телефона и го беше сложил на един щанд, за да проведе няколко разговора. Когато след малко остави слушалката, за да запише нещо в тефтера си, мистър Холистър се обърна към него:

— Извинете, сър, един въпрос. Какво точно е състоянието, което смятате да похарчите при нас? Малко, средно или истинско състояние?

Едуард набираше нов номер по телефона. С крайчето на окото си той виждаше как продавачките предлагат рокли на Вивиан и се стараят да я накарат да ги хареса.

— Истинско, нали вече ви казах — обясни Едуард небрежно и отново долепи слушалката до ухото си.

И без това възхитената физиономия на мистър Холистър направо светна. „Този мъж ми харесва!“ — каза си той, докато, въодушевен, се връщаше при продавачките си.

Едуард провеждаше телефонните си разговори и от време на време поглеждаше към Вивиан. Тя беше направо затрупана от дрехите, които ѝ показваха, и не знаеше накъде да гледа.

Когато хвана един яркочервен костюм и въпросително го вдигна, Едуард забележимо поклати глава. Вивиан остави костюма настрана, а през това време една от продавачките ѝ нахлупи върху къдриците сламена шапка. Вивиан отново му хвърли въпросителен поглед и този път Едуард се усмихна оценяващо и кимна. При следващата рокля той отново с неодобрение махна с ръка.

След половин час на Вивиан вече ѝ се виеше свят. Продавачките влачеха все нови и нови неща: рокли, костюми, палта, блузи и панталони. Те говореха една през друга и хвалеха всяко нещо поотделно като най-доброто.

От една страна, на Вивиан ѝ беше много приятно да избира сред всички тези скъпи неща, от друга обаче, не беше сигурна колко може да си позволи да купи. Той каза, че иска да похарчи цяло състояние. Но колко беше за него едно състояние?

Най-накрая тя се реши да пробва някои неща. Говорейки една през друга, продавачките я придружиха до пробната, а през това време Едуард пиеше еспресото, което мистър Холистър бе наредил да му донесат.

Вивиан много искаше той да дойде при нея и да каже какво му харесва, но Едуард беше извадил от куфарчето си най-новия брой на „Уол Стрийт Джърнъл“ и го прелистваше.

След известно време мистър Холистър отново се приближи до него.

— Мистър Луис... сър? — осведоми се той загрижено. — Е, мистър Луис, всичко наред ли е? Доволен ли сте?

Едуард направи своята възможно най-арогантна физиономия. Той видя, че бузите на Вивиан са зачервени и че тя намира тази битка с пазаруването за чудесна. Но беше решен да направи удоволствието ѝ още по-голямо. Тя трябваше да се чувства като принцеса — като компенсация за това, че вчера се бяха отнесли така нагло с нея.

— Под изключително обслужване аз разбирам нещо съвсем друго — каза той студено.

Холистър се стресна.

— Аха — измънка той неразбиращо. — Да, сър. Вие... Вие не само изглеждате много добре, вие също така съчетавате власт и характер. Такова нещо аз разпознавам от пръв поглед.

Едуард отпи една глътка от кафето и отново остави чашата.

— Холистър?

— Да, сър?

Той посочи с кимване на глава към Вивиан, която тъкмо излизаше от пробната, заобиколена от продавачките.

— Не аз, тя е важната личност!

Управителят учтиво се поклони.

— Имате пълно право, сър. Пълно право!

Той се засуети и се втурна към Вивиан.

— Мога ли с нещо да ви бъда полезен? — попита той раболепно, а Едуард, доволен, отново взе своя телефон.

Този път той се обади в „Луис Ентерпрайсиз“, където Филип Стъки изпита голямо облекчение, че най-сетне го чува.

— Едуард, старче, къде беше досега? Момчетата навън знаят със сигурност, че Морс готви контраудар.

— Аха, значи ще отговори на удара? — Едуард беше изненадан, но заедно с това се забавляваше. Импонираше му борбеният дух на стария Морс.

— Проклет твърдоглавец! Той знае, че поръчката на военноморската флота е блокирана. Откъде смята да намери пари?

— Нямам представа. Може да въвлече и служителите си.

Едуард наблюдаваше как мистър Холистър лично довлече няколко рокли и Вивиан отново изчезна в пробната.

— Такъв договор той при всички положения не може да подпише сам — каза Едуард. — Разбери кой дава парите. Ще дойда след един час.

— Добре, всичко е наред — отговори Филип и Едуард прекрати разговора.

Той известно време чете вестник, отбеляза със задоволство, че мистър Холистър и продавачките са удвоили усилията си и се стараят не само да показват дрехи на Вивиан, а да я консултират какво е най-подходящо за нея и отиде да ѝ даде кредитната си карта.

В този момент Вивиан тъкмо беше облечена с хубава рокля в синьо и бяло, с подходящо синьо сако и се оглеждаше в огледалото. Едуард пхна картата в ръката ѝ и каза:

— Оставям те сама. Имам спешна работа.

Той видя неувереността в очите ѝ и добави с искрено възхищение:

— Изглеждаш направо страхотно.

Мистър Холистър го изпрати до вратата.

— У нея е кредитната ми карта — обясни му Едуард, а управителят гордо заяви:

— А ние ще ѝ покажем какво може да направи с нея.

Те наистина показаха на Вивиан какво може да направи с нея. Скоро нещата, които беше избрала, се понатрупаха, но мистър Холистър и продавачките непрекъснато намираха още нещо, от което тя много ще се нуждае. След роклите за всеки ден, вечерните рокли, костюмите, чантите и шапките, панталоните и блузите дойде ред на бельото и пенъоарите. Вивиан беше вече доста изтощена от неколкочасовото обличане и събличане, но независимо от това намираше, че е прекрасно. А колко мили бяха към нея всички!

Накрая Вивиан се снабди и с една дузина фини чорапи с най-различни оттенъци, едноцветни или с дискретен рисунък, а после мистър Холистър лично я придружи до отдела за обувки, защото

елегантните обувки, разбира се, са необходими за пълния блясък на един тоалет.

Тук я обслужваше един млад продавач и докато ѝ помагаше да пробва сандали, половинки, официални обувки и спортни модели, погледът ѝ се спря на неговата вратовръзка. Тя доста биеше на очи, тъй като беше извезана с блестящи нишки.

— Тази вратовръзка сигурно ще се хареса на Едуард — каза тя въодушевено.

Мистър Холистър, който беше клекнал до нея, за да провери професионално дали всяка една обувка ѝ стои добре, вдигна поглед.

— Дайте я — заповяда той на объркания продавач.

— Вратовръзката? — попита младежът, заеквайки.

— Никакви възражения. Нали искате дамата да е щастлива? Развържете я.

Продавачът стана и направи това, което така категорично поиска неговият шеф. С любезен поклон той подаде ценната вратовръзка на Вивиан.

— Моля, заповядайте.

Вивиан цъфтеше.

— Благодаря. Той ще е възхитен, абсолютно съм сигурна.

Мистър Холистър стъписано видя как вратата се отвори и влезе една от неговите продавачки с огромна пица в ръце.

— Кой е поръчал това? — попита той недоволно, а младата жена посочи Вивиан, при което мистър Холистър отново светна като слънчице.

Щом тази неимоверно платежоспособна клиентка беше гладна и искаше да изпълни неговия суперелегантен бутик с миризма на пица — моля, разбира се!

Вивиан напусна магазина толкова натоварена с всевъзможни пакети, пликове, чанти и кутии за шапки, че нямаше нито един свободен пръст. Мистър Холистър искаше да изпрати всичко това в хотела, но тя бе толкова щастлива с новия си гардероб, че не искаше да се разделя с него нито за миг. Освен това кой ѝ гарантираше, че наистина всичко, което бе платила с кредитната карта на Едуард, ще бъде доставено в хотела? Досегашният живот на Вивиан я беше научил да не се доверява.

Така че тя маршируваше по „Родео Драйв“, натоварена като Дядо Коледа, по посока на булевард „Уилшър“.

Сега пак се заглеждаха по нея, но вече по друг начин. Тя бе облякла една от новите страхотно елегантни рокли, с подходящи обувки на висок ток. Роклята беше бяла, с копчета отпред и с къси ръкави. Към нея Вивиан си беше сложила дълги бели ръкавици и черната сламена шапка, която преди това толкова се хареса на Едуард. Малка черна чантичка от лачена кожа завършваше елегантния ансамбъл, с който Вивиан се чувстваше чудесно.

Тя забелязваше възхитените погледи на мъжете и завистливите погледи на някои жени, които не бяха нито така млади, нито така хубави като нея, и самочувствието ѝ растеше.

На връщане Вивиан мина покрай бутика, където предишния ден се бяха отнесли така грозно с нея. Вече бе отминала вратата на магазина, но спря, размисли малко и със злорада усмивка се върна.

Арогантните продавачки от вчера бяха там. Едната говореше с някого в дъното, а другата, за която Вивиан си спомняше, че се казва Мари, се приближи към нея със сладникава усмивка, след като с бърз поглед беше отбелязала не само многото пликове и пакети, а и скъпия тоалет на Вивиан.

— Какво мога да...

— Не, благодаря! — Вивиан я отрязва с високомерен тон и се обърна към другата продавачка. — Хей, помните ли ме още?

— Не, много съжалявам — отговори любезно по-възрастната.

— Вчера бях при вас. Отказахте да ме обслужите.

— О-о... — Лицето на продавачката доби доста глуповато изражение.

Вивиан я обиколи, като я разглеждаше с присвити очи.

— Вие получавате процент от продажбите, нали?

Продавачката кимна. „Да...“

Вивиан се обърна към нея и вдигна многото си пликове и торби.

— Колко глупава грешка! — каза тя доволно. — Тъпа! Идиотска!

Тя хвърли още един унищожителен поглед.

— В този магазин няма да пазарувам. Желая ви приятен ден.

С тези думи тя изхвърча навън, а двете продавачки безмълвно гледаха след нея.

Щом отново се озова на улицата, Вивиан вдъхна дълбоко въздух. Ах, колко добре ѝ дойде! Искаше ѝ се да целуне Едуард за това, че ѝ бе дал възможност така да си го върне на тия високомерни кози!

Когато наближи „Рийджънт Бевърли Уилшър“, портиерът побърза да повика пиколо, който пое част от покупките ѝ. Младежът вървеше пред нея към асансьорите.

Мистър Томпсън стоеше до една колона и разговаряше с двама служители. Когато Вивиан минаваше покрай него, той се обърна, за да я види. В първия момент дори не можа да я познае. Но тя се усмихна и очите му станаха огромни от учудване.

Той също ѝ се усмихна и я поздрави с почтителен поклон, като особено любим и високо ценен гост.

Пиколото занесе покупките на Вивиан горе в апартамента. Той остави нещата в хола и се обърна към вратата.

— О, почакайте — каза Вивиан бързо и потърси пари в чантичката си.

Зарадван, младежът се върна и взе банкнотата.

— Благодаря много — викна Вивиан след него, докато сваляше шапката си и се тръшна в едно кресло. Тя огледа всичките си пакети, пликове и торби и смаяно поклати глава.

През това време в небостъргача в Даунтаун на Лос Анджелис, където се намираше офисът на „Луис Ентърпрайзиз“, Едуард беше издържал един изтощителен разговор с Филип Стъки и неговия отбор.

Мненията относно това, как трябва да се процедира по-нататък със случая „Морс Индъстриз“ се бяха разделили рязко. Джейк все още настояваше да прекратят работата по сделката, ако Джим Морс постави твърде високи финансови изисквания, а Стъки несдържано му възразяваше. Той искаше на всяка цена да приключат тази работа и смяташе да използва всички възможни средства.

Уонс и Марк, другите двама, старателно преценяваха всичко „за“ и „против“ и затова няколко пъти се счепкаха със Стъки.

Тъй като беше време за обяд, Едуард отложи по-нататъшното обсъждане за следобеда.

— Не бива да насилваме нещата — предупреди той, но Стъки възрази:

— Приятели, още днес следобед можем да приключим с тая работа.

— Добре — съгласи се Джейк, който заедно с другите вървеше към вратата.

Стъки ги следваше.

— Джейк, договорете се с Блеър. Да кажем, между два и два и половина ще е най-добре.

— Добре — повтори младежът.

Филип затвори вратата след него и, потривайки ръце, се върна при Едуард.

Той без проблеми беше получил информацията, поискана от Едуард — кой е възможният кредитор на Джим Морс, който може да спаси компанията от заплашващата я катастрофа. Филип Стъки разполагаше с достатъчно отлични връзки, които му позволяваха винаги по най-бързия начин да узнава това, което иска.

— Ти имаше право — каза той, като се смееше. — Старият Морс издъхва. Ипотекирал е цялото си състояние, дори и долните си гащи. Трябва да вземе кредит. Но не от коя да е банка. Това трябва да е „Плимът тръст“... Което е твърде добре за нас, а?

Той седна до Едуард, който изучаваше въздушна снимка на корабостроителниците на Морс и нещо си мърмореше.

— Няма нужда да подчертавам. Там ти си много по-добър клиент от нашия приятел Морс. Така че просто ще се обадим в банката.

Филип бутна телефона към Едуард. Но онзи не реагира, а взе чашата, която беше най-близо до него, обърна я и я сложи на масата. Отново промърмори нещо, което можеше да означава както съгласие, така и отказ.

Филип го наблюдаваше намръщено. После изведнъж скочи.

— Едуард, не се сърди, но какво, по дяволите, става с теб тази седмица?

Отговор нямаше. Вместо това Едуард придърпа към себе си още чаши, които бяха наредени на масата до шишетата със сок и минерална вода, и, видимо концентриран, ги нареди една върху друга, все така с отвора нагоре.

Стъки се наведе към него.

— Да не би да искаш да пуснеш стария да се изплъзне от въдицата?

— Знаеш ли какво беше най-вълнуващото за мен, когато бях дете? — попита го Едуард, докато се занимаваше с чашите, сякаш няма нищо по-интересно от това.

Стъки се опита да скрие нетърпението си.

— Е, какво?

— Кубчетата. Винаги строях с тях най-високите кули.

Адвокатът прекара пръсти по доста оредялата си тъмна коса.

— Аз пък най-много обичах да играя на монополи. Бързо се печелят много пари. — Той нервно хвърли поглед към Едуард. — Какво всъщност целиш?

Лицето на Едуард беше замислено. Той си спомни думите на Вивиан за неговите сделки.

— Нашата фирма не строи нищо, Фил. Ние не произвеждаме нищо.

— Ние правим пари — каза Стъки с привидно мил, но младежки бодър тон, зад който обаче се усещаше бруталността му. Нещо в очите на Едуард го предупреди и той продължи с променен, увещаващ тон: — Инвестирали сме една година тежък труд. Ще получиш това, което искаше. Ще ти го сервирам на сребърен поднос. Ще получим Морс цял-целеничък. Трябва само да направим решителния удар. Да приключим най-накрая с това. Обади се на банката. Е, хайде!

Бавно, но категорично Едуард поклати глава.

Тази вечер той се прибра много късно в „Рийджънт Бевърли Уилшър“. Вивиан беше поръчала да донесат вечеря за двама. Масата беше празнично украсена със свещи и цветя. Тя седеше на масата, но не ядеше, а чакаше Едуард. Беше гола — само с вратовръзката на продавача на обувки, която си беше омотала около врата.

Свещите наполовина се бяха стопили, а ястията — изстинали. В апартамента беше съвсем тихо.

Вивиан за малко беше включила радиото, но веднага го беше изключила. Не искаше да слуша никаква музика. Искеше Едуард да дойде най-сетне. Тя целия ден си беше представяла какво ще стане, когато той се прибере.

Вивиан вдигна глава, когато чу да се отваря входната врата. Тогава бързо качи краката си, обути със сандали с висок ток, и зае съблазнителна поза. Тя се беше приготвила и фризираше с голямо старание, а сега, седнала на масата, само на светлината на свещите, изглеждаше много красива.

Едуард влезе в хола с една папка под мишница. Той видя Вивиан през отворената врата и се спря.

— Скъпи — осведоми се тя с нежен тон, — как мина днес?

Това беше въпросът, който тя беше чувала в безброй много филми да задават любящите съпруги на съпрузите си, когато се завръщат вечер у дома.

На напрегнатото лице на Едуард грейна усмивка.

— Хубава вратовръзка — отбеляза той и бавно се приближи.

— Донесох я за теб.

Вивиан стана и докато вървеше към него, шарените нишки на вратовръзката проблясваха от светлината. В очите на Вивиан Едуард

видя очакване, което издаваше всичко, което не казваше на глас. Харесва ли ти? Радваш ли се? Подходящо ли е това, което съм избрала за теб?

И той реагира така, както тя бе очаквала: прегърна я и я целуна по двете бузи.

По-късно, когато вече бяха изяли отдавна изстиналата вечеря, Вивиан напълни ваната. Тя първа се потопи в топлата, ароматна пяна, а Едуард я последва.

Ваната беше достатъчно голяма, за да събере двама. Вивиан седеше зад Едуард и му сапунисваше гърба. Той тихо се засмя, когато тя с палеца на крака си завъртя позлатения кран за топлата вода, за да пусне още топла вода.

Успокоен, със затворени очи, той се облегна назад. Вивиан насапуниса една кесия, провря ръцете си под неговите и с кръгови движения започна да сапунисва гърдите му. Беше му много приятно, изведнъж с неочаквана лекота той заговори за това, което неотстъпно присъстваше в мислите му през целия ден, по време на всички съвещания, калкулации, прогнози и дебати — неговото минало. Събитията, които бяха го направили това, което беше сега.

Не че би искал да прави нещо по друг начин. Но въпреки това изведнъж Едуард беше започнал да подлага на съмнение това, което беше правил дотогава, и да си задава някои въпроси. Филип наистина имаше право. През последните дни нещо се беше случило с него. Нещо беше се променило.

Дали Джим Морс беше причината? Или Дейвид Морс, който очевидно обичаше и се възхищаваше на дядо си?

Преди време Едуард също си мечтаеше да има баща, когото да може така да обича и така да му се възхищава. Но на момчето, което толкова обичаше да играе с кубчета и да строи високи кули и къщи, не бе дадена тази възможност. Това бе оставило отпечатък върху Едуард Луис.

— Майка ми — каза той, докато ръцете на Вивиан се плъзгаха по тялото му — беше учителка по музика. Тя се ожени за баща ми, чието семейство имаше много пари. Той я напусна заради друга жена. Парите си взе със себе си.

Вивиан млъкна. Тя остави кесията и взе една гъба, за да измие сапуна от гърдите му. Едуард се облегна още по-назад. Той знаеше, че

историята, която разказва, е съвсем обикновена. Такова нещо се случваше всеки ден и винаги е имало потърпевши. Изоставена жена, дете, което не може да приеме, че баща му вече не е с него и се оказва човек, който няма нищо общо с героя, какъвто то може би е виждало у него преди.

Някои бързо се справят с това, други изобщо не могат. Той беше от последните.

— Майка ми почина — каза Едуард. — Страшно ме беше яд на него. След време за изречението „страшно ме беше яд на него“ психотерапевтът ми взе десет хиляди долара. Вече много добре се справям, нали? Добър ден, казвам се Едуард Луис, страшно ме е яд на баща ми.

Вивиан се захили, докато изстискваше гъбата с гореща вода върху раменете на Едуард.

— Мен щеше да ме е яд за десетте хиляди.

— Баща ми... — продължи Едуард с явна гордост — беше президент на една компания, която глътнах. И след като вече я имах, продадох я парче по парче.

Без да се обръща, той взе ръцете на Вивиан в своите и ги обхвана с дългите си, силни пръсти.

— И какво каза терапевтът? — осведоми се тя, а той сви рамене.

— Отново здрав!

— Наистина ли? Значи сте квит. Това би трябвало да те прави щастлив.

Той все още държеше ръцете ѝ и ги гледаше. Наистина ли бяха квит с баща му? Или всичко, което бе правил досега, е било по-скоро несъзнателно продължение на разплатата му с него?

— Е? — попита Вивиан с усмивка, но тъй като той не отговори, тя го притисна с краката си и се засмя. — Не съм ли ти казала още? Кракът ми е дълъг един метър и десет. От бедрото до малкия пръст. Така че ако трябва да сме точни, става дума за два метра и двайсет сантиметра, които те обвиват. Терапия, която получаваш от мен за съвсем смешна сума. За три хиляди долара. Почти подарена.

Най-накрая и той се засмя.

— Три хиляди долара — потвърди той и съвсем леко я плесна.

Ах, беше му добре с нея. Вивиан му действаше добре.

На другия ден в изискания поло-клуб на Бевърли Хилс се състоя състезание по поло.

Беше опъната голяма шатра, в която предлагаха разхладителни напитки. Около игрището се тълпяха зрители и наблюдаваха играчите, които пришпорваха конете си по зелената морава, преследвайки топката.

Единият отбор бе облечен в червено и бяло, другият — с бели костюми, препасани със зелен ешарп. Младежите изглеждаха привлекателно на конете си. В една открита кабина говорител коментираше играта, която протичаше доста бурно:

„Ебърсъл от Фолкънс подава пас на Кийнън. Сега има думата Бил Фрикър. До мен седи Гуен Олсен. Ние ще ви държим в течение за играта“.

Гласът му, малко приглушен от уредбата, се загуби сред тропота на конските копита.

Играта току-що беше започнала. Само преди няколко минути отборите се бяха наредили за първата част.

Филип Стъки се появи малко след началото. Той влачеше от паркинга голяма кошница за пикник, а жена му вървеше пред него с одеяло в ръце. Площта на поло-клуба на Бевърли Хилс беше огромна, с пищна зелена морава и тук-там дървета и храсти, в чиято сянка се бяха настанили много от зрителите и наблюдаваха играта отдалече.

Само феновете стояха или седяха до игрището и на трибуната и коментираха постиженията на отделните играчи. Понякога ръкопляскаха при някой особено удачен пас, при вълнуващ дуел между двама играчи или при гол.

Беше горещо, но подухваше лек ветреца, който смекчаваше жегата от слънцето.

Елизабет Стъки се спъна в нещо, а Филип Стъки, който вървеше след нея, каза ядосано:

— Внимавай къде стъпваш. Да не вземеш да си изцапаш краката. Не искам боклуци в колата си.

Жена му не отговори нищо, а само сви рамене и се насочи към един клонест бук, под който разстла шареното си одеяло на цветя.

— Не толкова близо до дървото — мърмореше Фил. — Сигурно има мравки.

Тя мълчаливо дръпна малко одеялото, но така, че да остане на сянка, и Филип остави кошницата. Те откриха една позната двойка и поздравиха, като размениха няколко банални фрази. След това Филип попита:

— Виждали ли сте Едуард?

Двамата отговориха отрицателно, а адвокатът усети, че го обзема безпокойство. Наистина бяха се уговорили да се срещнат тук, но кой знае дали Едуард изведнъж не е променил плановете си? В последно време от него можеха да се очакват всякакви изненади.

Но опасенията на Стъки не бяха основателни. Едуард беше дошъл в поло-клуба малко след Стъки. Беше пристигнал с хотелската лимузина, придружен от Вивиан.

Тя носеше една от новите си рокли. Беше кафява на големи бели точки. Към нея беше сложила бяла сламена шапка, на която беше вързан шал от същия плат. Беше си прибрала косата на кок и когато на излизане от хотела хвърли още един поглед към огледалото в асансьора, остана доволна от себе си.

Но сега, щом видя многото паркирани луксозни коли, елегантните посетители в летни рокли и ленени или копринени костюми — все скъпи и луксозни — Вивиан отново я обзе нервност и би предпочела по-скоро да си остане в колата.

— Какво ще стане, ако някой ме познае? — попита тя с безпокойство.

Едуард, и този път в коректен светлосив еднореден костюм, към който бе вързал вратовръзката на Вивиан, с усмивка я утеши:

— Невъзможно. Тези тук не прекарват времето си на булевард „Холивуд“.

— Ами ти! — възрази тя.

Той я прегъна.

— Е, хайде, ела, ела. Не се страхувай. Изглеждаш добре, изглеждаш като лейди. Ще се забавляваш чудесно.

Все още с голямо притеснение в погледа тя стоеше облегната на лимузината. Едуард хвана ръцете ѝ, които тя беше сложила зад гърба си.

— Хайде, стига си треперила, ами се усмихни.

Той я повлече след себе си, а тя го следваше и се опитваше да сложи на лицето си особено лъчезарна усмивка. Изглеждаше смешно,

но и доста тъжно.

Едуард се насочи към кабината на говорителя. Двама играчи от противоположни отбори минаха с конете си доста близо до оградата, единият насочи топката назад, към свой съотборник, който галопираше към тях.

Гуен Олсен, хубава блондинка с червена шапка, седеше до коментатора, а една друга млада жена се бе облегнала на бялата кабина. Щом стигнаха до нея, Едуард избута Вивиан малко напред.

— Това са Гуен и Гретхен, прочутите сестри Олсен. Те превърнаха омъжването за богати мъже в изкуство — обясни Едуард подигравателно и им представи Вивиан.

Двете се закискаха и хвърлиха небрежен поглед към нея, на който обаче не убягна нито една подробност от облеклото, прическата и грима ѝ. След това с кокетна усмивка Гуен Олсен се обърна към Едуард.

— О, Едуард... — поде тя, но той я прекъсна с усмивка на извинение.

— Веднага се връщам.

Той махна с ръка и се насочи към двама възрастни мъже, които разговаряха наблизо.

Едуард едва бе успял да им обърне гръб и Гуен „изключи“ усмивката си на фотомодел и започна подигравателно да я разглежда.

— Значи вие сте фаворитката на месеца, така ли?

Сестра ѝ Гретхен се засмя предвзето.

— Ах, знаете ли, малко сме обидени. Всички сме хвърлили око на Едуард. Всяка жена би искала да го хване на въдицата си.

— Глупости — парира Вивиан с доброжелателен тон. — Не искам да хвана този мъж на въдицата си. Искam само да спя с него.

Гуен и Гретхен Олсен я погледнаха шокирано, а тя се обърна, за да последва Едуард. Гретхен се засмя.

— Ама че нахалница!

Междувременно Едуард беше продължил към шатрата, която беше с три изхода, за да вземе нещо за пиене. Вивиан го настигна малко преди нея.

Съвсем близо до тях профуча един ездач и дриблира топката от положение пас с палката си. Зрителите аплодираха. Макар че Вивиан нямаше никакво понятие от поло, тя също започна да ръкопляска,

после вдигна ръце и въодушевено се провикна, сякаш се намираше на футболен мач между отбори на две гимназии: „Браво! Добре, добре, добре!“.

Някои зрители се обърнаха към нея с недоумение. Тя веднага млъкна и хвана Едуард под ръка.

— Кажи ми все пак защо сме тук? — осведоми се тя тихо.

— По работа.

— Ще водиш тук делови разговори? — искаше да се увери тя, защото все още се съмняваше, а той кимна.

— Точно така.

Сигнал на тръба оповести края на тази част, а коментаторът обяви по високоговорителя досегашните резултати на двата отбора.

„Дами и господа! Фолкънс: седем, Джемс: четири.“

Вивиан наблюдаваше как двата отбора напускат полето, а през това време публиката отново ги аплодираше.

Изведнъж някой извика Едуард по име. Беше Филип Стъки, който разговаряше с няколко души на бара и откри приятеля си пред входа на шатрата. Филип побърза да се извини на събеседниците си и му махна с ръка.

— Едуард! Едуард, ела насам!

Той се беше снабдил на бара с две чаши шампанско и си проправяше път навън, където под големи чадъри бяха наредени маси. Елизабет Стъки беше разопаковала кошницата си за пикник на една от тях.

Едуард също му махна с ръка. Той прегърна Вивиан и се запромъква с нея между стоящите наоколо към семейство Стъки.

Фил се ухили облекчено.

— Радвам се да те видя, Едуард!

Той беше дал на Елизабет едната от чашите и разглеждаше Вивиан с нескрито любопитство. Едуард леко стисна ръката му.

— Бих искал да ти представя новата ми приятелка: Вивиан Уорд.

— Добър ден — любезно каза Фил. — Аз съм Филип Стъки. Това е съпругата ми Елизабет.

Мисис Стъки се здрависа с Вивиан.

— Винаги е удоволствие да се запознаеш с приятелките на Едуард.

Една много слаба и много елегантна дама мина покрай тях и Елизабет викна предвзето:

— О, мили боже, та това е Тейт Уитли Уолингтън. Тейт! Аз съм, Елизабет! От „Уъркаут Уърлд“.

Тя се затича след дамата, а Филип саркастично поясни:

— Това е ненадминатата царица на аеробиката. Абсолютен сноп от енергия. Приятели, мога ли да ви поканя на едно питие? Вивиан, можете да вземете моята чаша. Веднага се връщам.

Той ѝ връчи чашата с шампанското си и искаше да тръгне към бара, за да донесе питие за себе си и за Едуард, но спря за малко.

— Между другото, знаеш ли, че сенаторът Адамс е тук?

Едуард кимна.

— Аз го поканих.

Стъки го потупа по рамото.

— Отлично! За това трябва вечно да съм ти благодарен.

Той тръгна, а Вивиан го гледаше с присвити очи. Някак си не ѝ харесваше тоя Филип Стъки. Но тя не искаше да казва това на Едуард, а спомена само:

— Приятен млад човек. Кой е той?

— Моят адвокат — обясни Едуард. Очевидно беше усетил антипатията на Вивиан и добави: — С него всичко е наред.

— А жена му е студена като лед — изпусна се тя все пак, а Едуард вдигна вежди, но явно развеселен.

— Можем да ѝ го кажем по-късно.

Тя не отговори на шегата му.

— И те са твои приятели?

— Прекарвам с тях по-голямата част от времето си — добави той.

— Е да, нищо чудно... — Вивиан кимна няколко пъти.

— Какво — нищо чудно?

— Нищо чудно. Това с нас трябваше да се случи така — заяви тя и го погледна нежно.

По време на почивката на състезанието по поло по високоговорителите звучеше диксиленд. Но сега микрофона в кабината на коментатора взе Гуен Олсен.

— Бих искала да помоля дамите и господата за една малка услуга — викна тя и всички се обърнаха към нея.

Очевидно мнозина вече знаеха за каква услуга става дума, защото доста млади хора скочиха от столовете си, провряха се под бариерата и изтичаха на игрището.

— Помогнете ни отново да загладим тревната площ! — прозвуча високият, малко рязък глас на Гуен. — Тя е доста повредена от играта.

Говорителят, който продължаваше да седи до нея, ѝ асистираше.

— Елате! Елате всички. Нали чухте: и помогнете ни да изравним тревната площ. Това е една древна традиция, дами и господа. Тя е стара, колкото и самата игра на поло. Дори кралете някога са тъпчели терена, за да го изравнят.

Вивиан наблюдаваше как все повече хора излизат на полето и се присъедини към тях, след като Едуард ѝ кимна подканващо в отговор на въпросителния ѝ поглед. С голямо старание тя пъхаше чимовите, откъснати от копитата на конете, в дупките по поляната, утъпкваше ги и махаше от време на време на Едуард.

Елизабет Стъки отново се беше присъединила към него.

— Тя наистина е очарователна — каза тя. — Къде си се запознал с нея?

— Това ще си остане моя тайна, бейби — отговори той и изведнъж реши да се провре под бариерата, за да помага на останалите в изглаждането на терена. Елизабет гледаше объркано след него, а Вивиан, която очевидно се забавляваше, го хвана за ръката и заедно продължиха да утъпкват тревата.

През това време се върна мъжът ѝ с две питиета и Елизабет с кисела физиономия отбеляза, че той разглежда Вивиан с чисто мъжки интерес. Но естествено, нищо не каза.

Всъщност, вниманието на Фил бе привлечено не само от Вивиан. Той с учудване наблюдаваше приятеля си Едуард. Обикновено сдържан, днес той изглеждаше необичайно развеселен. Почти като колежанин, който за първи път излиза с момичето си.

Двамата с Вивиан бяха начело на предимно младите хора, които утъпкваха поляната и Филип се питаше дали влиянието на Вивиан не беше причината за голямата промяна у Едуард. Той изглеждаше значително подмладен и може би щастлив. Смехът им — на Едуард нисък, на Вивиан звънък — се чуваше чак при Филип.

Малко по-късно, във всеобщата весела бъркотия, Вивиан се раздели с Едуард. Един член на клуба я заведе при оборите, за да

изчисти обувките ѝ.

Вивиан се настани на капака на откритата червена спортна кола, а младежът клекна пред нея, за да събуе обувките ѝ.

— Това също е част от играта на поло — обясни той. — Дамите получават от нас обувките си полирани. Мисля, че имам парцал в колата.

— Благодаря много — каза тя, а той тръгна към паркинга с белите ѝ обувки в ръце.

В този момент от обора излезе Дейвид Морс. Беше облечен с червено-бялата униформа на отбора, а под мишница държеше шлема си. Когато откри Вивиан, изненадано ѝ махна с ръка.

— Вивиан, аз съм Дейвид Морс. Спомняте ли си?

— Здравей, Дейвид!

Тя скочи на земята и както си беше боса, се затича към него. Той очевидно се радваше да я види отново.

— Как сте? — попита той сърдечно.

— Благодаря, много добре.

— Веднага ви познах.

Той се усмихна и избърса потното си чело с ръкава на тениската си.

— Хубава шапка — каза той и посочи шапката, която Вивиан държеше в ръце.

— Нова е — каза тя гордо.

— Така ли? Харесва ми.

— И на мен — отвърна тя, а той я хвана за ръката.

— Елате, ще ви покажа един хубав кон.

Той искаше да тръгнат, но тя се колебаеше.

— Не знам... Едуард ме чака.

— Няма да ви отнеме много време.

Той посочи един кафяв кон, който беше вързан пред обора.

— Е, добре. Но наистина само за една минута.

На тръгване Вивиан притеснено погледна към шатрата, но не можа да го открие в навалищата.

Той тъкмо беше влязъл заедно с Филип в шатрата, към която през това време се бяха устремили много гости на клуба.

Филип, любопитен, но и обезпокоен, искаше непременно да узнае нещо повече за Вивиан и точно като жена си преди малко попита

Едуард къде се е запознал с нея.

На него Едуард искаше да признае поне част от истината. Затова му разказа как онази вечер след партито безнадеждно се е объркал в Холивуд, а освен това е имал доста големи трудности с управлението на колата.

— Искан да питам за пътя. И тогава се появи тя.

— Значи се е появила на пътя ти? — Филип цъкна с език. — Имал си късмет!

— Да — каза Едуард с усмивка.

— И какво прави по цял ден? — продължаваше да разпитва Фил. — Има ли си работа?

За да спечеля време, Едуард се приближи малко към заобиколения от множество хора бар.

— Да, тя... тя продава — каза той най-накрая неопределено.

— Интересно. Великолепно... много добре! — провикна се Филип с въодушевление.

И това беше нещо ново за Едуард — тази тайнственост. Направо трябваше да му вади думите с ченгел от устата.

— Ами какво продава?

С престорена заинтересованост Едуард наблюдаваше как келнерите зад бара пълнят чашите.

— Какъв беше въпросът?

Филип го разглеждаше с наклонена встрани глава.

— Ах, мен не можеш да ме преметнеш. Познаваме се от няколко години, нали? Аз... забелязвам промени у теб. — Той посочи лъскавата вратовръзка. — Вратовръзката е нова... И се питам дали момичето не стои зад тая работа? — Докато довършваше изречението си, той се беше обърнал назад и посочи навън. — Особено когато виждам, че тъкмо разговаря с Дейвид Морс.

Едуард също погледна натам; действително Вивиан и Дейвид стояха до един кон. Те оживено разговаряха, а Вивиан се засмя и кимна няколко пъти.

Едуард не разбра, че изражението на лицето му се е променило. Но Филип веднага регистрира по израза му, че е засегнат, а също и зародилото се съмнение, но адвокатът разчете тези чувства по свой начин.

— Запознах ги на вечерята онзи ден — каза най-накрая Едуард.

Той си помисли: „Какво, по дяволите, има да си говори с това момче? Да не би да го смята за евентуален клиент, след като седмицата с мен свърши?“.

— Ах, и днес те вече са най-добрите приятели?! — Гласът на Филип звучеше саркастично. — Тя изведнъж се появява отникъде и оживено разговаря с мъжа, чиято фирма искаме да купим?

— О, престани — подметна Едуард, но Филип не можеше да бъде спрян.

— Тук нещо не е наред. Може да се окаже, че е мила с теб, защото трябва да снабдява стария Морс с информация за нашите намерения?

Едуард напразно се опитваше да откаже Филип от тази абсурдна идея. Адвокатът беше убеден, че е на вярна следа.

— Такива неща стават всеки ден. Кълна ти се, индустриалният шпионаж днес е...

— Фил, Фил — каза Едуард, след като няколко пъти се беше опитвал да вземе думата. — Чуй ме най-сетне!

— Защо не ми вярваш? — попита Стъки ядосано.

Едуард наблюдаваше Вивиан все още да разговаря с Дейвид Морс и това така го смути, че той все пак разкри на Филип това, което той при никакви обстоятелства не биваше да узнава.

— Тя не е шпионка. Тя е проститутка.

За момент Филип онемя. След това каза с огромно облекчение:

— Е, тогава добре.

— Чуй ме. Тя е проститутка. Всичко започна на булевард „Холивуд“. В твоята бричка.

Стъки започна да се смее. Чак сега той напълно осъзна какво му е признал Едуард. Той се смееше с цяло гърло и за малко да се тупне с ръце по бедрата от удоволствие.

— Не! — цвилеше той.

— Но да! — потвърди Едуард, а Филип се засмя още по-високо.

— Ти си единственият милионер, когото познавам, който е успял да забърше на улицата такова парче.

На Едуард му стана ясно, че е направил голяма грешка, като е признал на Фил истината.

— Глупаво беше от моя страна да ти разкажа това — каза той ядосано.

Той искаше да помоли Фил под никакъв предлог, в никакъв случай да не споменава за чутото от него, но не успя, защото го повика един набит плешив мъж.

— Едуард...

Докато Стъки все още се смееше, Едуард просто се обърна и се насочи към него.

— Сенатор Адамс, радвам се, че дойдохте.

Сенаторът му подаде ръка.

— Благодаря много. Надявам се, че дребната информация е била полезна за вас.

— Много съм ви благодарен за това — отговори Едуард. — Нищо не се е променило, нали?

— Не, работата все още е замразена.

Едуард кимна доволно. Той знаеше, че може да разчита на сенатор Адамс. Поръчката на флотата за „Морс Индъстриз“ беше почти провалена.

Междувременно Филип Стъки наблюдаваше Вивиан. Тя се сбогува с Дейвид Морс и очевидно търсеше Едуард — стоеше в сянката на едно дърво и се озърташе във всички посоки.

С широка усмивка на лицето Филип се насочи към нея.

— Харесва ли ви тук, Вивиан?

Тя погледна към него.

— Ах, да. Намирам, че всичко тук е много вълнуващо.

Филип се хилеше някак подозрително.

— Сигурно е по-вълнуващо, отколкото на булевард „Холивуд“?

Усмивката на Вивиан замръзна.

— Какво? — попита тя сковано.

— Едуард всичко ми разказа. — Той забеляза ужаса в очите ѝ и добави доброжелателно: — Не, не, ням съм като риба. Не се страхувай.

Вивиан стоеше като замаяна. С треперещи устни тя гледаше тревата пред краката си. Филип пристъпи към нея и със слънчевите си очила, които беше свалил, закачливо я погали по ръката.

— Не можем ли ние двамата... да се срещнем, когато Едуард отново се върне в Ню Йорк? — попита той провлачено.

Вивиан преглътна и се обърна към него. Той беше прекалено безчувствен, за да разбере какво става с нея, затова продължаваше да се усмихва самодоволно, когато тя тихо му отговори:

— Да, разбира се, защо не? Да...

Той я докосна по рамото.

— Хм, непременно трябва някой ден да го направим.

В този момент жената на Филип Стъки го повика и той рязко се отдръпна. Усмихна й се още веднъж, което тя изобщо не забеляза, и бързо се отдалечи.

Вивиан се бореше със сълзите си. Денят беше все така светъл и слънчев, но тя се чувстваше така, сякаш всичко се е покрило с пелена.

Как можа Едуард да постъпи така с нея!

Гуен Олсен отново се бе настанила до микрофона. Гласът ѝ заглуши смеха и гласовете на хората и те един по един млъкнаха. Паузата беше приключила, след няколко минути мачът щеше да продължи.

— А сега бих искала да спомена някои от спонсорите! — чу Вивиан гласа на Гуен. — „Джейкъб Къмпани“, Норъл Седлъри и накрая бих искала да изкажа специална благодарност на нашия най-голям спонсор: „Едуард Луис Ентърпрайсиз“.

Някои започнаха да ръкопляскат и в този момент тя го видя. Едуард стоеше близо до палатката и ѝ кимна с глава.

Стомахът на Вивиан се сви. Тя рязко се обърна и наведе глава. Не искаше да плаче. Пък и защо? Нямаше причина за това. В крайна сметка Едуард беше казал истината на приятеля си Филип Стъки. Тя беше една курва от булевард „Холивуд“, на която той плащаше. И на която след него ще плащат други мъже. Мъже като Филип Стъки например...

Вивиан скръсти ръце. Въпреки лятната горещина ѝ стана студено. „Само недей да цивриш, крава такава!“ — помисли си тя, а по лицето ѝ вече течаха сълзи.

Играчите на поло отново бяха заели позиции с конете си на игрището. Последната, решителната част на мача бе обявена със сигнал на рог, а Гуен Олсен се провикна по радиоуредбата:

— И така, топката е у играч номер четири!

В следващия миг конете вече галопираха, а Вивиан избърса бузите си с опакото на ръката. После бавно тръгна към Едуард.

Стъмваше се, когато Вивиан и Едуард се върнаха в „Рийджънт Бевърли Уилшър“. Пощата му беше сложена на малка масичка в преддверието на апартамента.

В яда си Вивиан със замах блъсна вратата и хвърли шапката си на масата отсреща. После мълчаливо влезе в хола.

Едуард вдигна поглед от пощата си.

— Всичко наред ли е?

— Ами да — отговори тя остро.

Той взе писмата си и я последва.

— Колко мило! Това вече го чувам за седми път, откакто си тръгнахме от поло-клуба. Не можеш ли за разнообразие да кажеш нещо друго?

Вивиан профуча покрай него към спалнята.

— Задник! — извика тя. — Това е нещо съвсем друго!

Едуард остави пощата си на бюрото и искаше да тръгне след нея. В този момент отново се чу тряскане на врата, този път на банята, където Вивиан изчезна.

— Предишното беше по-добро — промърмори Едуард с въздишка.

Тя рязко отвори вратата.

— Едно трябва да ми обясниш: защо трябваше да се издокарвам толкова шик?

— Съвсем просто. Защото така най-много ми харесваш.

Той влезе в спалнята и си свали самото, а Вивиан през това време беше в гардеробната и махаше фибите и гребенчетата от вдигнатата си на кок коса.

— Не, нямам предвид това. Ако смяташ на всеки срещнат да разправяш, че съм проститутка, защо не мога да съм облечена със собствените си дрехи?

Ето какво било! Проклетият Фил! Едуард се отпусна на леглото и хвърли самото си.

— Не съм го правил! Не съм! — защитава се той разпалено, но тя изобщо не го слушаше.

— Защо не? — повтори тя въпроса си. Гласът ѝ трепереше от гняв. — В собствените си парцали се чувствам по-уверено, когато ме сваля такъв мазен тип като Стъки. Тогава съм подготвена.

Той погледна след нея, когато тя отново отиде в хола, и се почувства с много гузна съвест. Защо не беше си държал езика зад зъбите пред Фил?!

— Много съжалявам. Аз също не се радвам особено на това, което Стъки е казал или е направил. Но той е моят адвокат и се познаваме от десет години. Той смяташе, че ме шпионираш. Той навсякъде вижда призраци.

Вивиан беше отишла до бара и беше извадила от хладилника една бутилка кола-лайт. Тя безуспешно се опитваше да отбие капачето.

— Да не би да си ми сутеньор? — Тя ядосано тресна шишето на лъскавия плот на бара. — Искаш да ме пуснеш на най-добрия си приятел? Не съм твоя играчка!

— Не си, разбира се, и ти го знаеш. Вивиан... Вивиан, говоря с теб!

Той се опита да я спре, когато тя отново се втурна в гардеробната.

— Върни се!

Тя наистина спря, а Едуард поклати няколко пъти глава.

— Мразя да казвам нещата по този начин, но ти наистина си проститутка. Освен това си моя подчинена! — добави той триумфиращо, защото ядосаното ѝ лице започна да го дразни. — Откога служителите се държат така нагло?

— Но не съм твоя собственост! — изкрещя Вивиан. — Аз решавам! Аз казвам кой, аз казвам кога, аз казвам къде!

Лицето на Едуард доби измъчено изражение и той също повиши тон.

— А сега край! Не искам следващите три дни само да се карам с теб. Извиних се, съвсем искрено. Стига толкова!

Няколко секунди се гледаха сърдито. После Вивиан наведе глава.

— Съжалявам, че те срещнах. Съжалявам, че седнах в глупавата ти кола.

Тя се бореше със сълзите и изтича в банята. Едуард я последва, но тъй като не искаше повече да говори с него, тя изтича през втората врата.

— Не се прави, че си имала по-добри предложения! — каза той саркастично.

Вивиан дърпаше дрехите си от шкафа. Ботушите, палтото, минироклята, изрязана в талията. Едуард стоеше в коридора и си смъкваше вратовръзката, когато тя се появи пред него с дрехите под мишница.

— Никога не се бяха отнасяли с мен така лошо, както ти днес. Чувствам се толкова отвратително.

Сега вече плачеше пред него, но Едуард беше прекалено ядосан, за да обърне внимание на сълзите ѝ.

— Да не би да очакваш, че ще ти повярвам?

Той се беше извинил, но тя очевидно не беше готова да приеме това. Представете си само! Мис Вивиан Уорд е обидена, защото той е нарекъл една проститутка — проститутка!

Той отново изтича в банята, а Вивиан припряно събираше в гардеробната дрехите, които той ѝ беше купил. В спалнята, хлипайки, взе от леглото елегантната си чантичка, в хола измъкна изпод едно кресло старата си чанта и почти се сблъска с Едуард, когато отново се втурна към спалнята.

Той видя опърпаната чанта, която беше метнала през рамо, и всичките дрехи, които беше събрала, и попита вече доста обезпокоен:

— Къде отиваш?

Доста беше ревала, но очите ѝ все още гневно блестяха.

— Искам си веднага парите и после изчезвам.

Няколко секунди той я гледаше явно шокиран. После отиде до леглото, извади портмонето от самото си и взе една дебела пачка стодоларови банкноти. Мълчаливо, без да ги брои, Едуард ги остави на леглото. Накрая с големи крачки отиде в хола. За момент Вивиан затвори очи. После погледна след Едуард, погледна парите и нещо в нея мислеше съвсем ясно и трезво: вземи парите! Това означава няколко месеца живот. Няколко месеца сигурност.

Но изведнъж почувства, че просто не може да го направи. Не можеше да вземе пари за това, че е обичала Едуард Луис.

Едуард, който стоеше на бара и се правеше, че чете писмо, чу как Вивиан тичешком прекоси хола зад него и излезе навън. После вратата на апартамента се затвори.

При силния трясък той се стегна. Изтича в спалнята и видя, че парите стоят, недокоснати на леглото.

През това време Вивиан стоеше пред асансьора и отчаяно натискаше копчето.

— Хайде, идвай — молеше се тя.

Тя хвърли един поглед към вратата на апартамента на Едуард и бързо извърна глава, когато той я отвори и излезе в постлания с килим коридор. Тя чу как той се приближи и спря зад нея. Но не се обърна към него, ами напрегнато гледаше затворената врата на асансьора.

— Съжалявам — каза Едуард тихо.

Той очакваше някаква реакция на помирение от нейна страна, но Вивиан не помръдна, а продължаваше да гледа втренчено напред. Едуард си пое дълбоко дъх.

— Аз исках... не бях подготвен да споря с теб. Беше глупаво от моя страна и... грозно. И напълно излишно.

Когато тя най-накрая се обърна към него, в очите ѝ отново имаше сълзи и той бързо добави:

— Не искам да си тръгваш. Моля те, останни при мен.

— Защо? — попита тя със сподавен глас.

Той избегна погледа ѝ.

— Ти разговаряше с Дейвид Морс. Това не ми хареса.

— Та ние само си говорихме... — каза тя учудено.

На лицето му се появи леко иронична усмивка. После той отново погледна Вивиан.

— Съвсем не ми хареса... — повтори той и тя разбра колко трудно му беше да направи това самопризнание.

В този момент се чу звънчето на пристигащия асансьор и вратата се отвори.

Денис беше на смяна. Той излезе в коридора и предано погледна Вивиан. Тогава обаче откри Едуард и побърза да попита: „Надолу?“.

Вивиан погледна Едуард, но той мълчеше и явно чакаше решението ѝ. Но в очите му имаше нещо, което ѝ помогна изведнъж съвсем лесно да поклати глава, отказвайки на Денис.

Младежът се върна в кабината и натисна копчето за партера. Вивиан и Едуард все още се гледаха, когато вратите се затвориха и асансьорът потегли.

Вивиан не помръдваше от мястото си.

— Ти ме нарани — каза тя, а Едуард кимна.

— Да.

— Никога повече не го прави.

Той нищо не отговори. Тя все още го гледаше, но погледът ѝ вече не беше толкова решителен, а стана по-мек. Вивиан се обърна и бавно тръгна към отворената врата на апартамента.

Едуард веднага взе от ръцете ѝ двете чанти, пусна я да мине пред него и затвори вратата.

Тази нощ лампите в спалнята изгаснаха много късно.

Едуард и Вивиан се любиха с отчаяна страст, добре знаейки колко крехък и несигурен беше мостът между тях. Дали щеше да издържи още по-големи натоварвания? Те и двамата не бяха сигурни и точно това даваше на прегръдките им тази болезнена сила, на която те се наслаждаваха до изтощение.

Още дълго след това, успокоени, те тихо лежаха един до друг и се гледаха, от време на време се докосваха нежно, докато Вивиан не наруши мълчанието.

Тя още на никой не бе разказвала как е попаднала на булевард „Холивуд“. Но изведнъж реши, че Едуард трябва да знае. Не че искаше да се оправдава. Но той просто трябваше да узнае това и може би щеше да разбере...

— Първият ми приятел беше едно нищо и нямаше нищо. Вторият беше още по-зле. Майка ми винаги казваше, че аз магически ги привличам. — Вивиан се усмихна. — Винаги щом наоколо се появяваше такъв неудачник, аз веднага се влюбвах в него. Стана това, което трябваше да стане. С третия избягах.

Едуард произнесе само едно „Хм...“, но по очите му Вивиан разбра, че трябва да продължи да говори.

Тя вдигна рамене.

— Така се озовах в този град. Без пари, без него, без приятели.

Той подпря главата си с ръка.

— Защо не си потърси нормална работа?

— Първо работих в няколко закусвални. Известно време пазих на един паркинг. Едва стигаше за наема, но се срамувах да се върна у дома. Тогава срещнах Кит. Тя ми описа колко страхотно е да си проститутка. — Тя погледна нагоре към тавана. — Един ден го направих... и през цялото време ревах. Появиха се постоянни клиенти. Е, да... Така ме засмука, че край с детските ми мечти.

— Има толкова много други възможности — предположи Едуард, без да я упреква.

Вивиан поклати глава.

— Когато си паднал толкова ниско, вече няма много възможности.

Тя се усмихна притеснено и отново обърна глава към него. Той я разглеждаше.

Тя беше хубава и въпреки всичко, което беше изживяла, беше запазила нещо, което други хора, имали много по-добри възможности от нея, бяха разрушили у себе си — или бяха допуснали други да го направят: своята гордост. Тя беше минала през мръсотията, без да изгуби вътрешната си чистота. Това малко хора биха могли да твърдят за себе си.

— За мен ти си една много умна жена — каза Едуард. — Една съвсем необикновена жена.

Очите ѝ се насълзиха.

— Когато казват лоши неща за мен, ми е по-лесно да повярвам. И с теб ли е така?

Той съвсем леко кимна.

Филип Стъки стоеше във фойето на „Луис Ентърпрайзиз“ и нетърпеливо махаше с ръка.

— Не, сега нямам време. Ще му се обадя утре.

Служителката зад белия плот кимна: „Да“.

Стъки леко се извърна, когато секретарката му Блеър излезе от залата за съвещания с дюза документи в ръце.

— Къде отивате? Подписа ли ги вече? — попита той и посочи документите.

— Не, каза само, че след малко излиза.

В следващия момент Едуард се появи на вратата с намерението да напусне фирмата. Филип се втурна към него.

— Хей, Едуард, не можеш просто така да се измъкнеш. Работата е много важна.

— Само без паника, Филип — спря го Едуард. — Морс няма да ми се измъкне. Утре се връщам.

Той сложи два билета за театър на масата на служителката.

— Изпратете, моля, тези билети в хотела.

— Да, сър — отговори младата жена с възхитена усмивка на лицето, която тя винаги пазеше за своя шеф.

— Благодаря.

— Какво смяташ да правиш? — поинтересува се Стъки невъздържано, а Едуард отговори кратко:

— Имам среща.

— С малката проститутка, а?

Едуард, който вече се беше обърнал към изхода, спря.

— Внимавай, Филип — тихо каза Едуард, а в очите му се появи нещо студено и Филип неволно наведе глава.

Без да каже нито дума повече, Едуард напусна залата.

След един малък ангажимент на „Родео Драйв“ той се върна в хотела. Беше се обадил на Вивиан още от офиса и я бе помолил да облече вечерна рокля и да се приготви старателно. Повече нищо не й бе издал.

И сега, докато се къпеше и обличаше смокинга си, не пророни и дума за намеренията си.

Когато се приготви, Едуард си наля на бара едно питие, а Вивиан още беше в спалнята. След малко се появи с една фантастична, яркочервена дълга рокля от шифон, с голямо деколте, което оставяше непокрити раменете й. Набраният плат стягаше талията й, а по-надолу полата леко се разклоняваше. Беше добавила и дълги бели ръкавици и малка златна вечерна чантичка. Косата си беше прибрала на кок.

Тя намираше, че изглежда добре, и застана по средата на стаята, за да може Едуард да й се възхити.

— Може ли да се излезе с мен?

Той отстъпи една крачка назад и я огледа от главата до петите.

— Хм...

— Хм? — повтори тя, а той скри усмивката си.

— Липсва още нещо.

— Какво? — Тя нервно погледна надолу. — Роклята... мисля, че повече нищо не може да се добави към нея.

Тя опипа деколтето и оправи роклята около ханша си, а Едуард взе от плота на бара една плоска кутийка от сърма.

— Просто погледни насам — каза той небрежно. — Но недей да припадаш. Само е взето под наем.

Тя погледна първо него, после тъмносинята кутийка, която Едуард отвори. В нея имаше невероятно хубаво колие и клипсове от тъмnochервени рубини и брилянти.

Онемяла от учудване, Вивиан докосна с един пръст разкошното бляскаво бижу, а Едуард изведнъж затвори кутийката. Вивиан изпищя и уплашено си дръпна ръката. После избухна в смях.

Едуард също се засмя и я задърпа към спалнята, където сложи на врата ѝ колието пред едно огледало. Тя гледаше със затаен дъх.

— И ти можеш просто така да вземеш под наем такова нещо от един бижутер?

Той се подсмиваше.

— Защо не? Аз съм един от най-добрите му клиенти.

Вивиан се въртеше пред огледалото ту натам, ту насам.

— Аха. — Тя го погледна с любопитство. — Ако купиш такова нещо, колко ще струва?

— Четвърт милион.

Тя се засмя недоверчиво.

— Четвърт милион долара?

Тя опипваше украшението и видя в огледалото как Едуард кимна. Значи не се е пошегувал. Вивиан онемя от уплаха.

Едва когато пътуваха надолу с асансьора, тя намери сили да говори. Искаше да узнае къде отиват, но Едуард поклати глава и само тайнствено се усмихна.

— Това е изненада.

Тя го погледна с любов.

— Да не забравя да ти кажа: днес много се забавлявах.

— Аз също — каза той и нежно докосна ръката ѝ.

Когато излязоха от асансьора, Вивиан привлече погледите на всички. Пиколо, гости на хотела, служителите на рецепцията я гледаха с възхищение. Едуард сложи ръката ѝ върху своята и се усмихна.

доволно, а Вивиан нервно опипваше колието. Боже господи — на шията си носеше четвърт милион долара!

Мистър Томпсън също се намираше във фоайето. Когато зърна Вивиан, лицето му грейна от почти бащинска гордост и той се поклонил с особено уважение. На управителя на хотел „Рийджънт Бевърли Уилшър“ му харесваше как се развиват нещата.

— Когато не нервничиш, изглеждаш прекрасно — прошепна ѝ Едуард. — Толкова тайнствено...

Вивиан се опита да не нервничи и да не прави нищо друго, което би могло да навреди на тайнствената ѝ хубост.

Дарил, шофьорът, чакаше с лимузината пред портала и отвори вратите за Вивиан и Едуард. След малко колата почти безшумно потегли.

По време на пътуването Вивиан гледаше през прозореца и се опитваше да познае къде я води Едуард. Но не можа да се сети и когато Дарил пристигна на едно летище. Той обиколи терминала и накрая спря пред един частен реактивен самолет, готов за излитане. Трапът беше спуснат, вратата — отворена.

Вивиан объркано разглеждаше самолета. Вълнението ѝ нарасна, когато Едуард я поведе към машината. Слънцето светеше срещу тях и леко ги заслепяваше, докато се качваха по трапа.

Отвътре самолетът беше луксозно обзаведен — с ламперия от скъпо дърво и широки, удобни кресла.

Веднага след влизането им моторите забучаха, самолетът потегли, засили се по пистата и излетя. Движеше се срещу залязващото слънце.

— По време на полета до Сан Франциско ще имаме хубаво време, мистър Луис — съобщи пилотът по радиоуредбата. — Ще се приземим след петдесет минути.

Чак сега Едуард разкри каква е изненадата. Беше взел билети за операта в Сан Франциско. И отиваше там със самолет така, както другите хора отиват с автобус или с кола от Лос Анджелис до морето — до Венис, Малибу или Марина дел Рей.

Когато кацнаха в Сан Франциско, беше се стъмнило. Кацането беше фантастично. От прозореца Вивиан виждаше милионите светлини на града, фаровете на колите по магистралите и на Голдън

Гейт изглеждаха като златни ленти, а между тях светеха бели, червени, сини, зелени неоновии реклами.

Самолетът меко кацна на летището. Там също ги чакаше кола, която закара Вивиан и Едуард до операта.

С туптящо сърце Вивиан изкачи заедно с Едуард широките стълби пред сградата, фойето, цялото в мрамор, беше осветено от огромни кристални полилеи. Облечени в ливреи служители съпровождаха посетителите до местата им. Не бяха останали много свободни места, партерът и балконите вече бяха пълни и Вивиан каза нервно:

— Закъснели сме.

Едуард махна с ръка и я успокои:

— Не се притеснявай. Една премиера никога не започва навреме.

Те се качиха по постланите с килим стълби до ложите и Едуард взе от една служителка две програми. После влязоха в отделената част от коридора, която водеше към ложите. Един служител ги чакаше пред отворената врата и ги пусна да влязат.

В залата беше още светло. Музикантите в оркестъра настройваха инструментите си и разпилените тонове се смесваха с шума от гласовете на елегантната публика.

Вивиан се приближи до парапета и с широко отворени очи огледа залата, а през това време Едуард поздрави една по-възрастна двойка от съседната ложа.

— Как сте, Дорис? — попита той сърдечно. — Радвам се да ви видя.

— Аз също — отвърна белокосата дама и му кимна с усмивка. Беше облечена в черна рокля от пайети и носеше скъпо бижу. Мъжът ѝ беше със смокинг. Той протегна ръка на Едуард и го поздрави.

— Колко мило, че и вие сте тук — каза той.

Вивиан не им обърна внимание. Тя беше очарована от голямата, празнично осветена зала, пълна с толкова елегантни хора. За първи път в живота си беше в опера и намираше, че е прекрасно.

— Хей, ела насам, трябва да видиш това! — извика тя на Едуард възбудено.

Разпоредителят стоеше на няколко крачки зад нея и чакаше, за да я настани на стола, боядисан в бяло и златно и тапициран с червен сърмен плат.

Едуард се усмихна измъчено и остана в дъното.

— Няма нужда, вече съм го виждал.

— Защо сядаш горе, след като имаш страх от височината? — попита тя, а той направи най-арогантната физиономия, която можеше да си позволи.

— Защото това са най-добрите места.

След това той седна на стола си. Разпоредителят се наведе към него.

— Мога ли да направя още нещо за вас, сър?

— Не, благодаря.

Мъжът посочи към една вдлъбнатина в парапета.

— Биноклите са там отпред.

Едуард взе двата бинокъла и подаде единия на Вивиан.

— О-о! — възкликна тя изненадано. После попита озадачено: — Ти... ти каза, че пеят на италиански?

Той кимна.

— Да.

— А как ще разбере какво пеят?

Тя хвана бинокъла си за дръжката, подобна на тази на един монокъл, но той не заставаше както трябва, а непрекъснато падаше надолу.

— Това нещо е счупено, бинокълът ми е счупен.

Едуард ѝ показа, че трябва да завърти бинокъла на другата страна, за да се закрепи.

— О-о — отново каза Вивиан, когато погледна в него и откри колко са се приближили изведнъж някои хора от партера.

Чу се звън и светлините в залата постепенно угаснаха.

— Не се безпокой, всичко ще разбереш. Музиката е много впечатляваща — каза Едуард с приглушен глас.

Един по един разговорите в огромната зала спряха, а зрителите в съседните ложи, които дотогава стояха на групички и разговаряха, заеха местата си. Навсякъде се затвориха вратите.

Вивиан гледаше през бинокъла си и посочи долу слабо осветения оркестър.

— Та там има един състав! — извика тя с половин глас, а Едуард скри усмивката си.

В залата стана съвсем тъмно. Само завесата беше осветена от рампата.

След малко прозвучаха първите тактове на увертюрата на „Травиата“.

Вивиан все още държеше пред очите си бинокъла и като омагьосана гледаше наоколо. Едуард се наведе към нея.

— Хората, които за пръв път идват на опера, често реагират много... изненадващо. Те или обикват операта, или я намразват.

Тя свали бинокъла и го погледна учудено, а той продължи да шепне:

— Ако обикнат операта, то това е завинаги. Другите са за съжаление, защото музиката никога няма да стане част от душата им.

Тя разбра, че той би искал тя да се научи да обича операта. Затова тя също си го пожела.

— Хм — промърмори тя и отново погледна към сцената.

Едуард наблюдаваше как тя напрегнато слушаше музиката, постепенно се отпусна и очарована се наведе напред, когато завесата се вдигна за първото действие.

В началото Вивиан преди всичко разглеждаше пищните декори и костюмите на изпълнителите, но постепенно представлението и музиката я погълнаха. Едуард имаше право, не беше необходимо човек да знае италиански, за да разбере какво става. Вивиан седеше на стола си като омагьосана, все още наведена напред, като че ли иначе би могла да пропусне нещо. Красивите гласове и мощта на музиката събуждаха у нея чувството, че пред нея се е открил един свят, който дотогава е бил затворен и за чието съществуване тя дори не е подозирала. Един прекрасен свят.

От време на време Едуард поглеждаше към нея. Той виждаше всяко трепване на лицето ѝ, което издаваше всички нейни мисли и чувства, и усещаше дълбоко удовлетворение. Той беше предположил, че тя ще реагира така.

Вивиан беше възхитена от любовния дует на Виолета и Алфредо в края на първо действие и се трогна до сълзи. Когато завесата падна, тя възторжено аплодираше заедно с останалите.

Любовната история между Алфредо и Виолета продължаваше. Вивиан следеше действието с почти детско напрежение. Тя дълбоко се развълнува, когато се появи бащата на Алфредо и Виолета се закле да

се откаже от сина му, за да не погуби бъдещето му и щастието на неговата сестра. Все пак тя направи някакъв паралел с историята между нея и Едуард. Макар че той нямаше баща, който да ги раздели. Затова пък имаше други неща между тях.

Но не само действието завладя Вивиан. Музиката я развълнува силно. Тя беше толкова красива, че направо да се разплаче човек. А и тези прекрасни гласове...

Когато в трето действие Алфредо хвърли в краката на Виолета парите, спечелени на карти, а тя рухна, разтърсена от ридания, сълзите на Вивиан потекоха свободно. Едуард извади кърпа от джоба си и я тикна в ръката ѝ. Тя се усмихна с благодарност и си избърса носа.

Разбира се, кърпичката послужи най-вече по време на четвърто действие, когато Алфредо се върна при смъртно болната си любима и тя издъхна в ръцете му.

След като завесата падна, няколко секунди Вивиан седеше неподвижно с мокро от плач лице, преди да се присъедини към аплодисментите на публиката.

Тя ръкопляскаше като полудяла, викаше заедно с другите „Браво!“, а Едуард установи, че никога не се е наслаждавал така на един оперен спектакъл.

Вивиан продължаваше да ръкопляска и когато залата започна по малко да се изпразва, а дамата от съседната ложа се обърна към нея с усмивка:

— Е, скъпа, хареса ли ви операта?

Вивиан ѝ отговори съвсем непосредствено:

— О, страхотна е. За малко да намокря гащите.

Усмивката на дамата замръзна.

— Моля?

Едуард с мъка се сдържа да не се засмее.

— Тя иска да каже, че ѝ харесва повече от „Веселите уиндзорки“ — каза той небрежно.

Беловласата дама явно усилено мислеше как е могла така погрешно да разбере думите на Вивиан и объркано поклати глава. След това изведнъж се закиска, а Едуард протегна ръка на Вивиан.

— Да — потвърди той и учтиво се поклони. — Довиждане, скъпа.

Дамата им махна с ръка за довиждане и те напуснаха операта.

По време на обратния полет за Лос Анджелис Едуард посвещаваше Вивиан в тайните на шаха. Тя съвсем бързо схвана основните правила и беше толкова въодушевена от играта, че непременно искаше да продължат и в хотела.

Всъщност тя не се придържаше кой знае колко към правилата и Едуард много се забавляваше на предпочитанието ѝ към дамата.

— Не я пипай — предупреди я той, когато тя за пореден път искаше да направи с нея напълно излишен ход. — Не я пипай.

— Обичам дамата, затова и ще я взема — упорстваше Вивиан, а той сложи пръстите си върху нейните.

— Не, там не може да я сложиш.

Тя се захили и все пак я сложи. Едуард се засмя и поклати глава.

— Наистина ли го направи?

Тя се радваше като дете и с набръчкано чело размишляваше как трябва да продължи, а той погледна часовника си.

— Не искаш ли да продължим утре? Вече е много късно, а аз трябва още да поработя.

Тя го погледна с умоляващ поглед.

— А ако утре не отидеш на работа и просто си вземеш един свободен ден?

— Какво? Да не отида на работа? — Думите му прозвучаха така ужасено, сякаш бе поискала от него да мине по парапета на терасата.

— Да — просто каза тя, а той се замисли.

— Е, всъщност фирмата е моя... — каза той най-накрая и се ухили като ученик.

На другата сутрин Филип Стъки имаше още един повод да се чуди на шефа си. Неговата секретарка Блеър влезе с няколко справки, които Стъки беше поискал, и съобщи, че се е обадил мистър Луис.

— Какво каза? — попита Фил и с неприятно чувство си спомни вчерашното им спречкване.

— Каза, че си взима един свободен ден.

Стъки погледна стъписано Блеър. Той познаваше Едуард от десет години и през цялото това време нищо подобно не се беше случвало.

— Казал е, че ще си вземе един свободен ден? — повтори адвокатът с малко глуповат вид, а Блеър кимна.

— Точно така каза.

Тя излезе от кабинета, а Стъки се загледа, като клатеше глава, в минибилярда, на който от време на време играеше.

През това време Едуард и Вивиан съвсем не бяха далеч от „Луис Ентърпрайзиз“. Бяха отишли в Даунтаун, центъра на Лос Анджелис, но не в деловия квартал с неговите небостъргачи, офиси и безбройните банки.

Дарил ги остави някъде между „Олвера стрийт“, със стари къщи, построени в испанско-мексикански стил, и Сити Хол и те се разхождаха по улиците като съвсем обикновени туристи.

Единственото, което не беше подходящо за случая, беше куфарчето на Едуард, с което не се беше разделил и този път.

По някое време те пристигнаха на един широк площад с голям фонтан. Вивиан се затича към него и се качи на каменния бордюр.

— Гладна съм. Ей там има една будка за снадог. Имаш ли пари?

— Имам пари — отговори Едуард. — Но не знам какво е това снадог.

Тя скочи на тротоара и го хвана под ръка.

— Няма значение. Ще бъде изненада за теб. Ще си вземем нещо за ядене и ще се метнем на сянка под някое дърво.

— Какво ще направим? — попита той озадачено.

Тя повтори:

— Ще се метнем под някое дърво.

— Да — каза той с усмивка и извади от джоба портфейла си.

В този ден Едуард Луис правеше напълно непривични за него неща.

Снапдогът се оказа обикновен хотдог, какъвто той всъщност за последен път беше ял като момче, а и тогава — доста рядко. Но сега му беше вкусно.

Хареса му също да седи на тревата в парка заедно с Вивиан. В такава обстановка още не беше водил делови разговор по телефона — през това време Вивиан му събуваше обувките и чорапите.

Тя хвърли пренебрежителен поглед към неизбежния телефон, който Едуард бе домъкнал със себе си. Той говореше — с кой друг би могъл — с Филип Стъки, този път за подготвяните варианти на договора с „Морс Индъстриз“ и поиска:

— Прочети ми първите две страници.

Известно време той слушаше и казваше ту „хм“, ту „окей“.

На Вивиан започна да ѝ омръзва. Тя остави обувките и чорапите на Едуард на тревата и му взе телефона. След това натисна едно копче, за да прекъсне разговора.

— Това беше важно обаждане — каза той, но в никакъв случай сърдито, а Вивиан бързо го целуна по бузата.

Те прекараха целия следобед в парка, лежаха на тревата, гледаха слънцето, което блестеше между листата, наблюдаваха минувачите, майките с техните бебета, децата, които лудуваха наоколо. Накрая Едуард реши, че това е бил един чудесен ден.

По някое време той извади книга от куфарчето си. Заглавието беше „Шекспир — цитати“ и той зачете на глас на Вивиан, а тя се беше притиснала до него и от време на време нежно прекарваше пръсти през твърдата му, късоподстригана коса, която тук-там вече беше побеляла.

Късно вечерта, когато вече се беше стъмнило, те отново се разхождаха по улиците и накрая влязоха в един обикновен, евтин ресторант, който се казваше „Барб'с Куики Грил“, а на витрината му големи червени букви обещаваха „Хубава храна“.

Оттам Дарил отново ги взе с луксозната лимузина. Докато пътуваха към „Рийджънт Бевърли Уилшър“, почти не разговаряха.

Седяха на задните седалки, а Вивиан беше сложила глава на рамото на Едуард.

В хотела тя веднага се пхна под душа, а умореният Едуард се излегна на широкото легло. Вивиан облече една от новите си сатенени нощници, среса косата си и си сложи зад ушите няколко капки парфюм — също придобивка от голямото пазаруване преди четири дни на „Родео Драйв“. След това отиде в спалнята.

Едуард лежеше полуизправен на леглото, облегал главата и раменете си на една възглавница. Беше със затворени очи и дишаше дълбоко и равномерно. Той не се помръдна, когато Вивиан спря до леглото.

— Той спи и сънува — каза тя тихо и нежно го гледаше.

Тя се приближи на пръсти и седна на ръба на леглото. След малко вдигна ръка и целуна върха на показалеца си, преди да докосне с него устните на Едуард.

Той все още не се събуждаше. Стаята беше осветена само от малка нощна лампа. Вивиан погледна устните на Едуард и дръпна пръста си. После се наведе напред и го целуна по бузата.

Една-две секунди тя се колеба, но после устните ѝ продължиха по-нататък и стигнаха устата му.

Едуард отвори очи. Дъхът му спря, когато видя какво прави Вивиан. Тя го целуна по устата.

Той разбираше какво означава това за нея и че това бе повече от всичко, което му беше дала дотогава. Той мълчаливо я гледаше. Вивиан му се усмихна и в този момент цялото ѝ сърце беше в блясъка на очите ѝ. После тя отново се наведе към него и той усети топлиите ѝ устни да се притискат към неговите. Устата ѝ леко се разтвори, докато целуваше устните му и нежно ги докосваше.

Когато за момент се откъснаха един от друг, за да се погледнат, очите ѝ изглеждаха големи и сериозни.

После ръцете на Вивиан се плъзнаха по лицето му, а той отново я целуна, все така нежно и внимателно, като че ли се страхуваше да не разруши този миг.

Вивиан дишаше по-бързо и Едуард усети, че тя иска повече, че е готова да се отдаде изцяло с тази целувка. Тогава с тих стон той разтвори устните ѝ и тя остави езикът му да проникне в устата ѝ.

В началото като на шега, но с постепенно нарастващо желание Едуард докосваше с език зъбите на Вивиан, продължи до крайчетата на устата ѝ и по вътрешната страна на устните ѝ, преди да изпълни цялата ѝ уста.

Всичко беше така, както Вивиан бе искала и бе жадувала в мечтите си. Тя се разтопи в тази целувка, сля се с нея, притисна се силно към Едуард, изпълняваше с готовност всяко негово желание и не можеше да му се насити.

Тя обичаше вкуса на устата му, усещаше диханието му и ръцете му, които галеха тялото ѝ, и се притискаше още по-силно в прегръдката му. Тя прочете желанието в очите му и изведнъж се почувства невероятно щастлива, че има тази власт над него. В този миг той беше нейният мъж, а тя беше неговата жена, а всичко останало нямаше значение.

В един момент Вивиан смъкна нощницата си и Едуард я взе с почти болезнена страст, но болката се превърна в наслада. Вивиан цялата му се отдаде и си възвърна това, което му беше дарила, взе това, което Едуард ѝ даваше, и се остави да я доведе до върха.

Но и тогава той не я пусна, а я прегръщаше и я галеше, докато диханието ѝ се успокои и тя се отпусна удовлетворена.

Тя лежеше в прегръдките на Едуард. Той беше затворил очи, но тя го гледаше така, сякаш искаше завинаги да запечата в паметта си всяка черта на лицето му.

След малко тя сложи главата си на лакътя му и каза тихо: „Обичам те“.

Той отвори очи, но не каза нищо. Вивиан и не бе очаквала отговор. Тя лежеше и беше напълно доволна, че поне веднъж го е казала и че сега той знаеше.

На другата сутрин всичко беше, както предишните дни през тази седмица. Едуард закусваше бързо и преглеждаше новия брой на „Уол Стрийт Джърнъл“.

Вивиан стоеше до масата и гледаше наведената му глава. Беше поръчал за нея „Лос Анджелис Таймс“, но тя нямаше голямо желание да го чете.

— Бих искала да знам за какво мислиш сега? — попита тя, когато забеляза, че Едуард е престанал да чете.

Тя беше облякла сив копринен пенъор на черни цветя, черна яка и маншети и беше вързала косата си на кок.

— Ще ти кажа. Имаме още само една нощ заедно. След това най-накрая ще се отървеш от мен.

Тя обиколи масата, за да седне на мястото си.

— Всъщност какво искаш да чуеш сега от мен? — попита тя с крива усмивка, седна и все пак отвори вестника си.

— Работата ми тук почти приключи — каза Едуард. — Трябва да се връщам в Ню Йорк.

Тя гледаше страницата за спорт, без обаче да чете, и се опитваше да скрие надигащата се у нея тъга. Но Едуард разбираше какво става с нея и я погледна с обич.

— Бих се радвал отново да те видя.

С усмивка на облекчение Вивиан вдигна поглед.

— Наистина ли?

— Да — потвърди той. — Да, това искам. Вече имам и апартамент за теб. И кола. И ти гарантирам нещо: има много магазини, които ще се състезават за теб, когато отиваш да пазаруваш. Всичко съм уредил.

Докато той говореше, Вивиан подпря глава с ръце. Усмивката ѝ се смени с учудване.

— Нещо друго? — попита тя спокойно. — И след като си бил при мен, ще оставяш пари под възглавницата?

Едуард въздъхна.

— Между нас нещата няма да са такива.

— А какви? — този път тя не можа да скрие огорчението си.

Той я погледна и поклати глава.

— Няма да се връщаш на улицата. Това все пак е предимство.

— Но иначе за мен нищо не се променя.

Тя рязко стана и излезе на терасата. Едуард видя, че спира пред парапета. Той отново въздъхна и отиде до вратата.

— Вивиан, какво искаш всъщност? Как трябва да стоят нещата между нас?

Тя гледаше няколко гълъба, които с гукане кацнаха на покрива близо до тях.

— Нямам представа — каза тя тъжно.

Отдолу се чуваше уличният шум. Грееше слънце. Това беше един хубав, ясен ден. По небето имаше само няколко бели облачета.

— Когато бях дете и се държах лошо, а това се случваше доста често, майка ми ме заключваше на тавана — каза Вивиан, без да се обръща. — И когато аз... Там горе си представях, че съм принцеса, която една зла вълшебница държи затворена в кулата. — Тя се засмя тихо, но смехът ѝ прозвуча тъжно. — Изведнъж пристига един рицар на бял кон, с развети знамена. Той галопира към кулата и... и после вади меча си. Аз му махам, а той скача от коня си. Моят рицар се изкатерва на кулата и ме спасява.

Вивиан млъкна и се обърна към Едуард.

— Да, точно така си мечтаех някога. Но не си спомням рицарят да казва: „Знаеш ли, бейби, имам луксозен апартамент и кола за теб“.

Сега Едуард я разбра и се почувства доста безпомощно — нещо, което рядко се случваше с него. Той не знаеше какво да ѝ отговори.

В този момент звънна телефонът. Почти с облекчение той се върна в хола и вдигна слушалката.

— Да?

Обаждаше се Фил.

— Имам важна новина. Преди малко говорих с Джим Морс. Чуй, иска още днес да се срещне с теб.

— За какво става дума? — попита Едуард кратко.

— Това не каза. — Фил се смееше победоносно. — Едуард, най-сетне успяхме. Притиснахме го. Най-накрая то спипахме. Внимавай, ако наистина се предаде, трябва още днес да ни припише акциите си.

Вивиан се появи на вратата на терасата. Едуард я погледна, докато разговаряше. Днес следобед трябваше да говори с Вивиан, да се опита да я убеди...

— Това не ме устройва — каза той по телефона. — Ако наистина ще клекне, не мога да чакам толкова дълго. Кажи му, че искам веднага да се срещнем. Доскоро.

Той хвърли слушалката и бързо навлече сакото си. После се обърна към Вивиан. Няколко секунди мълчаливо се гледаха, докато Едуард каза:

— Трябва да тръгвам. Но искам да ти кажа още нещо: мога да те разбера. Но за повече... просто не ми стига смелост. Би било

прекалено важна крачка за мен.

Тя оправи вратовръзката му и я приглади, като се стараеше да не се разплаче. Тя също го разбираше, той не можеше да се промени. Глупавото обаче беше, че и тя не можеше да се промени.

— Да, знам — отвърна тя и гласът ѝ беше станал съвсем тънък.
— За някой като мен това е едно страхотно предложение.

На бузата му трепна един малък мускул.

— Никога не съм се отнасял с теб като с проститутка.

Вивиан мълчеше и наведе глава. Тя го гледаше, докато излезе.

— Току-що го направи — каза тя.

Но това Едуард не може да чуе.

След един час отново звънна телефонът. Вивиан вдигна слушалката и чу мъжки глас.

— Говори Бърнард Томпсън, мис Вивиан. Можете ли веднага да дойдете на рецепцията? Тук някой ви чака. Каза, че името ѝ е мис Де Лука.

Гласът на управителя на „Рийджънт Бевърли Уилшър“ звучеше доста резервирано.

Вивиан чу Кит да казва: „Искам да говоря с нея“. Вивиан си представи как мистър Томпсън непреклонно ѝ дърпа слушалката от ръцете и се оглежда нервно, за да види дали Кит не прави неприятно впечатление на гостите.

В следващия момент Кит вече беше на апарата.

— Ало, бейби, бързо слез долу. Тия прасета не ме пускат да се кача.

Вивиан бързаше колкото можеше, за да не създава ядове на господин Томпсън. Защото, като се има предвид характерът на Кит, това бе напълно възможно.

Все пак не успя да дойде съвсем навреме. Кит сложи слушалката и победоносно се обърна към управителя. Тя се беше облякла и нагласила така, както всяка вечер, когато отиваше „на работа“ на булевард „Холивуд“: с бюстие до пъпа от плат като кожа на леопард, с черен минижуп и дънково яке.

— Малката ей сега ще дойде.

— Чудесно — промърмори управителят и реши дотогава да държи Кит под око. Но намерението му бе осуетено от едно пиколо, който го заговори и му съобщи, че машината за миене на прозорци се е развалила.

— И точно в събота... — въздъхна Бърнард Томпсън.

Беше ясно, че той лично трябва да се заеме с тази работа.

— Чакайте тук, моля — каза той строго на Кит и се обърна към мис Уилсън, която беше на рецепцията: — Внимавайте — помоли той с половин глас, като погледна към Кит.

След това бързо се отдалечи.

Кит намръщи нос и небрежно се облегна на лакти върху плота на рецепцията. Тя разглеждаше лъскавата повърхност от махагоново дърво и духна отгоре. Със задоволство отбеляза, че Марджъри Уилсън я наблюдава с явно възмущение, и се ухили.

Кит се изправи и усмивката ѝ стана още по-коварна, когато съзря една възрастна семейна двойка, която беше влязла във фоайето и я гледаше шокирано. Двамата бяха застанали на известно разстояние от нея, явно, за да са по-далеч от Кит.

Кит се приближи към тях, като поклащаше бедра.

— Петдесет долара, татенце. За седемдесет и пет старата може да ни гледа! — обясни тя на висок глас, така че думите прокънтяха в цялото фоайе.

Гостите ужасено се отдръпнаха и излязоха, без да продумат.

Кит се засмя и отново се облегна на рецепцията. Тя беше много доволна от акцията си, след като тук се отнасяха така високомерно с нея, и мляскаше дъвката си.

Най-накрая се появи Вивиан и за облекчение на мис Уилсън, изведе Кит в градината на хотела, където се намираше и басейнът.

Тук беше доста пусто. Само няколко души лежаха на шарените шезлонги и почти не обърнаха внимание на двете момичета, които слизаха по стълбите към градината.

— Опитай се да се свържеш с теб — каза Вивиан, която беше хванала приятелката си под ръка.

Наистина тя няколко пъти бе звъняла, тъй като Кит още не беше взела парите от рецепцията, но не я беше заварила. Вивиан се опита да я открие дори в „Блу банана“.

Кит кимна.

— Да, знам, хората в „Банана“ ми съобщиха, че ме търсиш.

Тя говореше провлачено, тъй като още дъвчеше дъвката си.

— Защо не взе парите в четвъртък? — искаше да знае Вивиан.

— Трябваше да се крия от Карлос.

— С парите всичко щеше да се уреди — възрази Вивиан, която се безпокоеше за приятелката си.

Кит спря.

— Чакай, при мен също станаха някои неща. Преди няколко дни пребиха Нино. А Рейчъл я прибраха тъпите ченгета. — Тя извади плика от чантата си. — Във всеки случай сега имам парите. Благодаря ти, че ме измъкна. Карлос може да ми го оближе...

Докато разговаряха, бяха отминали басейна и Вивиан се насочи към една тераса, където имаше няколко маси и столове.

— В последно време непрекъснато говореше за тебе — продължаваше Кит. — Направо ще откачи, ако те види с тия фини парцали. Направо не смея да те прегърна, да не би да скъсам нещо.

Вивиан се засмя, а Кит я огледа оценяващо през слънчевите си очила.

— Бейби, изглеждаш страхотно.

Вивиан посочи една маса, която беше на слънце.

— Искаш ли да седнем тук?

— Не, по-добре на сянка — отказа Кит и Вивиан тръгна към една маса с чадър.

— Добре си се подредила, а? — каза Кит, когато се настаниха. — Така, както изглеждаш сега, не можеш повече да работиш при нас. Все едно не подходдаш за там.

— О, благодаря — каза Вивиан и погледна розовата си пола-панталон и самото от същия плат. — С достатъчно пари всичко е лесно. — Думите ѝ прозвучаха доста тъжно.

— Да — отговори Кит със завист.

Тя пхна плика в широкия си джоб и си свали очилата.

— Е? — осведоми се тя. — Кога ще си заминава?

— Утре — отговори потиснато Вивиан.

— Ще задържиш ли нещата?

Тя кимна.

— Попита ме дали искам да продължим да се виждаме. Но аз смятам, че е глупаво. Не искам повече. Това трябва да е седмица като

всяка друга.

Кит внимателно я наблюдаваше.

— С това не съм съгласна.

Вивиан се опита да се усмихне, но усмивката ѝ излезе тъжна.

— Не, така е.

— Боже мой — промърмори Кит съчувствено. Чувството на завист, което за момент я бе обзело, се изпари.

— Какво има?

— Познавам този замечтан поглед.

Вивиан възмутено махна с ръка.

— Ах, не си въобразявай разни работи!

— Влюбила си се в него — каза Кит без всякакво увъртане.

— О, не, Кит! — възрази Вивиан невъздържано, но приятелката ѝ отговори, без да се впечатли особено:

— Влюбена си. — Тя се наведе напред. — Да не си го целувала по устата?

Вивиан искаше първо да отрече, но след това все пак кимна.

— Да, направих го.

Кит я погледна почти ужасено.

— Истински ли го целуна по устата?

— Да, точно така, и беше много хубаво — отвърна Вивиан замечтано.

— Влюбваш се и го целуваш този тип по устата? Нищо ли не си научила?

— Не съм толкова загубена, колкото си мислиш — смело излъга Вивиан. — Аз... не съм се влюбила в него. Аз... го харесвам.

— Харесваш го — произнесе Кит така, сякаш става дума за екологична катастрофа, но после изведнъж се захили. А на тихото „Да“ на Вивиан тя каза съчувствено: — Много го харесваш. Обаче не е някой изпаднал бедняк, а е фрашкан с пари.

— А на мен ще ми разбие сърцето — добави Вивиан.

Кит поклати глава.

— Е, хайде, не преувеличавай. Нали те е питал дали не искаш да се видите пак. Може би заедно ще си купите една... къща, после ще ти подари диаманти, а после кон и... И така нататък. Случват се такива работи.

Вивиан се засмя, но в следващия момент отново стана сериозна. Помисли си за момичетата на булевард „Холивуд“.

— Такива неща се случват само в приказките. Че кой е имал такъв късмет? Например Хърбавата Мери или Рейчъл...

Кит презрително набръчка нос.

— Тия двете ги остави. Те за нищо не ставаха.

— Искам да знам кога наистина се случва така? — настояваше Вивиан. — Назови ми поне един-единствен пример с някого, когото познаваме.

— Някакво име? — попита Кит и започна напрегнато да мисли.

— Да, някой, с когото е станало нещо такова — притискаше я Вивиан.

Кит сложи ръце на слепоочията си и стисна очи, като мислеше напрегнато.

— Трябва да ти кажа едно име? Наистина ли очакваш ей така да се сетя? О, боже, откъде да ти измисля сега едно име?

Изведнъж физиономията ѝ светна. Тя въздъхна с облекчение, отпусна ръце и се захили.

— Сещам се само за Снежанка.

За момент Вивиан я изглежда объркано. После започна да се смее, а Кит ѝ пригласяше.

Междувременно Едуард се срещна в „Луис Ентърпрайзиз“ с Джим Морс. Той отново бе довел внука си. Едуард ги покани в залата за съвещания заедно с Филип и останалите господа от мениджмънта.

Срещу всеки имаше по един екземпляр от договора, подготвен от Филип, който Едуард искаше да подпише днес с „Морс Индъстриз“.

Самият той седеше на президентското място, но изведнъж стана и отиде до големия, стигащ до пода прозорец, който беше точно зад мястото му.

За секунда Фил го погледна обезпокоено, после се обърна към Джим Морс.

— Мистър Морс — започна той малко предвзето. — Помолихте за разговор с мистър Луис. Сега мистър Луис с удоволствие ще ви изслуша.

Възрастният господин се поизправи. Той погледна очакващо към Едуард, но онзи не се обръщаше, а продължаваше да стои с гръб към него.

— След като обмислих всичко обстойно, промених позицията си относно вашето предложение — започна притеснено Джим Морс. Личеше колко трудно му беше да говори. — При едно условие.

Той все така не се обръщаше към Стъки, а продължаваше да говори към гърба на Едуард.

— Не се безпокоя за себе си, става дума за хората, които работят за мен.

— Това не е проблем — вметна Стъки доброжелателно, след като Едуард отново не каза нито дума. — Ще се погрижим за тях.

В този момент Едуард се обърна и се огледа. Филип не забеляза това и продължи да говори:

— Господа, да се върнем към договорите. Да прегледаме още веднъж отделните точки. Точка първа...

— Един момент, Фил... — Едуард се върна до масата. — Господа, бих искал да говоря с мистър Морс насаме.

Лицето на Джим Морс изразяваше учудване, докато Стъки явно беше изнервен. Какво, по дяволите, е намислил Едуард? Всичко е съвсем ясно. Победили са на всички фронтове. Защо подлагаше на риск окончателното подписване на договора с един безсмислен разговор?

— Моля — рязко каза Едуард.

Стъки си пое дълбоко въздух. Той се опитваше да скрие безпокойството си.

— Господа, чухте. Моля, почакайте отвън.

Той остана да седи, а Джейк Уонс и Марк станаха.

— Това важи и за теб, Фил — каза Едуард спокойно.

— Какво? — попита Стъки стъписано.

— Казах, че бих искал да говоря с мистър Морс насаме — повтори Едуард вече с нотка на нетърпение в гласа.

Няколко секунди минаха, докато Филип се надигне. После посочи Дейвид Морс, който също седеше.

— Тогава защо той ще остане?

Едуард се приближи до Стъки.

— Моля те — каза той, без да се поддава на неговия натиск. Този път думите му прозвучаха като заповед.

Те се изгледаха, Филип стисна устни и се обърна към вратата.

— Аз ще съм наблизко — промърмори той, като излизаше с едва сдържан яд.

Джим и Дейвид размениха погледи. Възрастният човек му кимна и Дейвид се надигна и също напусна стаята.

Едуард отново се приближи до прозореца и пусна щорите.

— Така по-добре ли е? — попита той, тъй като бе забелязал, че слънчевата светлина заслепяваше Джим Морс.

— Да, благодаря.

Гласът на Морс звучеше несигурно. Той също се питаше: какво има Луис предвид? Той не очакваше от него нищо добро.

— Искате ли кафе?

Джим Морс отново кимна.

— Еспресо, моля.

Едуард отиде до една малка масичка, където бяха подредени термоси и чаши за кафе. Той напълни една чаша.

— Мистър Морс, интересите ми относно вашата фирма се промениха — започна той.

Сега говореше съвсем уверено, без ни най-малко колебание. През изминалите дни той често мислеше за това, но все отлагаше окончателното решение. Повече не можеше да се отлага. Договорът бе съставен и готов за подписване. А Джим Морс явно не виждаше друг изход, освен да го приеме.

Но все пак имаше друг изход. И точно сега, в последната минута Едуард най-сетне се реши.

„Нашата фирма не строи нищо. Ние нищо не произвеждаме“ — беше казал той на Стъки. Но онзи не го разбра. Та нали беше играл само на монополи, а продължаваше да го прави. Само че сега ставаше дума не за игра, а за хора и за техните съдби.

Джим Морс го погледна. Той дълго и с всички сили се беше борил, за да спаси труда на целия си живот. Сега беше уморен и се страхуваше. Не за себе си, а за хората, които работеха за него. Той знаеше каква е славата на Едуард Луис. Той беше хладнокръвен, когато ставаше дума за бизнес и печалба, той не се съобразяваше с нищо. Какво може да е измислил сега?

— Каква цел преследвате всъщност, мистър Луис? — попита възрастният човек, когато Едуард слагаше пред него кафето.

— Взех решение да не купувам фирмата ви и да я разпродавам на части. Бих искал да предотвратя и това, някой друг да го направи. — Тонът му беше студен и делови. — В момента компанията ви се намира почти пред фалит и аз... — Едуард се запъна и си пое дълбоко въздух. — Намирам се на непознат терен. Искам да ви помогна.

Джим Морс не бе докоснал кафето си. Не можеше да повярва на чутото.

— Как така? — попита той.

Дотогава той успяваше да запази самообладание, но сега гласът му трепереше и Едуард му се усмихна, докато сядаше на мястото си.

— Мисля, че можем да превърнем фирмата ви в нещо много специално.

Морс сбърчи гъстите си бели вежди.

— Какво беше станало с поръчките от военноморската флота?

— Те са валидни. Бяха само забавени. — Едуард видя, че Морс учудено се усмихва и добави: — Блъфирах. — Усмивката на Едуард

стана по-широка.

— Имате талант за това.

— Благодаря. Това ми е работата.

Едуард стана и започна да се разхожда нагоре-надолу по стаята, докато обясняваше как си представя в общи линии бъдещата им съвместна работа. Възрастният човек кимна няколко пъти, а лицето му постепенно се отпусна.

Най-накрая Едуард спря до стола си и изпита голямо облекчение, че е казал най-същественото.

— Мисля, че можем да оставим подробностите на служителите ни.

Джим Морс се изправи.

— Мистър Луис, бих искал да ви кажа нещо, без да прозвучи надменно. Много се гордея с вас.

За секунда Едуард изглеждаше смутен. После хвана ръката, която старецът му подаде, и силно я стисна.

— Благодаря — тихо каза той. — О... мисля, че трябва да повикаме останалите.

Филип Стъки бе прекарал един много неприятен четвърт час. Краткият триумф от това, че Дейвид Морс също трябваше да напусне залата, не трая много дълго. Двамата мъже не разговаряха един с друг. Докато Дейвид, на пръв поглед спокоен, стоеше облеган на стената, Филип се мяташе като тигър напред-назад и си блъскаше главата какво ли става сега в заседателната зала. Той започна все повече да се ядосва.

Няколко пъти заставахе до вратата на залата с надеждата да чуе нещо от разговора и само присъствието на Дейвид го спираше да не допре ухото си на ключалката, за да подслушва.

Уонс, Марк и Джейк също чакаха във вестибюла и се изправиха, когато Едуард се появи на вратата.

— Заседанието продължава, господа — каза той, а Филип звучно въздъхна.

Той влезе пръв, следван от Дейвид, който хвърли угрижен поглед към дядо си. Джим Морс му кимна успокояващо.

— Влезте, господа, седнете — каза той ведро.

Думите му прозвучаха така, сякаш той ще води заседанието.

Филип се втурна към Едуард.

— Едуард, моля те, обясни ми, какво става тук — настоя той раздразнено.

Той леко го потупа по рамото.

— Сега е твой ред, Фил. Желая ти успех — отговори той с усмивка, която се стори на Стъки злорада.

— Почакай! — викна той, когато видя, че Едуард иска да излиза.

Адвокатът изтича до масата и погледна договора, който беше до мястото на Едуард.

— Момент, договорите изобщо не са подписани. Може ли да ми обясни някой най-накрая какво става тук?

Едуард само се огледа с радостно, но лукаво изражение на лицето, и затвори вратата след себе си.

Джим Морс се изправи в целия си импозантен ръст.

— Мистър Луис и аз решихме да строим кораби. — Той огледа замръзналите лица на мениджърите на „Луис Ентърпрайсиз“ и изкривеното от яд лице на Стъки и добави, за да изясни, че поръчката на военноморската флота отново е валидна и че това е само началото: — Големи, мощни кораби!

Дарил чакаше с колата пред небостъргача, в който се намираше офисът на „Луис Ентърпрайсиз“. Когато видя Едуард да излиза от портала, той излезе и му отвори задната врата. Но Едуард само връчи на шофьора куфарчето си.

— Дарил, бих искал малко да се поразходя. Чакайте ме тук.

— Разбира си, мистър Луис.

— Благодаря — каза Едуард и тръгна, а чернокожият остави куфарчето и зае мястото си зад кормилото.

Целта на Едуард беше един парк, който се намираше наблизо. Известно време той се разхождаше нагоре-надолу по добре поддържаните, покрити с чакъл алеи, но изведнъж решително събу обувките и чорапите си и стъпи на гъстата зелена морава.

Беше убеден, че изглежда много смешно — мъж със строг тъмносив костюм, с навити панталони да се разхожда бос по тревата. Но това не го притесняваше особено.

Той погледна небостъргача, където се намираше неговият офис, и се засмя наум.

Не беше свикнал да ходи бос. От време на време го заболяваше от някое камъче, а тревата гъделичкаше стъпалата му. Освен това

щеше да си изцапа краката. Но и това му беше безразлично.

Едуард Луис искаше по своя прочут систематичен начин да разбере какво значи човек да развива у себе си ново усещане за живота.

В апартамента на „Рийджънт Бевърли Уилшър“ Вивиан беше опаковала нещата си. Тя все още беше с пола-панталон, с бяла риза и отгоре със свободно падащо сако, но се беше събула, докато пренасяше дрехите си в антрето.

Тя искаше да си тръгне още днес и беше сигурна, че Едуард ще я разбере. Последната нощ, която биха прекарали заедно, щеше само да влоши всичко и да го направи по-болезнено. Вивиан мразеше този начин на раздяла.

След като е дошъл краят — дали днес или утре, вече нямаше значение. По-добре беше да се приключи бързо.

Вивиан взе от спалнята кутията си за шапки и я остави в коридора до останалите неща. В този момент някой звънна на вратата на апартамента. Вивиан отвори и видя отвън Филип Стъки. Той забеляза неприязън в очите ѝ и вдигна ръка.

— А, светът е малък — каза той, като се смееше. — Да... Всъщност идвам при Едуард.

Вивиан беше отворила вратата само толкова, че да може да види кой е отвън и явно нямаше намерение да я отвори повече.

— Няма го. Мислех, че е при вас, в офиса — отговори тя.

Стъки все още се смееше и поклащаше глава.

— Не. Едно знам със сигурност: при мен го няма...

След това той просто бутна вратата, за да влезе.

— Не, за съжаление Едуард не е при мен — повтори той и остави куфарчето си в антрето. — Повярвай ми, хубави времена бяха, когато винаги бяхме заедно. Тогава той не би изпуснал просто така сделка за милиарди долари. Нямаше да го направи.

Докато говореше, беше отпуснал вратовръзката си. Той отиде на бара, а Вивиан се върна в хола и в нерешителност застана до стъклената масичка. Чувстваше се много неловко. Стъки изглеждаше доста заплашително и тя се питаше дали не е пиян. Във всеки случай беше страшно ядосан, въпреки че се смееше.

— Жалко, че вече слуша не мен, а теб. Наистина жалко — продължи той, като погледна към Вивиан. — Той извади от бара шише и си наля едно питие. — Ще пиеш ли и ти нещо? — осведоми се той, но Вивиан отказа.

— Не. Не, благодаря.

Тя отиде до дивана и седна по турски, а Стъки се настани на едно от високите столчета до бара.

— Добре. Тогава ще го почакам тук.

— Едуард скоро ще се върне вкъщи. Трябва да дойде всеки момент — увери го тя, защото не ѝ харесваше как я гледа. Той направо я „опипваше“ с поглед.

За да прави нещо, Вивиан взе от масата един тефтер и химикалка. Стъки се смъкна от стола и дойде при нея с чашата в ръце.

— Вкъщи? — повтори той и се захили. — Струва ми се, че изразът в случая не е съвсем подходящ. Това е само една хотелска стая, а не „вкъщи“.

Той остави чашата си на масата, а Вивиан седна изправено и свали краката си на пода. При това тя старателно пишеше нещо в тефтера.

— А ти не си малката домакиня... — добави Стъки, а в усмивката му имаше нещо подло.

Тя се отмести малко, когато той седна до нея, и продължи да пише. Стъки направо я пронизваше с поглед.

— Ами една проститутка.

Той отново се засмя и този път смехът му беше направо отвратителен.

— Дори може би си една направо страхотна проститутка. Може и така да е.

Вивиан остави тефтера. Тя се опитваше да запази спокойствие, да скрие страха си и да демонстрира само студена враждебност.

Стъки я разглеждаше с присвити очи.

— А ако сега те начукам, това може и да е една малка компенсация за милионите, които ми се изплъзнаха днес.

Вивиан за малко да свирне с уста. Значи Едуард все пак не е купил „Морс Индъстриз“? Явно това беше обяснението за яда на Стъки.

Той се приближи още към нея.

— Ще съм съвсем откровен, сладурче, тази загуба е голям удар за мен. Много голям. Аз страдам. Освен това започвам да се ядосвам. Съвсем малко. Бих могъл да откача, да превъртя, да направя някаква идиотщина.

Той сложи ръката си на коляното на Вивиан и започна да я опипва все по-нагоре.

— Ами ако и аз спя с теб? А после те заведа на опера, тогава може би...

— Гадняр!

Вивиан се опита да махне ръката му и да го бутне настрани, но той я сграбчи по-силно.

— Пусни ме! — каза тя задъхано, когато той я придърпа към себе си. — Свиня такава, разкарай се оттук!

Тя се бореше с него, когато той посегна към гърдите ѝ, със светкавична бързина го ухапа.

„Ау!“, Филип вдигна ръката си и я разгледа неразбиращо. После отново погледна Вивиан. В очите му изведнъж се появи убийствена злоба, примесена с похот. Той замахна и удари Вивиан по лицето. Тя извика, но той продължи да удря. Крещейки, тя се опитваше да се отбранява, но той беше по-силен и се хвърли върху нея. Дватамата се изтърколиха на земята.

— Хайде де! Не се превземай! — изсъска Стъки и пъкна коляно между бедрата ѝ, докато продължаваше да удря.

Вивиан се отбраняваше с всички сили, хлипаше и викаше.

— Не, не, не... Върви си! Остави ме!

Тя усети как той вдигна ризата ѝ и започна да мачка гърдите ѝ.

— Аз също ще ти платя. Колко искаш? Двайсет долара? Трийсет? Петдесет?

— Пусни ме! — отново извика Вивиан, като се опита да се измъкне. — Пусни ме...

Тя виждаше изкривеното му лице, надвесено над нея.

— Ти си една петдесетдоларова курва, нали? Е, хайде, давай!

В този миг някой го дръпна назад. Беше Едуард, който още в коридора бе чул виковете на Вивиан и се бе втурнал в апартамента.

— Да не си полудял, Фил! — извика той и издърпа Стъки за краката.

Вивиан се надигна, после, плачейки, се сви на пода.

Когато Едуард видя как Стъки я е пребил, го обзе толкова силен гняв, че му беше много трудно да се овладее. Той разтърси Стъки, като че ли беше вързоп парцали, и го повлече към вратата.

— Пусни ме! — изръмжа Филип, но Едуард не му обърна внимание.

— Ти, мръсен, долен измамник! — процеди той през зъби, а Стъки се опитваше да се отскубне и продължаваше да вика:

— Пусни ме! Пусни ме, по дяволите!

— Не искам да си цапам ръцете с теб! — изсъска Едуард, докато го влачеше към антрето. Там го пусна рязко, така че Стъки се спъна и за малко не падна. — Махай се отук! — изкрещя Едуард. — Изчезвай най-сетне!

Очите на Филип бяха кървясали.

— Чуй ме. Това е една проститутка! Една мръсна малка курва...

Той не можа да продължи, защото юмрукът на Едуард се заби във физиономията му. Ударът беше толкова силен, че Стъки падна. Няколко секунди той не беше в състояние да се изправи. Почти беше изгубил съзнание от болка.

— По дяволите! — изръмжа той. — Счупи ми носа.

Междувременно Вивиан, все още трепереща, се беше изправила и седна на канапето. С ужас в очите тя наблюдаваше как Едуард вдигна Стъки за яката.

— Вън! — викаше той. — Вън! Вън! Вън!

— Носът ми е счупен... — Ядосаният вик на Стъки премина в провлачено хленчене.

— Майтапиш се. Инвестираш десет години. Десет години съм правил това, което ти искаше...

Едуард отстъпи назад, като дишаше тежко. Боляха го ставите на пръстите и той няколко пъти си тръсна ръката. После донесе куфарчето на Стъки, докато Филип, залитайки, се подпря на една масичка и се оглеждаше в огледалото, което висеше над нея.

— Това са глупости. С това няма да ме метнеш!

Едуард отвори вратата и изхвърли куфарчето на Фил в коридора.

— Доставяше ти удоволствие да съсипваш другите. Ти стана богат благодарение на мен, защото правех точно това, което ти искаше. — Той посочи с ръка към вратата. — А сега най-сетне си върви!

Стъки се втренчи в него.

— Но аз... — каза той с плачлив глас, но Едуард изрева:

— Не! Марш оттук!

Филип Стъки се обърна и като залиташе, напусна апартамента. Едуард толкова силно блъсна вратата след него, че прозорците издрънчаха.

Той се върна в хола. Когато видя пребитото, подуто лице на Вивиан, почти съжали, че не е подредил Стъки още по-добре. Едуард изтича в банята, взе един ленен пешкир и сложи в него парчета лед, които извади от камерата. После сгъна кърпата и много внимателно започна да прави компреси на Вивиан.

Тя се беше справила със сълзите, но няколко пъти въздъхна шумно, докато той държеше импровизираното чувалче с лед на подутата ѝ буза.

— Откъде мъжете толкова добре знаят как трябва да удрят една жена по лицето? Оу... За миг си помислих, че главата ми ще отхвърчи. Как става това? Да не би в училище да ви показват тайно как се прави? Това... — Лицето ѝ се изкриви. — Ау...

— Мразя мъжете, които посягат на жена — каза Едуард.

Тя го погледна и се опита да се усмихне.

— Чух какво си направил с Морс.

Той все още стоеше, наведен над нея, и продължаваше да прави компрес на бузата ѝ.

— Съвсем делово решение — възрази той, защото изведнъж се смути.

Та нали преди няколко дена беше заявил, че в бизнеса никога не се ръководи от симпатии. А сега беше постъпил точно така.

— Много добре — каза Вивиан, а той кимна.

— И аз мисля така.

Той погали косата ѝ, а тя отмести ръката му, в която държеше леда, и се изправи.

— Вече съм добре. Мисля, че сега мога да тръгна.

Той отстъпи една крачка от канапето и се опита да произнесе думите с делови тон.

— Видях, че си си събрала багажа. Защо искаш да ме напуснеш?

— Едуард, винаги ще се намери някой като Стъки. Някой добър приятел, който ще иска да опита с мен. Някой, който смята, че всичко

му е позволено. Какво ще направиш тогава? Всички мъже ли ще набиеш?

Той остави кърпата с леда на масата.

— Не ме напускаш заради това.

Вивиан се изправи и тихо изстена. Цялото ѝ тяло я болеше от бруталното държане на Стъки.

— Ти... ти ми направи едно предложение, което е много съблазнително. Само преди няколко месеца нямаше да има проблеми. Но сега животът ми се е променил. Ти го промени. Не можеш да върнеш нещата назад. Аз искам повече.

Едуард кимна няколко пъти.

— Познат ми е проблемът — да искаш повече. Може да се каже, че аз съм го открил.

Слаба усмивка се появи на лицето ѝ, а той продължи:

— Въпросът е само колко повече?

— Приказката ми трябва да се сбъдне — каза тя упорито.

Той се обърна и погледна през големия прозорец към терасата.

— Сложни отношения без бъдеще... — промърмори той.

Вивиан отиде в спалнята, за да си вземе обувките. След това бавно седна на стъпалата между преддверието и хола, за да се обуе.

Едуард я наблюдаваше и горчиво се усмихна.

— Имам особен талант. Винаги създавам сложни връзки без бъдеще.

Тя мълчеше, а той извади от самото си портфейла и взе три хиляди долара. Седна до нея и ѝ ги подаде.

— Благодаря — каза той тихо.

— Аз благодаря — отвърна тя потиснато.

За секунда погледите им се срещнаха, после тя взе парите и ги пхна в джоба на самото си. Едуард ѝ даде визитната си картичка.

— Ако имаш нужда от нещо — от клечки за зъби или нещо друго — обади ми се!

Тя се усмихна, но веднага отново стана сериозна и го погали по рамото.

— Аз... прекарах много хубаво — каза тя, като се запъваше, а той за миг стисна пръстите ѝ.

— Аз също...

Вивиан рязко се изправи, за да вземе чантата си от един стол. Тя мигаше често, за да спре напирещите сълзи.

Едуард дойде след нея в коридора и погледна нещата й.

— Да викна ли пиколо? — попита той, но Вивиан поклати глава.

— Не, ще се оправя.

Той взе кутията за шапки.

— Ще взема това.

Едуард понечи да отвори вратата, но в последния момент, обзет от внезапно отчаяние, пак я затвори.

— Остани — помоли той. — Не си отивай. Не ме оставяй сам тази нощ.

Когато я погледна, видя, че тя плаче.

— Не защото ти плащам за това, а защото и ти искаш да останеш.

За момент тя се поколеба, но след това с решителен жест взе от ръцете му кутията за шапки.

— Не мога.

— Както искаш — каза той с равен тон и отвори вратата.

В коридора Вивиан още веднъж спря и се обърна към него.

— Имаш много особени таланти, Едуард.

Очите й се напълниха със сълзи, но тя се усмихваше.

Той я гледаше как си отива и изведнъж рязко затвори вратата, защото повече не издържаше.

Вивиан слезе долу с асансьора. Тя искаше да се сбoguва и с мистър Томпсън.

Той стоеше с едно пиколо във фоайето до едно голямо петно, което красеше мраморния под.

— Не съм виновен, сър — защитавахе се младежът, а мистър Томпсън снизходително клатеше глава.

— Не съм казал това. Обадете се на службата за почистване. Те трябва да уредят това. Вие трябва само да предавате задачите.

Той се обърна, щом чу зад себе си стъпките на Вивиан.

— Здравейте, Барни — каза тя, като се стараяше да бъде усмихната.

Томпсън я гледаше с леко безпокойство.

— Мис Вивиан...

Тя погледна към пиколото, а Томпсън леко му кимна.

— Това е всичко.

Вивиан изчака, докато се отдалечи, и остави част от багажа си.

— Искях да се сбогувам с вас.

— Значи... значи няма да придружите мистър Луис в Ню Йорк?

— Мистър Томпсън не може да скрие разочарованието си.

— Моля ви, Барни. И двамата сме стъпили на земята. Поне в повечето случаи.

Той бавно кимна и към разочарованието му се прибави възхищение. Тя наистина беше една изключителна личност, тази мис Вивиан. Беше умна и имаше силен характер. Жалко, че...

— Коя кола ще ви закара у дома? — осведоми се той, защото изведнъж го осени една идея.

— Ще взема такси — отвърна Вивиан.

— И дума да не става — заяви той и махна на Дарил, който стоеше наблизко, готов за тръгване.

Негърът се приближи.

— Да, сър?

— Моля, закарайте мис Вивиан, където тя пожелае — заповяда му управителят и добави многозначително: — Все едно къде.

— Да, сър.

Шофьорът чакаше, докато с тихо „Благодаря“ Вивиан подаде ръка на мистър Томпсън. Той се наведе, за да ѝ целуне ръка по всички правила на етикета. После ѝ се усмихна с явна симпатия.

— Радвам се, че се запознах с вас. Моля, елате пак, посетете ни някой път.

Вивиан му отговори с усмивка и леко го потупа по рамото.

— Не се предавайте!

Малко по-късно тя седеше на задната седалка на сребристата лимузина. Когато Дарил потегли, тя се обърна и гледаше пищната фасада на хотел „Рийджънт Бевърли Уилшър“, докато безбройните прозорци, навесът над широкия портал, палмите и цветята до стълбите се изгубиха в далечината.

Дарил мина по „Родео Драйв“ преди да свие по Мелроуз и Феърфакс авеню по посока на булевард „Холивуд“, към най-занемарената му част.

Вивиан седеше отзад и беше стиснала ръце в скута си. „Не се предавай — мислеше тя, — не се предавай.“ И продължаваше да

повтаря това като молитва.

Беше станало късно през нощта, а в апартамента на Едуард още светеше. Той седеше на стол до вратата на терасата и размишляваше.

В апартамента беше съвсем тихо без Вивиан. Едуард не вярваше, че тя ще си отиде. Та нали го обичаше. Тя му го беше казала и затова той беше сигурен, че в последния момент все пак ще се съгласи с неговото предложение. Но тя го напусна, защото искаше всичко или нищо.

Упорита, глупава Вивиан! Или по-правилно би било: упорит, глупав Едуард? Той стисна устни. Не, да му се не види, та той не беше рицар, който с меч и развято знаме освобождава принцеса от кулата ѝ. В края на краищата имаше страх от височина.

Едуард погледна парапета на терасата. Там беше застанала Вивиан и му разказваше за детската си мечта. Но той не искаше да ѝ подари мечта, а пари. Луксозен апартамент, кола, кредитна карта. Друга, по-луксозна кула от тази, в която бе затворена дотогава. Тя много добре го разбра.

Само да не насилва нещата! Човек не може да промени нрава си!

Днес на обяд, когато преговаряше с Джим Морс, Едуард промени нрава си. Тогава се осмели да изпълни една своя детска мечта. Да строи нещо. Не само да разрушава. А после се разхождаше бос по една ливада като ученик, избягал от училище, и се чувстваше прекрасно. А за това всъщност трябваше да благодари на Вивиан...

Едуард стана. Няколко секунди гледаше парапета и накрая събра цялата си смелост, за да се приближи към него. Той направи няколко крачки, но отново спря и усети, че се изпотява. Не, не можеше да го направи. Просто не можеше.

Той бързо се върна в хола.

Беше вече късно. Трябваше да ляга. Рано сутринта ще лети за Ню Йорк. Отново ще се върне към стария си начин на живот и ще забрави Вивиан. Глупавото обаче беше, че той изобщо не искаше да я забравя.

Искаше да помни всеки час, прекаран с нея, топлината, смеха ѝ. Разбира се, ще може да живее без нея, но никак няма да е забавно.

Тази нощ Едуард спа ужасно. Когато се съмна, той стана и си събра нещата. После повика пиколо, за да свали багажа му долу.

Изад планините беше дошла буря. По небето бляскаха мълнии, чуваха се гръмотевици.

Едуард взе кутийката за бижута, в която беше сложено колието от рубини и брилянти, което беше взел под наем за Вивиан, когато бяха отишли на опера в Сан Франциско.

Едуард усети с пръстите си меката сърмена калъфка на кутийката и затвори за момент очи, когато си спомни как слагаше на шията на Вивиан скъпото украшение.

Поредната гръмотевица го накара да излезе на терасата. И изведнъж той усети, че може да го направи.

С няколко бързи крачки Едуард се озова до парапета, спря и погледна нагоре в небето. Той все още държеше кутийката с колието.

Пиколото се появи на вратата зад Едуард с две чанти в ръце.

— Имате ли други желания? — попита той любезно и тръгна, щом Едуард отказа. — Ще ви чакам долу, сър.

— Да, благодаря — промърмори Едуард.

Той все още стоеше до парапета. Вивиан беше права, оттук наистина можеше да се види морето...

Мистър Томпсън беше на рецепцията, когато десет минути покъсно Едуард слезе долу и отиде при него. Сметката му беше готова и Едуард я подписа. После погледна към мистър Томпсън.

— Имате ли съобщение за мен? — попита той с надежда, а управителят със сигурност знаеше какво точно съобщение чака той. С искрено огорчение той поклати глава.

— Не, за съжаление не, сър.

Едуард кимна и погледна сметката, която беше на плота пред него.

— Трябва да тръгвам за летището.

— Разбира се. Както винаги Дарил е на ваше разположение.

Шофьорът, който вече чакаше, се приближи.

— Моля, докарайте колата пред главния вход — нареди мистър Томпсън и Дарил излезе.

Едуард върна сметката на мистър Томпсън.

— А, има още нещо.

Той извади от джоба си синята кутийка и я сложи на плота.

— Моля, бъдете така любезен да пратите тази кутийка във „Фред“.

— Да, разбира се.

Мистър Томпсън я взе и я погледна. Той предполагаше какво има вътре, тъй като точно си спомняше как изглеждаше Вивиан и какво носеше онази вечер, когато отиде с Едуард Луис на летището.

— Ще разрешите ли, сър? — попита управителят.

Едуард не разбра веднага какво иска, но после кимна в знак на съгласие.

— Да, разбира се.

Мистър Томпсън отвори кутийката и разгледа колието и обещите, сложени върху бяла коприна. Той забеляза, че и Едуард ги гледа и отнесеният му, нещастен вид окуражи мистър Томпсън за следващите му думи.

— Сигурно не е лесно да се раздели човек с толкова скъпо нещо.

Едуард вдигна поглед, а мистър Томпсън затвори кутията.

— Може би ще се радвате да чуете, че вчера Дарил закарва младата дама до дома ѝ. — Той погледна изпитателно Едуард, преди отново да вземе бижутата. — Ще ги върна обратно.

Изведнъж Едуард започна да се усмихва.

— Много ви благодаря, мистър Томпсън.

Дарил беше докарал колата. Пиколото натовари багажа и Едуард се настани на задната седалка.

Бурята беше отминала към морето и Дарил каза, докато потегляше:

— Дъждът спира, мистър Луис. Самолетът ще може да излети без закъснение. Ще пристигнете навреме в Ню Йорк.

„Не — помисли си Едуард. — Няколко часа закъснение все пак ще имаме.“ После се наведе напред, за да обясни на Дарил какво има предвид.

Вивиан също бе прекарала една безсънна нощ. Часове наред беше разговаряла с Кит, а когато се съмна, стана, за да опакова нещата си.

Парите на Едуард ѝ даваха възможност да напусне Холивуд и да започне отначало някъде другаде. Вивиан имаше намерение да отиде в Сан Франциско. Тя бе казала на Едуард, че той я е променил и няма връщане назад.

Все още валеше, когато Вивиан напъха целия си багаж в куфари и чанти. Кит, която ѝ помагаше да събере нещата си, откри една снимка, на която тя и Вивиан позираха с „работното“ си облекло на булевард „Холивуд“ пред една будка за закуски. Вивиан беше с русата си перука. Кит захихика.

— Сигурно изглеждаме доста скапано.

Тя се обърна с гръб към прозореца и взе мечето си и една малка покривка.

Вивиан се появи на вратата на малката кухничка, а Кит каза преценяващо:

— Всъщност в Сан Франциско не е чак толкова готино. Студено е и има мъгли. Човек никога не знае какво го чака.

Тя сложи покривката върху един куп с дрехи на Вивиан.

— Тогава ще си сложа пуловер — отсече Вивиан и се огледа дали не е забравила нещо.

Тя взе сешоара си и го пъхна в една чанта. Кит седна на един стол до масата.

— Какви планове имаш?

— Ще си намеря работа и ще завърша училището — отговори Вивиан, вдигна дрехите с покривката и ги занесе до един куфар. — Знам, че ще мога. Не е чак толкова трудно. Навремето имах доста добри оценки.

— Възможно е. Всичко е възможно — потвърди Кит мрачно и притисна до гърдите си мечето, с което дори лягаше да спи.

После отново погледна снимката, където са заедно с Вивиан, и въздъхна. Вивиан се изправи.

— Не искаш ли все пак да дойдеш? — попита тя сърдечно, но Кит категорично отказа.

Тя посочи с едно движение на ръката целия апартамент.

— И да оставя всичко това? Няма, и за десет милиона. — Тя се засмя, но явно не съвсем искрено.

Вивиан за миг се поколеба.

— Ела — помоли я тихо тя.

Кит послушно остави мечето си на стола и дойде при Вивиан. Тя извади от джоба на жилетката си една пачка банкноти и я пхна в джоба на якето на Кит.

Хубавото лице на Кит светна.

— О! О, какво е това?

— Това е... стипендия от фондацията за образователни цели „Едуард Луис“. Ние смятаме, че вие имате много добри възможности, Кит де Лука.

— Наистина ли? — попита Кит, на която чак й спря дъхът. — Смяташ ли, че съм способна?

— Дори повече от способна — потвърди Вивиан. Гласът й трепереше, тя се опитваше да спре сълзите си. — И не се оставяй някой да ти втълпи нещо друго, окей?

— Окей — каза Кит, подсмърчайки.

Вивиан отиде до една чанта и извади каскета, който толкова често носеше и който беше сложила и онази вечер, преди една седмица, когато се качи в колата на Едуард Луис. Тя го нахлупи върху тъмните къдрици на Кит.

— И се пази — помоли я Вивиан през сълзи.

Кит изплашено смъкна шапката.

— О, не, не мога. Това е любимата ти шапка.

Тя бутна каскета обратно в ръцете на Вивиан и изтича при мечето си.

— Кога тръгва автобусът ти? — попита тя, като гледаше встрани.

Вивиан поддържа за малко шапката си, като не знаеше какво да прави, после отново я сложи при багажа.

— След един час.

Кит подсмръкна звучно.

— По-добре е да изчезвам. От разделите направо се поболявам.

Тя прегърна Вивиан.

— Е, чао.

Вивиан за миг силно я притисна.

— О, Кит...

После приятелката й се отскубна и се втурна навън.

Вивиан избърса очи с опакото на ръката си. Тя погледна навън и видя, че бурята е преминала. Дъждът беше спрял и отново изгриваше слънце.

През това време Кит изтича зад ъгъла към булевард „Холивуд“ и си купи газирана вода от павилиончето за закуски, където се бяха снимали с Вивиан. Колежката ѝ Ейнджъл също беше там. Кит още предишния ден ѝ беше предложила да се пренесе при нея, след като Вивиан си замине.

— Обаче трябва да ти искам по-висок наем, отколкото на Вивиан — заяви тя. — Ще карам курс по козметика, а за това трябва страшно много мангизи. Вероятно често няма да ме има вкъщи. Ами така е. Не може цял живот да се работи на улицата. Човек трябва да има истинска цел. Ти имаш ли някаква цел?

Ейнджъл кимна.

— Да, исках да се занимавам с балет на лед. Но не стана.

— Чудесно — пошегува се Кит. — Ще донесеш ли много парцали, когато дойдеш при мен?

— Не. Карлос изгори всичко, когато му казах, че се изнасям.

Докато двете разговаряха, до тротоара спря сребристата лимузина от хотел „Рийджънт Бевърли Уилшър“ и от нея излезе Едуард. До павилиона за закуски беше се настанила една продавачка на цветя. Едуард отиде при нея и купи един букет. Той плати, благодари и се върна в колата.

Дарил потегли и на следващата пряка зави към дома на Вивиан. Шибидахът на колата беше отворен. Едуард беше стъпил на задната седалка и беше вдигнал букета и чадъра си. През това време Дарил включи радиокасетофона. Беше сложил касета с арии от „Травиата“.

Едно ято гълъби изплашено изхвърча, когато Дарил натисна клаксона и едновременно усили докрай звука. Прозвуча прочутата ария на Виолета.

Горе, в апартамента си, Вивиан чу клаксона и музиката. В първия момент не повярва на ушите си, но след това изведнъж я обзе отчаяна надежда. Тя изтича до прозореца и го отвори.

Видя колата, която спря пред входа на дома, и позна Едуард, който беше застанал на задната седалка, а главата и раменете му се подаваха през люка.

— Вивиан! — викаше той, като ѝ махаше. — Вивиан!

Тя се показва от прозореца и избухна в щастлив смях. Това беше той! Той беше дошъл! О, Едуард, Едуард...

Тя гледаше как той вдигна букета и чадъра си и започна лудо да го размахва, като че ли беше меч, а музиката и ликуващият глас продължаваха да звучат все така силно и правеха сцената още по-вълнуваща.

— Принцесо Вивиан, слез! — викаше Едуард, колкото му глас държи, докато се катереше на покрива на лимузината. Тя се засмя още по-силно и изтича към втория прозорец на апартамента, от който се излизаше на пожарната стълба.

Когато тя се показва, Едуард тъкмо беше скочил на тротоара. Дарил беше излязъл и наблюдаваше сцената с широка усмивка.

Вивиан се прехвърли през перваза и стъпи на площадката на стълбата. Тя се наведе над железния парапет и започна да маха на Едуард.

— Защо трябва да е най-горният етаж? — извика той, а тя му викна през смях:

— Той е най-хубавият!

— Е, добре, тогава ще се кача! — гордо каза той и закачи с дръжката на чадъра най-долното стъпало, за да издърпа края на стълбата. Захапа букета и започна да се катери.

На Вивиан ѝ спря дъхът от щастие. Като се смееше, тя махна фибите, с които беше прибрала косата си, разтърси я и я остави да падне свободно на раменете ѝ, както се полагаше на една принцеса от приказките, която чака своя принц. След това се наведе още повече, за да не изпусне и най-малката подробност, докато принцът ѝ се катери при нея с букет и чадър.

Едуард беше стигнал първата площадка. С малки, предпазливи крачки, като се държеше за стената, той се придвижваше към следващото стъпало, за да може да се хване за него.

Когато хвърли един поглед надолу, отново го обзе старият страх. Той погледна Дарил, който стоеше до колата, и в този момент най-много му се искаше да се върне долу.

Но после се взе в ръце. Детската мечта на Вивиан трябваше да се сбъдне — на всяка цена! Той стигна до следващата стълба и се покатери нагоре, а Вивиан повече не можеше да издържа чакането и реши да тръгне към Едуард.

Когато му оставаше вече съвсем малко, за да стигне до нея, той протегна ръце и изглеждаше толкова щастлив, както никога досега.

Вивиан бързо се спусна по стълбите, които още я делиха от него, а той се устреми към нея със същата бързина. Когато застанаха един срещу друг, Едуард тържествено ѝ поднесе посмачкания букет.

— А какво става, след като принцът освободи принцесата от кулата? — попита той тихо.

В очите на Вивиан грееше любов. Сега тя беше съвсем сериозна.

— След това принцесата спасява живота му — каза тя, а Едуард я притисна към себе си и я целуна.

Така те стояха между небето и земята, слушаха музиката, която долиташе отдолу, и не я чуваха, защото за пръв път в живота си имаха усещането, че са съвсем сами на света, двама души, които се обичат.

Те се целуваха, а Едуард галеше косите и раменете ѝ. Той знаеше, че тя му бе казала истината. Тя спасяваше живота му, защото внасяше в него радост, топлина и любов.

Отдолу ги гледаха минувачите. Сред тях имаше много туристи, въоръжени с фотоапарати и пътеводители. Отнякъде изникна младият негър с кръглата плетена шапка, който беше част от булевард „Холивуд“, както и петолъчките на тротоара с имена на прочути звезди, и поздрави новодошлите по своя привичен начин.

— Добре дошли в Холивуд! — викаше той. — За какво мечтаете? Все някога всеки идва тук. Това е Холивуд — страната на мечтите. Някои мечти се сбъдват, други — не! — Той се засмя и мина през групата на туристите. — Но не спирайте да мечтаете! Това е Холивуд — страната на мечтите. Така че не спирайте да мечтаете!

Той пресече улицата, още веднъж махна на хората с ръце и се скри зад една голяма стена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.